

Hắn Đến Từ Ngoài Hành Tinh

Contents

Hắn Đến Từ Ngoài Hành Tinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	38
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	62
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	89
23. Chương 23	91
24. Chương 24	94
25. Chương 25	98
26. Chương 26	102
27. Chương 27	106
28. Chương 28	108
29. Chương 29	110
30. Chương 30	115
31. Chương 31	120
32. Chương 32	125

Hắn Đến Từ Ngoài Hành Tinh

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, hoan hỉ oan gia, khôi hàiEditor: QuétTên khác: Tha Tòng Ngoại Tinh Lâ

1. Chương 1

Hôm nay là đêm 30, trên đường sớm đã không còn mấy bóng người đi lại, tất cả mọi người đều đã vui mừng trở về nhà ăn Tết. Không giống khung cảnh này chút nào chính là, bên con đường phồn hoa náo nhiệt nhất thành phố, lại có một người lạnh đến run rẩy đang đứng. Người này vóc dáng không cao, mặc một chiếc áo lông cũ kĩ, run cầm cập, thi thoảng còn hắt hơi một cái.

Trên đường rải rác những mảnh vụn của pháo nổ, còn có âm vang tiếng trẻ con cười vắn vít. Đi dọc theo đại lộ liền đến đoạn đường xa hoa nhất trung tâm thành phố, nhà cao tầng san sát, tất cả đều đèn đóm rực rỡ. Đêm 30 là giây phút những kẻ có tiền này nâng ly sâm-panh dưới hàng ngàn ánh đèn lung linh tiêu tiền như nước, hoàn toàn không phải điều mà những người nghèo như bọn họ có thể tưởng tượng ra.

Trương Hiểu Ba khịt khịt mũi, ôm vai mình, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đi về phía trước. Trong lòng tuy lo sợ, nhưng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà làm, người không có tiền căn bản không có con đường mặc cả.

Lại nói đến Trương Hiểu Ba này, thật sự phải gọi là một kẻ xui xẻo. Cậu thành tích học tập thường thường, lại bất ngờ thi đỗ đại học HB nổi tiếng nhất, nói vậy, có thể coi là tiền đồ rộng mở, cả đời không lo lắng. Nhưng kết quả dĩ nhiên này lại không có tác dụng trên người cậu, trong lễ tốt nghiệp u ám kia, Trương Hiểu Ba không cầm được tấm bằng tốt nghiệp vốn thuộc về cậu.

Không có bằng tốt nghiệp đại học, đối với một người muốn tìm công việc nuôi sống bản thân mà nói, căn bản là đã kích trước nay chưa từng có. Gặp trắc trở khắp nơi, ngày ngày lo lắng, khổ sở gần nửa năm, Trương Hiểu Ba chỉ có thể tìm được một công việc thu nhập thấp lại cực nhọc, thường xuyên có thể bị cách chức, hoặc là khấu trừ tiền lương, loại cuộc sống đói bụng nơi nơi tìm việc này quả thực là như cơm bữa.

Không đơn giản như vậy, cậu còn phải thập phần lao lực gạt bạn bè cùng người thân mình, giả vờ ổn định, mà nguyên do của toàn bộ những điều này bởi vì cậu đáng chết yêu phải một người không nên yêu.

Trương Hiểu Ba thở ra một luồng khí nóng, làm ẩm ngón tay sắp đông cứng của mình, bỗng nhiên điện thoại di động reo vang một tiếng, cậu cuống quýt nghe, truyền tới chính là giọng nói của người anh em tốt thanh mai trúc mã của cậu, Kỷ Tiểu Nhan.

“Hiểu Ba à? Chúc mừng năm mới! Thế nào a? Có phải lại ở nhà làm bánh chẻo không?” Giọng nói trong trẻo của Kỷ Tiểu Nhan vẫn không thay đổi, thanh âm tràn ngập vui sướng.

“Ừm ừm ừm, đúng vậy, đúng vậy. Mình cùng anh trai đang làm bánh chẻo, cũng chúc cậu năm mới tốt lành!” Trương Hiểu Ba vội vàng nói dối, không muốn cho cậu biết chuyện bản thân chưa ăn gì từ trưa, “Còn cậu, đang làm gì vậy?”

“Mình buồn muốn chết rồi! Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều đi tham dự tiệc rượu của công ty bọn họ rồi, trong nhà chỉ có mình mình.”

“A? Còn thầy Nhạc thì sao?”

Trương Hiểu Ba có chút kỳ quái. Người yêu Kỷ Tiểu Nhan có ba người, ngoài Sâm Bân, Hội trưởng Hội học sinh Đỗ Linh Vũ năm đó ở đại học HB đỉnh đỉnh đại danh, còn có thầy giáo được ca tụng là đẹp như thần tiên, Nhạc Húc Phong. Ba người này bây giờ, một là tổng giám đốc xí nghiệp Sâm Thị, một là phó tổng xí nghiệp Đỗ Thị, Nhạc Húc Phong cũng thay đổi công việc, nhậm chức giáo sư nhận lời giảng dạy của một trường đại học nổi tiếng ở Mỹ.

Song ba người này cưng chiều Kỷ Tiểu Nhan còn không kịp, tuyệt không thể để cậu ở nhà một mình không quan tâm.

“Anh ấy đi ra ngoài mua đồ rồi, vẫn còn chưa về.” Kỷ Tiểu Nhan ở đầu bên kia có chút không vui nói.

Trương Hiểu Ba an ủi cậu: “Được rồi, cậu ngày ngày hưởng phúc liền không nên oán trách nữa, mình so với cậu xui xẻo rất nhiều a.”

“A? Xảy ra chuyện gì?” Kỷ Tiểu Nhan nhất thời khản giọng, “Có gì bất lợi sao?”

“À.... Không có không có, mình nói là mình muốn làm bánh chẻo, ha ha.”

Trương Hiểu Ba vội vàng che giấu, vì năm thực tập cuối Kỹ Tiểu Nhan theo nhóm Đỗ Linh Vũ ra nước ngoài, nên cũng không biết chuyện cậu trên thực tế không cầm được bằng tốt nghiệp, mà cậu cũng không muốn vì mình mà bạn có thêm phiền phức, hơn nữa, là vì một chút tự tôn đáng thương.

“Á! Anh Húc về rồi! Hiểu Ba cậu buổi tối ăn nhiều một chút nhé, mình 12 giờ lại gọi cho cậu!”

Trương Hiểu Ba thở dài, đóng điện thoại lại, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dạng Kỹ Tiểu Nhan cười sung sướng. Ai, người với người số phận sao lại khác nhau đến vậy a. Có người yêu sẽ thành người nhà, chỉ còn mình, chịu kết cục ngày hôm nay.

Thời gian không dài cũng không ngắn, hơn nửa năm rồi, Trương Hiểu Ba thậm chí còn có thể nhớ rõ. Hôm tốt nghiệp đó, chiếc cà vạt xấu xí vô cùng của cậu, chiếc mã tấu tinh xảo nắm chặt trong tay, còn có lễ đường đông nghịt người, cùng với tiếng nữ sinh kêu gào kịch liệt, “Cậu ta muốn giết tôi! Cậu ta muốn dùng dao giết tôi!”

Bây giờ nhớ lại, Trương Hiểu Ba cũng phải chật vật lắc đầu. Cậu lúc đó sợ hãi đứng giữa đám người, đối mặt với lời vu tội tràn ngập ác ý của nữ sinh cùng cạm bẫy đã sớm được bố trí sẵn, cậu có trăm miệng cũng không giải thích được, vô lực phản bác: “Tôi không có.... Tôi không có....”

Còn cặp mắt không tin kia, từ khiếp sợ đến lạnh lùng, cuối cùng trở thành lạnh băng, ánh mắt không còn chút độ ấm nào nhìn cậu, toàn bộ đều là thất vọng, cùng khinh bỉ.

Mỗi lần nhớ đến đó, tim Trương Hiểu Ba liền đau như sắp vỡ. Vì lễ tốt nghiệp u ám kia, cậu ở nhà khóc mấy ngày, không đơn giản vì bằng tốt nghiệp, còn vì khoảng cách với người kia càng ngày càng xa.

Ánh đèn nê-ông chớp lóe nhắc nhở cậu, tối nay còn phải đi làm, Trương Hiểu Ba lại động viên chính mình một chút, bước từng nhịp chân nặng nề, đi về phía con đường hoàn toàn không phù hợp với thân phận của cậu.

~.~

Hệ thống sưởi ấm trong khách sạn cao cấp này rất hiệu quả, nhưng Trương Hiểu Ba lại cảm thấy rất lạnh. Cậu ngồi trong góc đại sảnh ở tầng một khách sạn xa hoa này, mấy người ngồi đối diện, đối với biểu hiện của cậu tương đối bức mình.

“Đây là tiền mày muốn trả sao? Có lắm không vậy, mày nợ bọn tao nhiều như vậy, cầm một tí xíu tiền này đến trả?”

“Tôi tôi đang cố gắng, nhưng thực sự không có nhiều hơn, bệnh anh trai tôi vẫn chưa kiểm tra ra, phải nằm viện, trong tay tôi không có là bao....” Trương Hiểu Ba gian nan khẩn cầu: “Cho tôi chút thời gian nữa, tôi sẽ trả hết...”

“Trả hết? Ba tháng trước mày cũng nói như vậy! Có can đảm đến vay tiền bọn tao, phải biết đến hạn không trả tiền sẽ có hậu quả thế nào chứ!”

“Tôi biết, tôi biết, mấy anh thư thả cho vài ngày... Tôi nhất định...”

Anh trai ruột của Trương Hiểu Ba Trương Hiểu Nghĩa bị bệnh, nhưng kiểm tra nửa ngày, vẫn không không chẩn đoán được chính xác, chỉ nói có thể là u ác tính, hai anh em cũng không dám thông báo bố mẹ.

Trương Hiểu Ba bắt đầu đi làm khắp nơi, vay tiền khắp nơi, cuối cùng đến bước đường cùng, đành mượn tiền mấy người trước mặt.

Mấy người này, cùng lắm cũng chỉ là người làm dưới quyền mấy kẻ có tiền mà thôi. Hôm nay là đêm 30, bọn họ ở đại sảnh khách sạn chơi bài, sau đó đánh một cú điện thoại gọi Trương Hiểu Ba từ nhà đến, bảo cậu trả tiền.

“Nhất định nhất định cái gì! Tao nói cho mày biết, nếu không phải nghe nói mày từ HB ra, anh em bọn tao đã không cho mày mượn tiền. Thu nhập một tháng của mày chắc cũng phải vài vạn đi? Hai mươi vạn này còn không trả nổi?”

Trương Hiểu Ba trong lòng khổ sở, một tháng vài vạn? Cậu một tháng ngay cả mấy nghìn cũng không có!

“Tôi thật sự rất túng thiếu....”

“Giả ngu giả dại! Rõ ràng là muốn ăn đòn!” Một gã đàn ông nắm lấy cổ áo cậu, hăm dọa: “Tao nói cho mày biết, hôm nay phải trả hết nợ! Nếu không sẽ tổng mày đến mấy sòng bạc ngầm, xem mày còn đi ra được nữa không!”

Người nợ hung hăng đẩy Trương Hiểu Ba. Cơ thể cậu vốn gầy yếu liền đổ về phía sau, thoáng cái ngã trên nền đá cẩm thạch lạnh băng, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, làm Trương Hiểu Ba vốn ngã lún trên nền đất từ đầu đến chân, cả người đóng băng, âm sắc đặc thù, giọng nói lạnh lùng này.

Ngẩng đầu, quả nhiên là y, người cậu sợ hãi gặp mặt nhất, cũng muốn gặp mặt nhất, người cậu muốn quên đi, nhưng luôn nhớ đến rồi lại bật khóc, bạn cùng phòng ở HB mỗi ngày đều trêu chọc cậu, người đàn ông cậu không nên yêu.

Âu Dương Tấn.

▽.▽

Trương Hiểu Ba chật vật đứng lên, Âu Dương Tấn ngay cả liếc cũng không thèm liếc cậu, trực tiếp nói với mấy người sắc mặt không tốt kia: “Phía trên tổ chức tiệc rượu, mấy người ở dưới này gây chuyện, thật đúng là nhàn rồi a.”

“Không dám không dám, ngài Âu Dương, chúng tôi là đùa giỡn, đùa giỡn.” Một người trong đó đưa mắt ra hiệu vội vã cười làm lành.

“Đùa giỡn? Trương Hiểu Ba, cậu lúc nào quen một đồng bạn bè thế này?” Đang nói đột nhiên chuyển hướng về phía Trương Hiểu Ba ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, làm cho cậu lắp bắp nói không ra lời.

Mấy người kia vừa thấy tình hình không đúng, vội vàng nói: “Hóa ra là bạn của ngài Âu Dương, hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Ai nói cậu ta là bạn của tôi, chẳng qua đều là từ HB ra, cũng có chút quen biết.” Âu Dương Tấn không chút khách khí nói, Trương Hiểu Ba vừa nghe, toàn thân đều lạnh buốt.

“Đúng đúng, người như cậu ta đương nhiên không thể so sánh với ngài Âu Dương.” Những người này gió chiều nào theo chiều ấy, nói theo Âu Dương Tấn.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?” Âu Dương Tấn nghiêm mặt, khí thế cũng phi thường dọa người.

Mấy người kia hai mắt nhìn nhau, cuối cùng bị ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dương Tấn đảo qua, lo lắng vô cùng nói: “Là cậu ta, cậu ta mượn tiền của bọn tôi....”

Cảm giác được Âu Dương Tấn có thể đang nhìn mình, Trương Hiểu Ba lúc này cảm thấy mắt mắt đến cực điểm, mồ hôi chảy ròng ròng, nhéo lòng bàn tay cũng không thấy đau. Hôm nay không chỉ bị Âu Dương Tấn thấy bản thân nghèo túng, còn bị y biết mình thiếu nợ người khác không thể trả được, cậu sao lại không may như thế.

“Bao nhiêu?” Âu Dương Tấn ngay cả nguyên nhân cụ thể cũng lười hỏi.

“Hai, hai mươi vạn.”

“Lý Bố, đưa chi phiếu cho bọn họ.” Âu Dương Tâm phân phó một tiếng, Trương Hiểu Ba lúc này mới phát hiện hóa ra phía sau y có mấy người đi theo, trong đó có một người mang kính, nhìn qua rất giống thư ký thành thạo lấy ra tờ chi phiếu, đưa cho mấy người không dễ chọc kia.

“Nợ của cậu ta trả hết rồi, còn tìm cậu ta gây phiền phức là không nể mặt tôi.” Âu Dương Tấn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mặt không biểu tình nói, ngay cả nhìn cũng không nhìn Trương Hiểu Ba, hoàn toàn không giống kẻ thù.

“Không dám, không dám, bọn tôi sao dám không nể mặt ngài...” Mấy người kia nhận chỉ phiếu, cúi đầu khom lưng chuồn mất.

“Mấy cậu trở lại tiệc rượu giúp tôi xã giao.” Âu Dương Tấn nói với mấy người đi theo, người tên Lý Bồ kia rất lão luyện gạt đầu, hiểu kỳ nhìn Trương Hiểu Ba một cái, dẫn đám người còn lại lên tầng.

Trương Hiểu Ba cảm thấy khó xử vô cùng, nhất thời hai người đều không nói gì. Âu Dương Tấn xoay người đi ra bên ngoài khách sạn, cậu đứng tại chỗ, lè mề bất động, mãi đến khi Âu Dương Tấn nhin không được xoay người lại, châm chọc một câu: “Cậu đứng đơ ở đó làm cái gì.”

Cậu mới vội vã đuổi theo, nhưng cũng không biết nên nói gì cho tốt. Hai người liền cứ như vậy đi đến con đường lấp lánh ánh đèn, Âu Dương Tấn mở xe của y, Trương Hiểu Ba thấp thỏm bất an ngồi vào, nhìn bàn tay đeo găng của y đặt lên tay lái, cốt cách vô cùng hoàn mỹ.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của cậu, Âu Dương Tấn cũng bất động thanh sắc đánh giá cậu, khuôn mặt búp bê tròn tròn tái nhợt vì lạnh, trong ánh mắt tựa hồ có nét âu sầu nhàn nhạt, thật sự rất ít khi thấy Trương Hiểu Ba như vậy a.

“Cảm, cảm ơn cậu.” Trương Hiểu Ba không được tự nhiên nửa ngày, vẫn nói ra lời này. Tuy không hề muốn cúi đầu trước người này, nhưng tình thế bức người, trước mắt cái dạng này, cậu ở đâu được quyền kiêu ngạo.

Nửa năm trước, bọn họ còn là bạn cùng phòng, bây giờ thứ bậc phân rõ. Âu Dương Tấn là thiếu gia con nhà có tiền, cậu là quỷ nghèo ngay cả công việc cũng không tìm được, chênh lệch như vậy, thêm với tâm tư giấu kín đáng thương trong lòng, làm Trương Hiểu Ba chán ngán.

“Cảm ơn tôi cái gì?” Âu Dương Tấn nhìn bộ dạng buồn bực của cậu, giống một chú cún đáng thương bị bỏ rơi, hơn nữa còn là chú cún siêu ngốc. Đột nhiên thực muốn vươn tay chạm vào mái tóc mềm mại của Trương Hiểu Ba, nhưng vẫn là nhin xuống.

“Cảm ơn cậu đã giúp tôi trả tiền. Có điều, tôi sẽ mau chóng trả lại cho cậu.” Trương Hiểu Ba nói thầm, kỳ thực bản thân cậu cũng biết, muốn gánh vác phí của anh trai, còn muốn trả hết món nợ 20 vạn, căn bản không phải là chuyện ngày một ngày hai.

“Thật sao? Hai mươi vạn đối với tôi mà nói, là có thể có có thể không. Có điều nợ tiền là nợ tiền, với tình trạng cậu bây giờ, lúc nào có thể trả hết nợ cho tôi?” Âu Dương Tấn không chút nào giống như đang nói chuyện với bạn cũ.

“Tôi...”

“Căn bản là không nổi đi? Cho nên mới bị những người đó đẩy ngã xuống đất. Chắc chắn, nhìn cậu đi, thật đúng là tăng thể diện cho sinh viên tốt nghiệp HB.” Âu Dương Tấn châm chọc nói, sắc mặt Trương Hiểu Ba thoáng cái trở nên khó coi, tâm lý vốn có tự ti bị nói như vậy liền nổi giận, trở nên cau kỉnh.

“Tôi không nhờ cậu trả tiền cho tôi! Trả tiền hay chịu đòn đều là chuyện của mình tôi, vốn không cần cậu tổn lòng! Đây đều là cậu tự mình đa tình!”

“Thật không, vậy hiện tại cậu đi tìm mấy người đó, không để tôi trả tiền là được rồi.” Âu Dương Tấn giống như không có việc gì nói.

“Cậu!” Trương Hiểu Ba tức giận nói không lên lời, những người vừa nãy, nếu không phải Âu Dương Tấn đúng lúc xuất hiện, bọn họ căn bản sẽ không bỏ qua cho cậu.

“Thế nào? Không dám đi sao? Còn luôn miệng nói cái gì tự mình xử lý chuyện của mình, không đương nổi thì thành thành thật thật nhận thua, sĩ diện muốn chết. Rõ ràng không có bản lĩnh, còn mù quáng phô trương.”

Âu Dương Tấn quả trách cậu bất tri bất giác mang theo chút ý lo lắng cùng sầu não, đáng tiếc Trương Hiểu Ba nghe không ra, bản thân Âu Dương Tấn cũng không cảm thấy.

Trương Hiểu Ba ghen một bụng lửa giận, trầm mặc hai giây, mở cửa xe xông ra ngoài, bị Âu Dương Tấn kéo trở về: “Cậu làm gì?”

Trương Hiểu Ba trừng y, bộ dạng cam chịu thét lớn: “Không phải cậu muốn tôi đi tìm những người đó a! Tìm thì tìm, cùng lắm là bị bán vào sòng bạc!”

“Cái gì? Bọn họ muốn bán cậu vào sòng bạc?”

Lông mày Âu Dương Tấn nhíu chặt lại, nhưng Trương Hiểu Ba còn không biết sống chết nói lung tung: “Cho dù đàn ông con trai bị bán vào đó cũng không có gì quá lớn lao, hai mươi năm sau vừa một cái hảo hán!” Nói xong còn muốn mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Vô liêm sỉ!”

Trương Hiểu Ba còn không có rõ chuyện gì đang xảy ra, cơ thể đã bị một lực mạnh hung hăng ném vào ghế, cậu đụng đến cả người đau nhức, sau đó cậu nghe thấy một tiếng ‘cráp’ đóng cửa xe.

Nhìn Âu Dương Tấn, đã là hai mắt phóng lửa, rống về phía cậu: “Cậu cầm miệng cho tôi! Đây cũng không được đi!”

Cái này, ngược lại đã dọa Trương Hiểu Ba, lui vào trong chỗ ngồi không dám nhúc nhích, trợn to mắt nhìn khuôn mặt nổi giận hiem thấy của Âu Dương Tấn. Ở chung với y tròn bốn năm, tính khí bản chất cũng hiểu một chút, lúc Âu Dương Tấn tức giận đa phần là châm chọc khiêu khích, gian xảo đùa giỡn ám chiêu, tỷ lệ thực sự phát hỏa ít lại càng ít, hôm nay không biết là gì đã chọc tới y.

Hai người không ai nói gì. Trương Hiểu Ba có chút phiền muộn, mỗi lần ở cùng Âu Dương Tấn, không phải cãi nhau thì là đấu võ mồm, chưa từng thật sự ở chung một cách tốt đẹp. Kể cả sau khi bản thân phát hiện chuyện thích y, cũng không thay đổi hình thức ở chung, Âu Dương Tấn luôn khinh thường cậu, mắng chửi cậu, châm chọc cậu, mà cậu đồng thời muốn chứng tỏ chính mình, liền cùng y cãi nhau không ngừng.

Mà lúc Âu Dương Tấn nỗ lực làm mình tỉnh táo lại, liền khôi phục thái độ bình thường. Tuy trong lòng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không tỏ vẻ gì nhìn Trương Hiểu Ba. Gương mặt búp bê tròn tròn, chiếc mũi nhỏ nhỏ, khuôn mặt quen thuộc vô cùng này bây giờ lộ ra vẻ giận hờn, sau đó một đường nhìn sang bộ quần áo đơn bạc, ống quần nhỏ bé của cậu....

Ai, trong đáy lòng y thở dài, quên đi.

“Cậu thiếu tiền, liền lấy công việc để bù lại là được rồi. Đến công ty tôi làm, tiền lương hàng tháng của cậu sẽ bị khấu trừ nợ cùng lợi tức, cho cậu phần còn lại làm phí sinh hoạt, thế nào?” Âu Dương Tấn lạnh lùng nói.

“A?”

Trương Hiểu Ba ngây người, công việc? Còn có thể trả tiền? Tên hỗn đản Ngoại Tinh Nhân này cứ nhiên tốt với cậu như vậy?

“Cậu ngây ra cái gì, đồng ý hay không a?” Âu Dương Tấn nhin không được giục cậu.

“Ồ, đương nhiên là đồng ý.” Trương Hiểu Ba nói nhỏ, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện tại ngài là chủ nợ, tôi dám nói không sao?

Tâm bất an sau khi nghe thấy câu trả lời này liền thoáng cái trở lại bình tĩnh, che giấu tâm tình của mình, Âu Dương Tấn chớp chớp đôi mắt tinh xảo, vô ý liếc sang Trương Hiểu Ba ở bên cạnh, phát hiện nhóc con này đang chớp chớp mắt to nhìn chăm chăm mặt mình.

“Này! Cậu nhìn chăm chăm tôi làm gì!”

“Tôi đang nghĩ sao cậu đột nhiên lại tốt bụng như vậy.”

.....

“Đồ ngu!”

“Này! Hỗn đản nhà cậu! Cứ nhiên đánh tôi! Đau quá!” Trương Hiểu Ba ôm gáy kêu to.

Con cún này thực sự là ngốc hết chỗ nói....

Âu Dương Tấn tức giận nghĩ.

2. Chương 2

Trương Hiểu Ba tròn tròn mắt, há hốc mồm đến triệt để. Cho dù là đối mặt với tòa nhà trước mặt, hay đối mặt với khuôn mặt bất mãn nhìn cậu của Âu Dương Tấn ở bên cạnh. Mẹ ơi, cậu rốt cuộc đã đáp ứng loại điều kiện gì a?

“Đây là công ty của cậu?” Trương Hiểu Ba chỉ vào tòa ‘nhà vuông’ vĩ đại siêu cấp cao trước mặt, ngón tay cũng run run rõ ràng.

“Đúng, cậu đứng dần ra đó đủ chưa? Nhanh lên một chút đi.” Âu Dương Tấn vội vàng nói. Hiện tại y đang đứng cùng một tên vẻ mặt siêu cấp ngu ngốc trước tòa nhà cao có 50 tầng, không kể đến việc bản thân là chủ của toàn nhà này, chỉ ánh mắt nhân viên ra ra vào vào nhìn hai người bọn họ cũng đủ để khiến y thấy phiền.

“Nhìn cái gì, nhanh vào đi!” Không thèm giải thích, liền kéo tay Trương Hiểu Ba lên bậc tam cấp.

“Chờ, chờ, chờ. Trời ơi, sao lại cao như thế? Dọa chết tôi rồi!”

“Cậu bớt dong dài đi!”

Hai người bước vào đại sảnh xa hoa, Trương Hiểu Ba phát hiện nơi đây rất tấp nập, người đi tới đi lui đều vội vàng vàng. Có vài người gật đầu ra hiệu cho Âu Dương Tấn, có người thì cúi chào y, Trương Hiểu Ba cũng ngây ngốc mà cười với người ta một cái, sau khi bị Âu Dương Tấn phát hiện, liền hung hăng kéo cậu vào thang máy chuyên dụng.

“Chúng ta phải lên tầng bao nhiêu?” Trương Hiểu Ba bị nhốt vào thang máy nhìn hai cánh cửa đóng lại, đột nhiên có chút lo lắng.

“Tầng 38.”

“Cái gì? Cư nhiên cao như vậy? Tôi mặc kệ, tôi muốn xuống dưới!”

....

Cho dù Trương Hiểu Ba có không muốn đến mức nào, bọn họ cuối cùng vẫn lên tầng cao như vậy. Cửa thang máy mở ra, đi qua một sảnh đường nhỏ, Trương Hiểu Ba được đưa đến một gian phòng bán mở rộng, bên trong đặt rất nhiều bàn làm việc có tấm kính thủy tinh ngăn cách, phía giữa là một cái bàn hình chữ nhật rất lớn. Có người ngồi ở phía trước đang bận rộn làm một cái gì đó, còn có người đang lách cách gõ máy tính, lại có người cầm điện thoại, bàn chuyện làm ăn gì đó... Nói chung là một khung cảnh làm việc tấp nập.

Trương Hiểu Ba đi vào, bọn họ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Tất cả đều là một đám người cuồng công việc đang trong bộ dạng giành giật từng giây từng phút với thời gian.

Có điều sự xuất hiện của Âu Dương Tấn cuối cùng cũng khiến một vài người ngừng việc đang làm. Từ từ, sau một hai phút, phòng làm việc vừa rồi còn lộn xộn vô cùng đã yên ắng đến không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

“Đây là Trương Hiểu Ba, từ đại học HB ra, nhân viên mới của công ty, chủ yếu phụ trách tổng hợp và chỉnh lý chương trình hàng ngày của công ty. Trưởng phòng Lưu, anh đến mang cậu ta đi.” Âu Dương Tấn bình bình thản thản nói xong mấy câu đó, lập tức có một người đứng lên, chắc hẳn là vị trưởng phòng Lưu kia.

Đẩy Trương Hiểu Ba qua, Âu Dương Tấn trên mặt không tỏ vẻ gì, thật giống như việc bố trí công việc cho cậu là một việc siêu cấp nhỏ không có gì quan trọng. Có điều sau khi tên này làm bộ làm tịch đưa mắt xem xét một vòng phòng làm việc, trước khi đi nhỏ giọng nói với Trương Hiểu Ba một câu: “Làm việc cho tốt, không cố gắng làm tôi trừ lương.”

“Hừ.” Trương Hiểu Ba liền không tỏ ra yếu thế mà trừng y một cái.

Âu Dương Tấn vừa đi, vị trưởng phòng Lưu kia liền tới. Trương Hiểu Ba bị cận thị nhẹ, người đi tới trước mắt mới nhìn rõ. Vừa nhìn rõ, liền ngây ngẩn người, còn tưởng là ai, hóa ra là anh ấy?

Đây không phải là bạn học của anh trai Trương Hiểu Nghĩa, được gọi là Đại Phạt – Lưu Chấn đại ca sao?

Đại Phật đương nhiên nhận ra Trương Hiểu Ba, cười ha ha nói: “A, là Hiểu Ba. Không tồi, em cũng đến công ty BACK của bọn anh sao? Anh trai em dạo này thế nào a?”

Đại Phật vẫn như cũ, mồm mỉm, khuôn mặt tròn ửng hồng, mang cặp kính mắt đáng yêu, bụng bia beo béo trông hòa nhã dễ gần vô cùng.

Trương Hiểu Ba vội vàng gạt đầu, nghĩ đến bệnh tình của anh trai mình, trong lòng trầm xuống một chút, có điều vẫn che đi, lộ ra vẻ tươi cười: “Hi hi, rất tốt.”

“Hiểu Ba? Hiểu Ba nào? Em trai Hiểu Nghĩa sao?” Một người từ gian phòng nhỏ bên cạnh chậm chậm đi ra. Người này vừa xuất hiện, đã dọa chết Trương Hiểu Ba.

“Chị chị chị sao lại có thể ở chỗ này?”

“Chị? Chị ở chỗ này rất ngạc nhiên sao?”

“Chị chị chị...” Trương Hiểu Ba đã bị dọa đến phát run. Người nọ hết lần này đến lần khác vẫn một vẻ cười xấu xa áp lại gần, ghé bên tai cậu nói: “Chị đem tiểu Tiểu Tiểu chào hàng cho ba anh đẹp trai kia, em có phải rất ghen tị sao?”

“Em đâu có!” Trương Hiểu Ba nơm nớp lo sợ nhìn cô gái trước mắt, cả người đều sồn gai ốc.

“Yên tâm đi, chuyện của em cũng là chuyện của chị. Chị sẽ đề cử cho em một tên đẹp trai khác.”

“Không không không cần...” Trương Hiểu Ba nghĩ thầm: Được chị đề cử, em còn không bị đùa chết sao?

Cô gái trước mắt, ăn mặc khoa trương không gì sánh được, tóc uốn quăn lượn sóng hoa lệ, đi một đôi giày cao ba phân, vẻ mặt cười gian nhìn cậu chính là người từng được mệnh danh ‘Nữ sinh tà ác’. Song, trong mắt Trương Hiểu Ba, người này căn bản là loại người bề ngoài xinh đẹp, lòng dạ siêu cấp ác độc.

Người con gái biến thái mê sắc tiếng tăm lừng lẫy lớp 19, cũng là bạn học của Trương Hiểu Nghĩa anh trai cậu. Chị ấy cư nhiên làm trong công ty của tên Âu Dương? Năm đó anh trai Trương Hiểu Nghĩa của cậu cùng một đám nam sinh sợ nhất chính là chị ấy. Chị là bạn tốt của chị gái Kỷ Tiểu Nhan – Kỷ Tiểu Nhan, ý xấu đầy bụng. Giờ thì thăm rồi. Đến đây mà không bị chinh chết là không thể nào.

“Tiểu Mễ, cậu cũng lại xem đi, là em trai Hiểu Nghĩa.” Nữ sinh tà ác bỗng nhiên cười hì hì gọi một tiếng, lại có một cô gái dáng người thấp thấp đi ra. Bộ dạng rất bình thường, có điều vừa nhìn liền khiến người ta yêu quý, cho người ta một cảm giác rất tinh thuần, rất thiện lương.

Người này Trương Hiểu Ba chưa từng gặp qua, có điều nghe tên là biết, cũng là bạn học của anh trai, Bạch Tiểu Mễ. Thế nhưng, chị ấy không phải học trung y sao?

“Chị không phải học trung y sao?” Trương Hiểu Ba chỉ vào Bạch Tiểu Mễ hỏi: “Sao cũng ở chỗ này?”

“Đúng vậy, chị học trung y. Chỉ là hiện tại tạm thời không tìm được một công việc phù hợp với chuyên ngành của mình, nên bị tiểu Sủng kéo đến đây a.” (Tiểu Sủng là tên của nữ sinh tà ác.... Hớ hớ...)

Bạch Tiểu Mễ quả nhiên là đơn giản như trong truyền thuyết. Đối với câu hỏi của Trương Hiểu Ba, phi thường chăm chú mà trả lời, thuận tiện còn kèm theo một nụ cười dịu dàng: “Hiểu Ba em không cần lo lắng. Tất cả đều là người một nhà. Sau này làm việc thật tốt nhé.”

Tâm hồn vẫn luôn chịu đả kích nghiêm trọng của Trương Hiểu Ba cuối cùng cũng được an ủi. Thượng Đế không có bỏ mặc cậu, cuối cùng đã phái một thiên sứ đến bên cậu a

“Được rồi được rồi, không nên tiếp tục dong dài nữa. Hiểu Ba nhanh đến làm việc đi!” Một tiếng của Đại Phật cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người họ. Trương Hiểu Ba theo Đại Phật đến một gian phòng làm việc ở trong cùng.

“Hi hi, anh là trưởng phòng. Người làm trong phòng này, chủ yếu đều nghe theo sự chỉ đạo của anh.” Đại Phật đợi đến lúc cậu ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi giới thiệu.

“Anh phụ trách chính lý chương trình hàng ngày của công ty. Em theo anh, phải nhanh chóng làm quen với nội dung mặt này đi.”

Trương Hiểu Ba vừa nghe liền lọt vào sương mù, kỳ thực đối với những gì mình phải làm đều không rõ, song vẫn có chút hiếu kỳ hỏi: “Vậy chị Sủng và chị Tiểu Mễ làm gì vậy?”

Kể ngu si cũng nhìn ra được. Người làm trong phòng làm việc ngăn gian này hẳn là địa vị quyền lợi khá lớn. Cùng làm việc ở chỗ chiếc bàn lớn phía bên ngoài đều là nhân viên nhỏ bình thường, chị Sủng và chị Tiểu Mễ đều ở phòng cách gian liền nhau, phỏng chừng tính chất công việc không giống nhau.

“Tiểu Sủng là kế toán tài vụ, tất cả sổ sách đều do cậu ấy quản lý, Tiểu Mễ thì phụ trách phân tích thông tin. Hi hi, phòng chúng ta là cấp giữa của công ty, xử lý một chút việc nội bộ công ty. Các khâu như sự vụ, nhân sự, hậu cần, tin tức... đều ở trong văn phòng này làm. Nhân viên cao cấp làm việc trên tầng 40, chủ quản của bọn họ là Lý Bố.” Đại Phật rất kiên trì giải thích.

“Lý Bố?” Trương Hiểu Ba nhớ lại người đàn ông cầm chi phiếu đi sau Âu Dương Tấn đêm hôm nọ. Hẳn là tâm phúc của y.

“Uhm. Công ty chúng ta nhé, nhân viên cấp thấp trên cơ bản là không tiếp xúc với cấp giữa chúng ta. Em cũng không nên đi trêu chọc người ta.” Đại Phật thoải mái ngã về sau.

Sao càng nghe lại càng thấy kỳ quái vậy? Cấp thấp? Cấp giữa? Chẳng lẽ còn cái gọi là đẳng cấp sao? Tòa nhà to thế này của công ty Âu Dương Tấn, sao trưởng phòng Đại Phật nói tất cả các phòng đều ở trong làm trên một tầng này, nhìn thế nào, người cũng quá ít đi?

“Đúng rồi, em ngay cả cái này cũng quên chưa hỏi, công ty chúng ta buôn bán gì vậy?” Trương Hiểu Ba gãi đầu. Âu Dương Tấn ở trường học nổi tiếng là thiên tài máy tính, hẳn là không phải công ty máy tính cũng là công ty phần mềm đi?

“Bán tiền.” Đại Phật cười nói.

“Cái gì?” Trương Hiểu Ba hỏi lại một lần.

“Bán tiền.” Đại Phật lại tốt bụng nói một lần nữa.

“Bán tiền? Có ý gì?” Trương Hiểu Ba choáng váng. Bán tiền? Là cậu nghe nhầm sao?

“Ha ha, là tên một phần cứng máy tính sao?” Trương Hiểu Ba chỉ có thể suy đoán lung tung.

“Không phải a, chẳng lẽ em không biết? Chúng ta là công ty BACK, rất nổi tiếng, bán tiền kiếm tiền đó!” Đại Phật tự hào nói. Có điều nhìn vẻ mặt hoang mang của Trương Hiểu Ba, không thể làm gì khác hơn là lại giải thích một lần: “Nói cách thông thường, là cho vay nặng lãi, công ty đòi nợ, đã hiểu chưa?”

Trương Hiểu Ba triệt để choáng váng.

3. Chương 3

Cho vay nặng lãi...

Công ty đòi nợ...

Âu Dương Tấn cái đồ lừa đảo nhà cậu!

Trương Hiểu Ba lập tức chạy ào vào thang máy, không thềm suy nghĩ mà nhấn nút tầng 40, sau đó mang theo đúng khí không gì sánh kịp bước vào đơn vị cấp cao của công ty BACK, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh hãi của nữ tiếp tân chỗ cửa vào, hung hăng hỏi: “Phòng làm việc của Âu Dương Tấn ở đâu?”

“Vị tiên sinh này, muốn tìm tổng tài trước tiên phải đến phòng phục vụ ở tầng một hẹn trước...”

“Ít nói nhảm, nhanh nói cho tôi biết!” Trương Hiểu Ba vỗ mạnh vào quầy, khiến nữ lễ tân xinh đẹp sợ đến thiếu chút nhảy dựng, ngốc lăng nhìn cậu.

“Này! Cô nhanh nói đi, bằng không đừng trách tôi không khách khí! Âu Dương Tấn cái tên vương bát đản nhà cậu đang ở đâu?” Hồn đản? Dám đùa giỡn cậu?

Trương Hiểu Ba còn muốn đập bàn, sau lưng đã đụng phải một vật vừa lạnh vừa cứng. Ban đầu cậu còn bực mình quay đầu trông người kia một cái, sau đó cảm thấy bất thường, máu toàn thân đều lạnh.

.....

Có ai có thể giải thích cho cậu không? Vì sao bên trong công ty BACK lại có người không coi ai ra gì chìa súng vào lưng cậu? Mà còn là hai người?

“Này này này! Các người muốn làm gì thế?” Trương Hiểu Ba bị dọa đến hai chân đều nhũn, nhưng vẫn giả bộ anh hùng mạnh mẽ, trong lòng thì đang khóc. Tại sao nữ lễ tân kia lại ngốc như thế? Thấy cậu bị kẻ bắt cóc uy hiếp, lại giống như thở phào một hơi, hoàn toàn không biết mà cảnh báo.

Lúc này lại có hai người đến, trao đổi ánh mắt cùng hai người cầm súng kia, nòng súng hạ xuống. Trương Hiểu Ba còn chưa kịp thở một hơi, hai cánh tay đã bị quặp mạnh ra sau lưng, sức mạnh cùng tốc độ tuyệt đối là của dân chuyên nghiệp. Trương Hiểu Ba đau đớn ‘a a a’ kêu thảm thiết.

Trương Hiểu Ba bị nhấn xuống đất, hai người quặp tay cậu ra sau lưng dùng dây trói chặt tay cậu lại, sau đó liền lùi sang một bên. Trong quá trình này vẫn luôn có người lục tục từ thang máy đi ra. Tất cả đều mặc Tây trang giày da. Có điều những người này khi thấy cảnh tượng trước mắt tựa hồ như đã quen thuộc, Trương Hiểu Ba trong mắt bọn họ không khác gì không khí.

Con bà nó!

Đây là đám người gì vậy! Trong công ty của Âu Dương Tấn đều là một lũ biến thái sao? Trong lòng Trương Hiểu Ba giận vô cùng, nhưng bề ngoài lại nhe răng nhếch mép.

“Này! Buông tôi ra! Buông tôi ra! Đám bắt cóc các người! Phần tử bạo lực!” Trương Hiểu Ba giãy dụa, nhưng lại bị hai người lúc trước một lần nữa chìa súng vào lưng cậu, tức khắc liền không dám hét kêu nữa.

Ngay lúc hai người này ấn đầu cậu đi về phía thang máy, có người gọi lại.

“Đây là sao vậy?” Một giọng nói rất trẻ, Trương Hiểu Ba ngẩng đầu, lập tức kích động, là Lý Bố tối hôm qua! Cũng không quan tâm người ta có nhớ mình hay không, cậu lập tức gào lên.

“Nhanh, nhanh bảo bọn họ buông ra! Tôi muốn đi tìm Âu Dương Tấn!” Còn chưa nói xong, má bên phải đã ăn một bâng súng, sưng đỏ lên.

“Báo cáo Thư ký trưởng, người này đến tổng đài gây chuyện, muốn tìm tổng tài. Chúng tôi chuẩn bị đem hắn đi xử lý.” Người bên trái lưu loát báo cáo.

Tiếng vù vù trong đầu Trương Hiểu Ba biến to.

Cái gì?

Những người này cũng thuộc công ty BACK? Trời ơi! Công ty này rốt cục là cái quỷ gì? Bảo vệ ở đâu có thể như vậy?

Chờ chờ chờ chút, nói xử lý cái gì? Bọn họ sẽ không định đánh mình chứ?

Trương Hiểu Ba vừa nghĩ tới đây, lập tức bắt đầu giãy dụa, kết quả đầu liền ăn một bâng súng. Cậu đau đến chảy nước mắt, trong lòng rối loạn nghĩ: Tôi còn trẻ. Tôi không muốn chết... Âu Dương Tấn... Tôi, tôi với cậu chưa xong chuyện đâu!

“Đây là nhân viên công ty chúng ta, hôm nay mới tới, có lẽ là chưa hiểu quy định.” Người tên Lý Bố kia cũng mang một cặp kính, mặc Âu phục chỉnh tề, nhìn qua rất có phong độ của người tri thức.

Vừa nghe lời này, thiện cảm đối với hắn của Trương Hiểu Ba dâng cao như vũ bão, liều mạng gật đầu. Mau mau bảo người thả cậu ra, mùi vị bị chìa súng vào thật không dễ chịu a!

“Như vậy đi, tôi cùng hai cậu đưa cậu ta đến phòng làm việc của tổng tài, để tổng tài xử lý.” Ai biết người tên Lý Bố kia lại cười cười với cậu, vẻ mặt rạng rỡ để hai tên hung dữ tiếp tục dí súng vào lưng cậu, áp giải cậu vào thang máy.

Trương Hiểu Ba lúc này mới biết được, hóa ra phòng làm việc của Âu Dương Tấn không ở tầng 40 mà là trên tầng 45.

Tới tầng 45, đại sảnh vắng vẻ, yên ắng vô cùng, trang thiết bị lại rất đẹp, có điều Trương Hiểu Ba không có tâm tình ngắm những thứ này. Trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ, sau khi gặp Âu Dương Tấn liền khóc một trận.

Cậu thử nhìn xem công ty khốn nạn của cậu còn cả mấy người tồi tệ trong công ty khốn nạn của cậu...

Lý Bố đứng tới trước cửa phòng làm việc của Âu Dương Tấn, lễ phép gõ cửa, sau khi nghe thấy tiếng mời vào từ bên trong mới chậm rãi tiến vào.

Kỳ thực Âu Dương Tấn vừa ngồi vào bàn làm việc. Cô thư ký vô cùng xinh đẹp bưng đến cho y một ly ca phê vừa pha, đang sắp xếp trà bánh cần thiết cho tổng tài, Lý Bố liền gõ cửa tiến vào.

Âu Dương Tấn rất ngạc nhiên khi thấy hắn, “Có chuyện gì sao?”

Bình thường, vừa vào giờ làm, Lý Bố không thể đến tìm y. Người trợ thủ đắc lực nhất của y, luôn luôn có khả năng xử lý tốt mọi việc, mấy thứ tạp nham tuyệt đối sẽ không chưa làm xong đã báo cáo y.

“Tổng tài, vừa rồi có một người chạy đến tầng 40 đe dọa lễ tân, nói muốn gặp ngài, còn dùng từ ngữ công kích ngài.” Lý Bố cung kính báo lại tình hình.

Âu Dương Tấn nhăn mặt: “Loại chuyện này cũng phải nói với tôi sao? Dẫn đi xử lý! Còn nữa, tầng 40 là khu cấp cao, sao có thể tùy tiện đi vào, người ở tầng 1 làm cái gì vậy? Lập tức giải quyết.”

“Vâng, tổng tài.” Lý Bố gật đầu, xoay người định đi, song trước khi đi lại ngừng lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Âu Dương Tấn nâng ly ca phê lên.

“Có một chi tiết nhỏ, tôi nghĩ nên báo cáo cho ngài. Người này là từ tầng 38 trực tiếp lên tầng 40. Cậu ta là vị tiên sinh hôm nay cùng ngài đến công ty.” Lý Bố hoàn toàn công sự hóa nói.

Lý Bố chú ý tới, ly ca phê bị nặng nề đặt xuống, mà sắc mặt tổng tài bắt đầu biến kém, trầm giọng nói một câu: “Cậu ta ở đâu?”

“Tôi đã dẫn cậu ta tới gặp ngài. Ngài hiện tại muốn gặp cậu ta sao?”

Âu Dương Tấn nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

Cửa phòng làm việc mở ra, Trương Hiểu Ba bị trói chặt, súng dĩa sau lưng, bộ dạng vô cùng chật vật bị đẩy lại. Lý Bố phát hiện ánh mắt luôn lạnh như băng của tổng tài khi thấy hình ảnh Trương Hiểu Ba bị chia súng vào, rõ ràng co quắp lại. Quả nhiên, lập tức nghe thấy tổng tài ra lệnh: “Hạ súng xuống, cởi trói cho cậu ấy.”

4. Chương 4

Lúc Trương Hiểu Ba được cởi trói, lập tức bắt đầu chửi rống lên: “Ngoại Tinh Nhân! Cậu làm cái gì a! Để một đồng người không đứng đắn này ở trong công ty, cậu rốt cuộc muốn làm gì? Tôi mặc kệ tôi mặc kệ. Cứ nhiên để tôi đến làm ở một công ty đòi nợ. Ba mẹ tôi biết nhất định sẽ sợ đến bệnh tim tái phát. Tôi không muốn...”

“Cậu luyện thuyên cái gì. Tôi bảo cậu làm gì thì cậu làm cái đó, còn kén cá chọn canh. Người không có bằng tốt nghiệp như cậu, có công ty nào muốn nhận chứ?” Âu Dương Tấn bị một hơi mặc kệ của cậu làm cho lửa giận bùng lên.

“Không có công ty muốn nhận thì làm sao. Làm việc trong công ty đòi nợ, đạo đức của tôi sớm muộn gì cũng bay mất a a a a a!”

Trương Hiểu Ba nói nói rồi về mặt kính hoàng, liều mạng lực lợi, lặn qua lặn lại nửa ngày, cuối cùng cũng móc ra từ trong túi quần một lá bùa, lập tức cảm thấy chính mình được cứu sống, bắt đầu không ngừng lẩm bẩm: “Ác linh biến mất, ác linh biến mất....”

“Cậu cầm miệng cho tôi! Lý Bố, mang thứ kia lại đây cho tôi!” Đầu Âu Dương Tấn cảm thấy có chút đau. Y không chịu được nhất chính là Trương Hiểu Ba siêu cấp mê tín, cả ngày cầm một đồng đồ không bình thường cầu khấn, còn thường xuyên hôn đám bùa a chú a kia nữa. Làm cho y vừa nhìn thấy liền hận không thể đem tất cả những gì Trương Hiểu Ba hôn qua hủy diệt.

Lý Bố đương nhiên nghe theo chỉ thị của Âu Dương Tấn, không để ý đến sự phản kháng của Trương Hiểu Ba, cướp lấy lá bùa kia đưa cho Âu Dương Tấn.

“Này này! Trả bùa của tôi lại cho tôi! Đó là bùa bảo vệ bình an.... Này! Âu Dương Tấn! Cậu sao có thể ném lá bùa vào thùng rác!”

Trương Hiểu Ba thấy lá bùa của mình bị vô tình ném vào thùng rác, mặt tái xanh....

“Trương Hiểu Ba, cậu ít ở đây cố tình gây sự. Đừng quên cậu thiếu nợ tôi, hiện tại tôi là chủ nợ.”

Âu Dương Tấn chỉnh lại cà-vạt, nói chuyện với Trương Hiểu Ba thật là khiến người ta không thể không tức giận: “Cậu nói, lời của chủ nợ, kẻ thiếu nợ có nghe hay không?”

Trên mặt Trương Hiểu Ba lộ vẻ đấu tranh nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng nói: “Nghe...”

“Vậy hiện tại ai là chủ nợ?”

“Cậu....” Trương Hiểu Ba cúi thấp đầu, ừ ừ nói.

“Ai nợ tiền tôi?”

“Tôi...” Trương Hiểu Ba triệt để không chút sức mạnh, thanh âm cũng trở nên yếu ớt.

Âu Dương Tấn xem ra rất thỏa mãn với lời trả lời của cậu, gật gù đầu, nói: “Vậy công việc này có muốn làm hay không?”

“Muốn...” Trương Hiểu Ba ở trong bụng trợn trắng mắt: “Trời ạ, đây căn bản là ép gái nhà lành làm kỹ!”

“Gi? Cậu nói ai ép gái nhà lành làm kỹ?” Âu Dương Tấn lạnh lùng liếc cậu.

Ngu muốn chết.... Cư nhiên đem lời trong lòng nói ra, Trương Hiểu Ba ra sức lắc đầu: “Không có không có, là tôi tự nguyện lưu lạc nơi phong trần?”

“Cái gì mà lưu lạc nơi phong trần? Đây là công ty tài chính.” Lòng mi co giật, Âu Dương Phong thật sự nghe không vào mấy loại ví von lung tung của cậu.

Hừ... Cho vay cắt cổ.... Hoàng Thế Nhân... Còn công ty tài chính... Ngụy quân tử!(Hoàng Thế Nhân: Nhân vật trong vở kịch “Bạch Mao Nữ” ~ Nói ngắn gọn đây là một tên địa chủ giàu có, độc ác)

Trong lòng chửi rủa, nhưng ngoài mặt, Trương Hiểu Ba chỉ có thể tỏ vẻ thì cứ như vậy, tâm không cam tình không nguyện nhận lỗi: “Ừm.”

“Vậy cậu còn cái gì muốn nói không? Tôi cảnh cáo cậu, tầng 40 là khu làm việc cấp cao, đây không phải nơi cậu có thể đi lại. Lần sau còn làm loạn thế này, bọn họ xử lý cậu thế nào tôi cũng mặc kệ. Cậu nhớ kỹ chưa?”

Trương Hiểu Ba gật gù đầu, hiện tại trước mặt cậu là một mảnh xám xịt. Đã lên thuyền giặc, sao còn có thể bước xuống? Công ty đòi nợ... Đây căn bản là muốn mạng cậu mà. Âu Dương Tấn phát điên hay sao mà mở loại công ty này. Chị Sủng, chị Tiểu Kê, còn cả Đại Phật, cư nhiên cũng làm ở đây. Lẽ nào lá gan mọi người đều lớn như vậy sao?

Thấy bộ dạng gà trống thua trận của Trương Hiểu Ba, tâm tình Âu Dương Tấn tốt vô cùng, vẫy tay bảo nữ thư ký bưng ly cà phê lại, vừa uống một ngụm, liền thấy không thích hợp.

Trương Hiểu Ba vừa rồi còn ừ ừ bây giờ lại như gặp phải đại địch, trừng to mắt nhìn về phía y. Ách... Không, nói đúng ra, là nhìn nữ thư ký bên cạnh y.

Âu Dương Tấn ung dung uống cà phê, quan sát vẻ mặt biến đổi liên tục của Trương Hiểu Ba: kinh ngạc, căng thẳng, lo lắng, không chịu... Tên ngốc này tất cả đều viết hết trên mặt rồi.

“Trương Hiểu Ba tiên sinh, tổng tài vẫn còn nhiều việc phải xử lý, mời cậu trở về khu vực làm việc của mình.” Lý Bố lịch sự nhắc nhở, cánh tay lại không để người khác phản kháng mà đẩy Trương Hiểu Ba ra khỏi cửa.

“Không, không được. Tôi, tôi không đi... Không muốn....”

Trương Hiểu Ba lại đẩy tay Lý Bố ra, ánh mắt không rời vị tiểu thư kia, trong lòng nôn nóng vô cùng: Tôi mới không đi. Âu Dương Tấn cùng cô gái kia ở chung một phòng, lâu ngày sinh tình củi khô bốc lửa nam nữ thụ thụ bất thân a a a. Khẳng định sẽ có vấn đề.... Tôi mới không muốn cô ta thực hiện được!

Trương Hiểu Ba chỉ nghĩ đến chuyện này, hoàn toàn quên mất thân phận của chính mình, sống chết không chịu đi ra ngoài. Âu Dương Tấn ho khan hai tiếng, lạnh lùng nói: “Cậu còn ở lại đây làm gì? Còn không ngoan ngoãn đi làm đi, tôi nói rồi sẽ trừ lương đó.”

Lúc này, nữ thư ký kia rút cả phê cho Âu Dương Tấn, mỉm cười nói: “Tổng tài mời dùng.”

Hồ ly tinh, Đát Kỷ, câu dẫn...

Một chuỗi từ xuất hiện liên tục trong đầu, Trương Hiểu Ba nhìn thấy, nước mắt nôn nóng cũng sắp chảy xuống, hai mắt có một tầng hơi nước, nhìn chằm chằm Âu Dương Tấn.

Chỉ thấy Âu Dương Tấn cư nhiên cũng nho nhã nói với nữ thư ký: “Cảm ơn, rất ngon.”

Hỗn đản....

Y còn nói cảm ơn.... Cảm ơn cảm ơn cảm ơn.... Cảm ơn cái đầu quý nhà cậu ấy!

Trong lòng Trương Hiểu Ba thầm thóa mạ: Tôi biết tên nhóc nhà cậu là muốn anh em em em cùng mỹ nữ nên đuổi tôi đi. Âu Dương Tấn cậu quá đáng ghét quá đáng ghét!

Tôi, tôi bị đánh đến mặt sưng vù, đầu cũng sưng... Cậu ngay cả một câu cũng không nói....

Cho dù không thích tôi... cũng, cũng có thể quan tâm một chút đi... Dù sao tôi cùng cậu cũng ở cùng một phòng tận bốn năm liền.

Trong lòng Trương Hiểu Ba dấm chua đã sôi sùng sục, càng nghĩ càng thấy tủi thân, môi bĩu ra trông đặc biệt đáng thương, nhưng cũng khá buồn cười. Âu Dương Tấn thấy bộ dạng này của cậu, càng cảm thấy đầu óc có chút loạn, theo bản năng mà phát phát tay muốn cậu ra ngoài.

Trương Hiểu Ba cho dù không muốn, cũng nhìn ra là Âu Dương Tấn kiên trì muốn đuổi cậu đi, ử rử đi theo Lý Bố ra khỏi phòng. Bộ dạng cậu đau khổ hết như mất giải thưởng trăm vạn, Lý Bố nhìn thấy cũng có điều không đành lòng.

“Trương Hiểu Ba, cậu muốn đến phòng làm việc của tổng tài làm gì?” Đi vào thang máy, Lý Bố có chút hiếu kỳ hỏi cậu.

“Không có gì.” Trương Hiểu Ba cũng lười nhìn hắn một cái, dùng thanh âm tức giận nói: “Cô gái vừa rồi có phải thư ký đặc biệt của Âu Dương Tấn không a?”

“A?” Lý Bố sửng sốt, lập tức lắc đầu: “Không phải, cô ấy là nhân viên phụ trách vệ sinh và ăn uống.”

Trương Hiểu Ba vẻ mặt cổ quái ngẩng đầu lên nhìn Lý Bố, “Vậy thư ký của cậu ta là ai?”

Lý Bố vỗ ngực: “Là tôi.”

Trương Hiểu Ba lại ngây ra, sau khi đình trệ vài giây, đột nhiên nhảy dựng lên, hai tay nắm chặt hai tay Lý Bố, kích động nói: “Thật tốt quá thật tốt quá. Anh quả thực là người vĩ đại nhất thế giới. Nhờ vào sự tồn tại của anh, khiến bên cạnh cậu ta bớt đi một người phụ nữ...”

Lý Bố dở khóc dở cười, nắm ngay mới rút tay ra khỏi tay Trương Hiểu Ba, “Làm cái gì a, tôi là thư ký trưởng của công ty, là tâm phúc của tổng tài, cùng phụ nữ có quan hệ gì.”

Hừ, quan hệ lớn. Điều này cho thấy ông trời vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ ta, cuối cùng cũng giảm bớt một tình địch a... Xem ra lúc về nhà phải tiếp tục đi cầu bùa chú...

Cuối cùng, Lý Bố vô cùng tốt bụng đưa Trương Hiểu Ba đến tầng 38, đem cậu giao đến tận tay trưởng phòng Đại Phật, thuận tiện hướng dẫn Trương Hiểu Ba làm việc một chút, sau đó còn đặc biệt để lại số điện thoại, tỏ ý nếu có vấn đề gì về công việc có thể tùy lúc gọi. Trương Hiểu Ba phát hiện sự nhiệt tình làm việc người này quả thật không tăng cao một cách bình thường, trên cơ bản có thể coi như là một người máy đến làm việc....

Ngày đầu tiên đi làm cứ như vậy mà nhanh chóng qua đi. Trương Hiểu Ba đầu óc choáng váng theo Đại Phật học tập. Làm liền một ngày, vẫn là nửa đời không quen. Nói thật ra, cậu hoàn toàn không hiểu mấy thứ thế chấp a, cho vay a, khế đất a, v.v. này, hỏi đại học theo ngành hậu cần, cùng mấy thứ này không có liên quan.

Song công việc Đại Phật bố trí cho cậu là ghi chép và chỉnh lý. Công ty đều làm qua cái gì mà chương trình một ngày, toàn bộ chỉnh sửa ghi chép phân loại, Trương Hiểu Ba nói chung cũng có thể miễn cưỡng đảm nhiệm được.

Tới lúc tan ca, tiểu Sùng cùng Tiểu Mễ đạp lên giày cao gót rời đi, Đại Phật cũng xách túi da đi khỏi. Cuối cùng dường như người trên tầng 38 đều đi hết, nhiệm vụ của Trương Hiểu Ba còn chưa hoàn thành, không thể làm gì hơn là sút đầu mề trán cố gắng làm cho xong.

Đến hơn 9 giờ, bụng đói sôi ầm ầm, chữ trước mắt cũng không nhìn ra nổi, Trương Hiểu Ba thật sự không kiên trì tiếp được, nhưng công việc còn một xập dày. Lúc cậu thiếu chút nữa muốn đập đầu vào tường, chuông điện thoại bất ngờ reo vang.

“A lô, xin chào, bộ phận vận chuyển công ty BACK...” Trương Hiểu Ba lắp bắp nói lời thoại hôm nay vừa được học, khẩn trương cầm lấy ống nghe.

Người bên kia dường như sững sốt một chút, sau đó chậm rãi mở miệng: “Trương Hiểu Ba, cậu chưa làm việc xong sao?”

Là Âu Dương Tấn!

Trương Hiểu Ba thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn một đồng giấy tờ đầy ụ trên bàn, tức giận nói: “Còn rất nhiều.”

“Quả nhiên cậu rất vô dụng a, ngu ngốc.”

Lời châm chọc của Âu Dương Tấn truyền tới, Trương Hiểu Ba không phục phản bác: “Tôi vô dụng, vậy thì làm sao, cậu đừng có mà hả hê, tôi sẽ làm hết cho cậu xem.”

“Cậu chưa ăn gì đúng không?”

Gi? Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện ăn uống?

Trương Hiểu Ba không hiểu chủ đề nói chuyện của Âu Dương Tấn sao lại thay đổi nhanh như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Chưa có a, nhưng cho dù tôi không ăn cơm cũng phải làm cho xong, cậu chờ mà coi.”

Người bên kia điện thoại dường như một lúc không nói gì, Trương Hiểu Ba cho rằng là Âu Dương Tấn bị mình dọa sợ, thỏa mãn nói: “Được rồi, tôi tiếp tục làm việc đây, cậu không có chuyện gì thì tôi dập máy.”

Đặt ống nghe xuống, Trương Hiểu Ba lại ngồi trước bàn làm việc, tay ôm cái bụng đang réo ầm, tiếp tục bắt đầu cắn đầu bút. Nhưng còn chưa cắn đến lần hai, một người đã bước từng bước dài đến trước mặt cậu.

“Âu Dương Tấn? Cậu tới đây làm gì?” Lẽ nào là đặc biệt đến châm chọc tiến độ cậu làm siêu chậm sao? Trương Hiểu Ba ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, cậu ta vì sao lại cau mày vậy?

Tôi van cậu a, lão đại! Tôi đã cúc cung tận tụy làm việc như thế, kể làm ông chủ như cậu, nói thể nào cũng nên cảm thấy vui mừng vô cùng, thuận tiện cho tôi lương tăng ca đi?

“Không làm nữa, ngày mai tiếp tục, bây giờ đi ăn thôi.” Âu Dương Tấn cũng không chờ Trương Hiểu Ba trả lời, kéo tay cậu đi ra ngoài.

“Này này ~ Cậu chờ một chút ~ Đừng có kéo tôi, tay áo sắp bị cậu kéo...”

¬.¬

“Làm sao vậy? Cứ dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi?” Dưới vẻ bình tĩnh của Âu Dương Tấn là sự đắc ý, nhưng vẫn giả bộ không có gì, thản nhiên nhìn Trương Hiểu Ba đối diện đang tức sủi bọt mép, cố ý khiêu khích.

Trương Hiểu Ba mắt trừng to như mắt trâu, quả thực là muốn bùng nổ rồi, từ khóe miệng phun ra một câu: “Âu Dương Tấn, cậu là mời tôi đến chỗ này ăn?”

“Sao? Cậu còn chỗ nào bất mãn? Nhân viên tạm thời?”

“Cậu!”

“Tôi! Tôi làm sao?”

Âu Dương Tấn ung dung tựa về phía sau, thản nhiên ngẩng đầu nhìn ánh sao chớp nháy trên đỉnh đầu, “thuận tiện” liếc bác trai đang bận làm mì bên cạnh. Ách... Không sai, bọn họ hiện tại đang ngồi trong một quán ăn rẻ nhất ven đường...

Còn không nói Âu Dương Tấn một thân hàng hiệu ngồi ở chỗ này có bao nhiêu không thích hợp, bên cạnh đỗ một chiếc BMW cũng đủ để khiến ông chủ một phen hoảng sợ đến gọi món cho bọn họ.

“Hai vị tiên sinh, xin, xin hỏi muốn ăn gì?”

“Hừ!” Trương Hiểu Ba oán hận quay đầu đi chỗ khác. Không phải là cậu soi mói, hôm nay bị Âu Dương Tấn lôi đi, trong lòng còn thấy vui vui, cho rằng có thể ăn một bữa lớn, để giảm bớt nỗi khổ một tháng liền ăn mì gói của cậu. Ai ngờ người này cứ nhiên kéo cậu đến một quán ven đường ăn mì?

Làm cái gì a! Đây không phải là bình mới rượu cũ, mì gói mì nấu căn bản có gì khác nhau. Trương Hiểu Ba sâu sắc hoài nghi dạ dày cậu rốt cuộc có thể vì ăn quá nhiều mì mà co bóp đến chết không.

“À, xin hỏi một chút là có những gì vậy?” Âu Dương Tấn quả nhiên chưa từng đến mấy nơi này, nên ‘khiêm tốn’ xin ông chủ chỉ dạy.

“Ách, mì chén lớn bốn đồng, mì chén nhỏ ba đồng, nếu thêm thịt thì thêm ba đồng.” Lão bản ân cần nói. Vị thiếu gia này vẻ ngoài phi phàm như thế, bình thường trên TV mới có thể thấy người như vậy a.

“À ~” Âu Dương Tấn còn tỉ mỉ đắn đo một chút, nói với Trương Hiểu Ba ở đối diện: “Chén lớn hình như có hơi đắt nhỉ? Hay là dùng chén nhỏ khá...”

“Không! Tôi muốn ăn chén lớn!” Trương Hiểu Ba nổi giận dùm dùm hét, trong lòng mắng chửi Âu Dương không ngừng: Cái đồ gian thương tham tiền nhà cậu... Tôi sẽ chiếm được tiền một đồng tiền của cậu!

“Được, vậy chén lớn đi.” Âu Dương Tấn gật gật đầu.

Ông chủ có chút kỳ quái nhìn bọn họ: “Vậy có thêm thịt không?”

“Không, bảy đồng cũng quá đắt rồi.” Trương Hiểu Ba còn chưa mở miệng, Âu Dương Tấn đã giành nói trước. Ông chủ vẻ mặt ngờ vực rời đi, để lại Trương Hiểu Ba giương mắt chết lặng.

“Cậu không phải chứ, tốn bảy đồng tiền? Mời tôi ăn một bữa cậu cũng không chịu sao?”

Trương Hiểu Ba khó tin nhìn Âu Dương Tấn, quả thực không biết dùng từ gì để miêu tả tâm tình cậu lúc này. Quan sát Âu Dương Tấn từ đầu tới chân một lượt, đồ Gucci, nước hoa Burberry số lượng có hạn, đồng hồ bạc siêu mỏng đặt làm... Quên đi quên đi, gì cũng không nói nữa.

“Gandet” Trương Hiểu Ba căm giận nhỏ giọng mắng. (Gandet: Tên nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết Eugenie Gandet của Honore de Balzac ~ Là một thương nhân rất giàu có, rất có địa vị những cũng rất keo kiệt ở Pháp. Trong mắt hắn ta, con gái cùng vợ cũng không bằng một đồng tiền. Là đại biểu cho hình tượng kẻ bủn xỉn)

“Cái gì? Người keo kiệt đệ nhất thiên hạ như cậu không có tư cách nói tôi đi?” Âu Dương Tấn nho nhã đẩy kính mắt thủy tinh, “Hồi năm ba cậu bị người ta vây bắt, tôi đi đánh nhau giúp cậu, sau đó là ai vào lúc tay tôi bị thương, ngay cả một cái băng vết thương cũng không chịu mua hả?”

“Hai chuyện không giống nhau. Tôi là người nghèo, cậu là người giàu, Chủ nghĩa Xã hội Khoa học nên lấy thực hiện cộng đồng sung túc làm mục tiêu, giàu trước giúp giàu sau, cuối cùng đi hướng chủ nghĩa cộng sản.” Trương Hiểu Ba một chút cũng không cảm thấy đỏ mặt, thao thao bất tuyệt giảng giải.

“Được rồi, Mark tiên sinh, mì của ngài tới rồi.” Âu Dương Tấn nhắc nhở cậu.

Trương Hiểu Ba cầm đũa trong tay lau lau, vội vã ăn mấy miếng. Dù sao cậu cũng đói lắm rồi, có điều vì đầu ăn một lúc mới thấy không thích hợp, ngẩng đầu lên hỏi: “Ế? Sao chỉ có một chén, cậu không ăn sao?”

Âu Dương Tấn lộ ra một vẻ ung dung hiêm có, dùng giọng điệu thập phần ‘thiện lương’ nói: “Tôi đã sớm ở nhà hàng Thụy Sĩ ăn rồi. Nghĩ tới muộn không có chỗ bán cơm nhân viên, mới đặc biệt đưa cậu đến chỗ này ăn. Đúng rồi, quên không bảo cậu, đây không phải là tôi mời ăn, bốn đồng tiền này sẽ khấu trừ vào tiền trợ cấp của cậu.”

.....

Kết quả Âu Dương Tấn nói một lời này là miếng mì của Trương Hiểu Ba không nuốt nổi xuống, nghẹn trong cổ họng, hai mắt lồi ra, trông giống như tiêu bản một cái xác bị nghẹn chết.

“Ách...”

Bốn đồng tiền bốn đồng tiền bốn đồng tiền.... Bốn đồng tiền của tôi....

Bạn học Trương Hiểu Ba hơi thở mỏng manh dựng thẳng ngón trở, run run chỉ về phía Âu Dương Tấn, khiến Âu Dương tổng tài của chúng ta sau khi cố giữ vẻ bình tĩnh mấy phút, đặc biệt không có hình tượng mà chạy nhanh lại vỗ lưng cậu.

“Cậu là đồ con heo a! Một miếng ăn nhiều như vậy để làm gì!”

“Ách...”

“Ông chủ! Nhanh cho cốc nước! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

“Ách...”

“Cậu thực sự là muốn chọc chết tôi rồi... Cậu... Cậu ngoan một chút được không a? Hiểu Ba?”

“Ách...”

Vỗ vài cái, Trương Hiểu Ba vẫn ở nguyên trong ‘trạng thái cương thi’, Âu Dương Tấn vừa vội vừa tức lại hối hận, cầm cốc nước cuống quýt cho Trương Hiểu Ba uống, bộ dạng sợ cậu có chỗ nào không thoải mái này cùng bộ dạng tính toán chi li vừa rồi thực sự là hoàn toàn đối lập, làm ông chủ tiệm mì sững sốt.

Hai người này... rốt cuộc là quan hệ gì a...

Trương Hiểu Ba uống xong nước, cuối cùng cũng đem miếng mì nuốt suốt, thờ dốc phì phò, bỗng nhiên nhào lên người Âu Dương Tấn, khóc lóc kêu gào.

“Bốn đồng tiền a ~ Bốn đồng tiền của tôi a ~ Sao cậu không nói sớm a ~ Tôi ăn chén nhỏ a ~ Đắt hơn một đồng tiền a ~ Một đồng tiền a a a

~”

Vùng giữa lông mày của Âu Dương Tấn co quắp một lúc, giây tiếp theo vội vàng đẩy Trương Hiểu Ba ra, giả vờ lạnh lùng chỉnh chỉnh kính, lãnh đạm hừ một tiếng: “Tôi đã nhắc cậu rồi. Nhanh ăn đi, ăn xong rồi về tăng ca.”

Trương Hiểu Ba nghẹn trong miệng, lại muốn bắt đầu ăn như hổ đói, nhìn bộ dạng dọa người như thế của cậu, mí mắt dưới của Âu Dương Tấn giật giật, nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: “Được rồi, lát nữa tôi giúp cậu làm việc... Ăn chậm thôi.”

Trương Hiểu Ba lắc đầu, nói thầm: “Như vậy không được, sẽ bị trừ tiền.”

5. Chương 5

Cứ như vậy, Trương Hiểu Ba hồ đồ hiềm thấy bắt đầu những ngày làm việc tại công ty BACK. Ban đầu còn tốt, chỉ xử lý những thứ Đại Phật bàn giao, dần dần làm quen với công việc của công ty rồi, Trương Hiểu Ba liền kinh hồn bạt vía và hối hận vô cùng.

Ví dụ như thứ Hai vừa rồi, Trương Hiểu Ba mặc một chiếc áo sơmi sạch sẽ, cho mình đầy đủ sức mạnh để làm tốt công việc. Đang chuẩn bị hả lòng hả dạ bước vào thang máy, ai ngờ mấy người đàn ông nhanh hơn cậu một bước chen vào. Khẽ nhú mồm, nhưng Trương Hiểu Ba vẫn không nói gì, chờ cửa thang máy đóng lại, một người đàn ông trong số đó mở miệng nói: “Nhiệm vụ lần này thật sự khó hoàn thành nha. Lượng tiêu thụ quản lý giao xuống tôi vừa nghĩ là thấy đau đầu rồi ~”

Người đàn ông bên cạnh cũng nhăn mặt, liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, đề tài thất thất bát bát cũng sử dụng nhiều lần rồi, muốn sửa cũ thành mới nào có dễ dàng như vậy a. Hơn nữa chị Sủng nói chị ấy có một đồng giấy tờ phải tính toán, căn bản không thể đến giúp viết kịch bản.”

“Không chỉ chị Sủng không giúp, ngay cả Tiểu Mễ cũng không hỗ trợ a, nói là có cái gì mà một hạng mục công việc xuyên quốc gia...” Người đàn ông thứ ba sắc mặt cũng rất kém.

Trương Hiểu Ba đứng bên cạnh mấy người này, nghe thấy mấy lời kia liền có chút kỳ quái. Đây không phải công ty cho vay nặng lãi sao? Công việc sổ sách thì đúng rồi, sao lại có lượng tiêu thụ cùng kịch bản vậy?

“Ai nha, thế mới nói a. Chết chắc rồi! Chết chắc rồi! ‘Tân uyên uyên hồ điệp truyện’ kỳ này tiến hành kiểu gì a! Còn có diễn viên lần trước chọn nữa, căn bản là không được mà. Chị Sủng đã nói rồi, phải là ‘khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng dễ vỡ’, thế nhưng cậu xem trên mặt cậu ta rõ ràng là có mụn mà!”

“Ai, chúng ta phải khiến khán giả cứng lên mới được. Hôm nay nhất định phải chọn ra được một tiểu thụ mịn màng dễ vỡ!” Một người đàn ông nhiệt huyết sôi trào rống lên.

“Đại ca, là mịn màng dễ vỡ, không phải dễ nổ. Anh cho rằng đó là cúc hoa a...”

Mấy người này nhao nhao ồn ào, tới tầng 28 rồi, cuối cùng cũng như ong vỡ tổ mà đi ra, một người trong đó còn lớn tiếng nói: “Các đồng chí, cố lên cố lên, vì đam mê vương đạo và đồng nhân nam mà phấn đấu!”

Cửa thang máy chậm chậm khép lại.

Trương Hiểu Ba há hốc miệng, cũng không hề kếp lại, một đường thẳng đến tầng 38, Trương Hiểu Ba nắm cổ áo trưởng phòng Đại Phật: “Trưởng phòng, công ty chúng ta rốt cuộc là làm cái gì? Vì sao lại có nhiều đồng nghiệp nam như vậy?”

Đại Phật ôn nhu cười với cậu, “Bởi vì công ty chúng ta là tập đoàn lớn xuyên quốc gia đầy đủ các chuyên ngành tập hợp đầy chuyên công nghệ, tòa nhà này còn có công ty con a. À? Mấy người em nói sao? Bọn họ đều là người viết kịch bản đam mê. Hắc hắc, lượng tiêu thụ không tồi đâu, có hứng thú có thể đi xem thử.”

Trương Hiểu Ba chờ nửa ngày, mới nói: “Anh là nói kịch bản truyền hình đam mê ngọt ngào vừa lên thị trường liền tạo nên sóng gió trên cả nước sao? Kịch bản truyền hình mà đám người kia đặt trước rồi còn xếp hàng ba ngày để mua, poster bị tranh giành đến giá trên trời sao? Là sản phẩm của công ty chúng ta?”

“Ừm.” Đại Phật thương yêu mỉm cười, sau đó thuận tay lấy ra từ trong ngăn kéo một tập đĩa CD, như Phật Tổ phổ độ chúng sinh mà đưa tới tay cậu, “Chỗ anh có rất nhiều cái đã xem qua rồi, mấy cái này em mang về trước học tập một chút. Xem xong lại tới tìm, anh đưa thêm cho.”

Trương Hiểu Ba gì cũng không nói được, hai mắt đăm đăm nhìn Đại Phật trước mặt. Trời ơi, đây là trưởng phòng của cậu sao?

“Em, em không cần...” Chột dạ muốn thả chồng đĩa CD xuống, chỉ là thấy tiêu đề phía trên cậu liền nhanh bị làm cho không nói lên lời, cái gì mà Tình yêu, em là hoa cúc , Mối tình loạn luân của Hoàn Châu Thái tử và Hoàng a mã , Hoàng tử biển đưa chuột , v.v....

Tim Trương Hiểu Ba cũng bị làm cho co rúm lại. Tuy cậu thực sự là đồng tính luyện ái, thế nhưng nhìn một chồng đĩa CD này, bản thân cũng không chịu nổi.

“Yên tâm đi, sản phẩm của công ty chúng ta đều ngọt ngào, tuyệt đối không có cảnh đồi trụy có hại. Toàn bộ đều là đại tác phẩm tình yêu có lợi cho tinh thần và thể xác, tuyệt đối sẽ không khiến em tỉnh táo nhân vong, đi trên con đường vi phạm pháp luật. Hơn nữa tình tiết âm áp thoải mái, trầm bổng nhấp nhô, bảo đảm em xem rồi lại xem, xem hết vẫn xem, không muốn xem cũng phải xem, càng xem càng thích xem, cho nên, em yên tâm xem đi!”

Trương Hiểu Ba cứng ngắc nhận lấy chồng đĩa CD, sau đó liền thấy bộ dạng thỏa lòng thỏa dạ của Đại Phật, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt niệm: “Thiện tai thiện tai, Phật quang chiếu khắp. Hôm nay lão nạp lại vì sự nghiệp đam mỹ cống hiến một phần sức lực nhỏ bé.”

.....

Vì vậy, chờ đến lúc Trương Hiểu Ba vất vả vất vả ngồi vào chỗ chính lý đồng văn kiện dày cộp, trưởng phòng Đại Phật giống như ngồi ngay ngắn trên đài hoa sen, cả người tràn ngập chính khí Phật pháp mà người ngoài không thể lại gần, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm chiếc máy tính xách tay trước mặt, tập trung tinh thần xem bộ phim BL mới ra nhất của công ty BACK, Xích Bích khí thế rợn rãi.

Trương Hiểu Ba múa bút thành văn, trong đầu liệu mạng suy nghĩ quy trình công việc ngày mai của công ty, trưởng phòng Đại Phật lầm bầm nói: “CP Gia Cát Lượng và Chu Công Cẩn là vương đạo. Tiểu Kiều trở thành đồng nghiệp nữ, ở giữa hai người tiến hành công cuộc hòa giải gian khổ tuyệt vời...”

Trương Hiểu Ba hạ bút hữu thần, trưởng phòng Đại Phật tiếp tục phân tích: “Tào Tháo vốn có một chân cùng Lưu Bị, khó tránh có chút vô vị. Vì vậy giữa hai người thêm con trai Quan Vũ, tạo nên thế ba chân vững chắc, thuận tiện còn có thể có một chút niên hạ...”

Lúc công việc ngày hôm đó cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành, Trương Hiểu Ba cảm thấy, cậu một chút cũng không mệt. Văn kiện mấy hôm trước vừa nhìn đã thấy hoa mắt chóng mặt, hiện tại xem ra dễ dàng vô cùng, hiệu suất cao ngoài dự đoán.

Thế nhưng ba ngày sau, nhân viên cuồng làm việc của Âu Dương Tấn – Lý Bố, cố nín cười gọi Trương Hiểu Ba lên phòng làm việc của tổng tài, sau đó một vẻ không nhận được cười đóng cửa lại.

Âu Dương Tấn ngồi đằng sau bàn làm việc. Chiếc bàn to như vậy, có vẻ có gì đó kinh khủng, nhưng Trương Hiểu Ba rất nhanh quan sát được, sau lưng Âu Dương Tấn đặt một tủ sách lớn. Từ góc độ Trương Hiểu Ba nhìn qua, thật giống như Âu Dương Tấn đang công một cái tủ, vô cùng buồn cười.

Đây không phải là rùa già vác bia sao? Nghĩ tới đây, Trương Hiểu Ba không khỏi nhếch nhếch miệng, hoàn toàn quên vẻ mặt lúc này của mình rơi hết vào tầm mắt người nọ.

“Xem ra cậu còn rất vui vẻ.” Vẻ lạnh lùng thường trực, Trương Hiểu Ba cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Mấy ngày hôm nay làm việc rất thuận lợi có phải không?” Tay Âu Dương Tấn lật giở một tập văn kiện, trên bàn làm việc của y còn chất đầy một đống.

“Ừm, rất tốt, sau khi thuận thực rồi thì làm việc cũng khá hơn rất nhiều.” Trương Hiểu Ba vẫn nói thật, nhưng trong lòng tránh không được dương dương tự đắc.

“A? Thật sao? Có điều vì sao trên bản ghi chương trình hàng ngày của công ty lại xuất hiện nhiều đại từ thú vị như vậy a?” Âu Dương Tấn cầm văn kiện y đang xem lên, ác ý nhìn Trương Hiểu Ba, đọc từng từ một thành tiếng.

“Chu Công Cẩn chiều mừng bảy tháng này đi đàm phán với đại biểu công ty Gia Minh, Tào Phi... Kết quả đàm phán đem đất đai chỗ XX thu hồi thành sở hữu của công ty ta, nhằm bù vào tiền nợ của hợp đồng XXX.”

Âu Dương Tấn ném tập văn kiện kia đi, vừa hay đập vào đầu Trương Hiểu Ba, thấy tên ngốc kia bị đập trúng mà ‘ai nha’ kêu đau đớn, trong lòng nhất thời thấy thích chí cực kỳ, sau đó liền bắt đầu châm chọc khiêu khích: “Tôi không biết công ty tôi từ lúc biến thành Tam Quốc Diễn Nghĩa vậy. Cậu có phải rất có bản lĩnh không a? Có muốn tôi điều cậu sang bộ phận viết kịch bản kịch đam mỹ truyền thanh của công ty ta không?”

“Không, không không không....”

Mồ hôi trên trán Trương Hiểu Ba chảy ròng ròng xuống, kêu khổ thấu trời. Đều do Đại Phật ngày ngày xem Xích Bích, vừa xem vừa ‘bình luận tác phẩm’, cậu ở bên cạnh, viết viết liên viết thành linh tinh như vậy.

“Tôi sau này không dám nữa.” Nhìn bộ mặt xám xịt nhận lỗi của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn tự nhiên trong lòng vui vô cùng.

“Những văn kiện này, tất cả đều phải đem về làm lại, ngoài ra khấu trừ tiền lương ba ngày này của cậu.” Phun ra lời nói lạnh như văng, nhất thời khiến vẻ mặt Trương Hiểu Ba xoắn xít thành chữ “³”.

Trời ơi! Chết người rồi! Trừ tiền a! Tiền của tôi a tiền a tiền a a a a a

~~Ngay khi Trương Hiểu Ba bị Ngoại Tinh Nhân châm chọc đến phiền muộn vô cùng, trong lòng ngựa sắt sông băng, đang chuẩn bị ôm đống văn kiện về làm lại, từ phía sau truyền đến tiếng người nọ.

“Trương Hiểu Ba, cậu thiếu tiền lắm sao?”

Cả người Trương Hiểu Ba đơ ra một lúc, lòng bàn tay ứa mồ hôi lạnh, xoay người lại cười ngây ngô: “Không có không có, vẫn ổn mà...”

Cặp mắt Âu Dương Tấn như hắc diệu thạch nhìn chằm chằm một hồi, không nói gì, cuối cùng phát tay, để cậu đi ra.

Trương Hiểu Ba ngồi vào bàn làm việc, mặt mày ủ dột, nhớ tới chuyện tuần trước trong lòng liền hoảng loạn. Cậu hoàn toàn rõ ràng, kỳ thực hiện tại cần rất nhiều tiền, nhưng cậu không thể nói với Âu Dương Tấn, không nói đến đã nợ Âu Dương Tấn nhiều tiền như vậy, thật sự không còn mặt mũi nào. Với trình độ làm việc như thế này của cậu, cũng không đáng để người ta thuê cậu. Ai, nói nửa ngày, còn không phải bản thân siêu cấp ngu ngốc, không có chút bản lĩnh nào...

“Hai người đang làm gì vậy?” Chị Tiểu Mễ ở phòng sát vách đi sang nói chuyện phiếm, đôi mắt trong veo thuần khiết chớp chớp, khiến Trương Hiểu Ba đột nhiên có cảm giác ảm áp.

“À, chị Tiểu Mễ.” Trương Hiểu Ba vội vã chào hỏi, Tiểu Mễ gật đầu: “Ô, lại đang xử lý văn kiện sao. Ý? Nhưng chỗ này không phải là công việc của Đại Phật sao?”

Bạch Tiểu Mễ hoài nghi ngẩng đầu lên, nhìn Đại Phật đang ngồi nghiêm chỉnh trước máy tính, “Này! Sao lại ném công việc của cậu sang cho Hiểu Ba vậy?”

“Hừ, đừng ồn, đang bận.” Đại Phật ngay cả liếc cũng không liếc cô, mắt nhìn chằm chằm màn hình, bộ dạng tôi đây đang bận nghiêm cấm quấy rầy.

Bạch Tiểu Mễ nhất thời hiểu kỳ vô cùng, ngó đầu sang, vừa nhìn, liền giật mình, “Đại Phật? Cậu không phải chứ! Cừ nhiên đang xem trận đấu nhu đạo nam?”

Trương Hiểu Ba vốn đang cầm ly uống nước, nghe Bạch Tiểu Mễ hét lên như thế, liền phun ra, nhìn vẻ mặt của hai người, lắp bắp nói: “Trưởng phòng, ngài còn thích nhu đạo sao?”

Không phải chê bai, vóc người Đại Phật có thể nói là vĩ đại như Phật Di Lặc thu nhỏ. Nếu đi luyện nhu đạo, cũng không phải không được, phỏng chừng chỉ có một chiêu là có thể làm được, trực tiếp cho một đòn ‘Đại Phật giáng trần’, đảm bảo đối thủ sẽ trợn trắng mắt.

Nhưng vấn đề của anh ấy cũng có, vạn nhất anh ấy ngã xuống, hẳn là bản thân không đứng dậy nổi.

Trương Hiểu Ba đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy Đại Phật giải thích: “Tuần trước xem kịch truyền thanh đam mỹ làm ảnh hưởng Hiểu Ba. Tuần này không thể xem tiếp, cho nên, mình liền tìm mấy thứ phi thường hữu ái xem.”

“Nhu đạo nam rốt cuộc hữu ái chỗ nào?” Bạch Tiểu Mễ rõ ràng không hiểu.

“Công ty chúng ta không phải có một câu lạc bộ tập thể hình cho nhân viên sao? Nghe nói cuối tuần này sẽ mở một lớp nhu đạo. Mình tìm hiểu trước một chút không tốt sao?” Đại Phật tùm tùm cười nói.

“Oa! Rất giỏi nha!”

Bạch Tiểu Mễ nhất thời cũng hứng thú, thuận tiện cười ôn nhu với Trương Hiểu Ba: “Như vậy tan tầm, Hiểu Ba có muốn đi câu lạc bộ xem không? Đây dù sao cũng là phúc lợi của nhân viên nha ~”

Trương Hiểu Ba do dự một chút. Bình thường, sau khi cậu tan tầm còn phải làm thêm, nhưng công việc làm thêm thứ Hai Ba Năm gần đây vừa hết hạn, còn chưa tìm được việc làm mới. Vậy có nên cùng chị Tiểu Mễ đi xem không nhỉ?

Vốn đang suy nghĩ, nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của chị Tiểu Mễ, Trương Hiểu Ba dứt khoát gật đầu, “Được ạ.”

Tới giờ tan tầm, Trương Hiểu Ba xuống thang máy trước, ở cổng công ty chờ Bạch Tiểu Mễ, còn chưa quay qua quay lại được hai lần, một người liền tới vỗ vai cậu.

“Hửm?” Trương Hiểu Ba ngẩng ra nhìn người con trai nói chuyện với cậu, mi thanh mục tú, đại khái lớn hơn cậu một chút, có điều so với cậu thì gầy hơn.

“Nhóc con, không phải ông đây hù dọa cậu, nhìn thấy khóm hoa bên cạnh không? Camera đều ở trong đấy. Ông đây quan sát cậu rất lâu rồi.”

Trương Hiểu Ba há hốc miệng nhìn cậu trai kia. Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo a... Người trong thanh tú như vậy, tại sao lời nói ra lại sao Hỏa đến thế? Sau đó cậu liền quay đầu nhìn hai khóm hoa trông rất nhiều hoa cỏ xinh đẹp ở cửa công ty, nhất thời cảm giác rất . Làm gì vậy? Đây lẽ nào là cửa lớn của ngân hàng sao? Cài gì lắm máy giám sát thế!

“Đồng chí... Anh đang làm gì vậy... Vì sao giám sát tôi a?”

Vừa nói xong, cậu trai liền lôi ra một danh thiếp mạ vàng có hương hoa hồng đưa cho cậu. Trương Hiểu Ba cầm lấy nhìn, chữ lớn màu đỏ rõ ràng viết:

“Vương Nhận, bảo vệ cửa chính công ty BACK”

Hóa ra bảo vệ công ty BACK đều trâu bò như vậy...

Trương Hiểu Ba triệt đề không biết nói gì.

Kết quả cậu trai kia còn rất chân thành nói với cậu: “Người anh em, không phải ông đây không nhắc nhở cậu, chỉ là bộ dạng cậu lén lút lút lút như vậy, bảo vệ bí mật của công ty BACK đã chú ý cậu rồi. Thấy chiếc cửa sổ để mở trên kia không? Là thế này, chiếc rèm cửa sổ trắng kia, ông đây bảo đảm, cậu còn đi thêm ba bước ở chỗ này, tay súng bắn tỉa sẽ lập tức bắn chết cậu.”

“Đây, đây, là vì, vì cái gì a?” Trương Hiểu Ba đầm đẩm mồ hôi, cả người cứng ngắc, một chút cũng không dám động đây.

“Cậu ở chỗ này hết thấy 12 phút 48 giây đi tổng cộng 287 bước theo đo đạc bằng mắt của ông đây độ dài bình quân bước chân của cậu là 98.56cm vị trí 28286.72cm xét theo quy định của công ty người vượt qua 28500cm sẽ được coi là phần tử khủng bố, nên cậu còn đi thêm vài bước, sẽ phải chấp hành mệnh lệnh.”

Cậu trai thanh tú như vậy nói hết một tràng, thuận tiện cười gian nhìn cậu, hắc hắc vui vẻ.

Thế giới này còn bình thường sao?

Vì sao ngay cả một người bảo vệ cũng biến thái như thế?

Trương Hiểu Ba khóc không ra nước mắt, cậu trai kia còn nói: “Cảnh cáo cậu, phần tử khủng bố, đi ra khỏi cái vòng này, tôi không chịu trách nhiệm cho an toàn thân thể cậu! Ông đây sẽ để cậu nhớ kỹ, lực lượng bảo vệ vĩ đại của công ty BACK!”

Nói xong, hỏa tốc ở bên người Trương Hiểu Ba dùng phấn vẽ một cái vòng tròn không to không nhỏ, để cậu nhốt ở bên trong. Vẽ xong, chính mình đi ra khỏi cái vòng kia, về mặt hắc hắc ở bên cạnh trông coi cậu.

Lực lượng này... thực rất vĩ đại...

Bên này, Bạch Tiểu Mễ vừa làm xong việc vội vã từ phòng làm việc chạy ra. Biết Trương Hiểu Ba còn đang đợi mình, liếc đám người vây quanh thang máy, mắt đảo tròn một vòng, quay người chạy đến chiếc thang máy chuyên dụng dành cho cấp cao.

Người ở cấp cao ít, thời gian tan tầm cũng khác bọn họ, lúc này hẳn là không có ai, tạm thời dùng một chút hẳn là không sao. Ôm loại tâm lý này, Bạch Tiểu Mễ ấn nút ‘đi xuống’.

Ai ngờ lúc cửa thang máy mở ra, trước mắt Bạch Tiểu Mễ xuất hiện bộ mặt đẹp trai vô cùng lạnh lùng thường trực của Âu Dương Tấn...

“Vào đi.”

Âu Dương Tấn liếc mắt liền biết rõ ý đồ muốn sử dụng thang máy chuyên dụng của Bạch Tiểu Mễ, có điều rất có phong độ quý ông vươn tay làm một động tác mời.

Bạch Tiểu Mễ cúi đầu bước vào trong thang máy, bầu không khí xấu hổ vô cùng. Âu Dương Tấn không nói gì, Bạch Tiểu Mễ cũng cố ý nhắm mắt lại. Không nhìn không nhìn... Trời ơi, cô hôm nay sao lại đen đui đến thế. Nghe nói tiểu Sủng mỗi ngày đều dùng thang máy này, sao cô dùng có một lần, liền đụng trúng tổng tài a!

Bạch Tiểu Mễ đang nghĩ linh tinh, điện thoại cô liền reo vang, luống cuống tay chân lôi từ túi quần ra, không cẩn thận ấn nhầm nút ‘Loa ngoài’, giọng nói như lợn bị cắt tiết của Trương Hiểu Ba truyền tới.

“Chị Tiểu Mễ ~ Chị là Quan Thế Âm của em a ~ Mau tới đem con khỉ hung hăng này đuổi đi ~ Em không phải là Đường Tăng a ~ Thịt em không ngon a ~ Cậu ta đem em nhốt trong vòng tròn, động một chút là sẽ bắn vỡ đầu oa ~”

Bạch Tiểu Mễ nhạy cảm phát hiện, tổng tài luôn luôn rất lạnh nhạt bên cạnh, thân thể xoay cái liền cứng ngắc...

6. Chương 6

Bạch Tiểu Mễ xấu hổ đóng điện thoại lại, tiếng kêu gào thảm thiết của Trương Hiểu Ba vẫn còn âm vang không ngừng trong buồng thang máy. Nhìn Âu Dương Tấn rõ ràng lộ ra vẻ mặt có chút không bình thường, Bạch Tiểu Mễ cảm thấy bản thân rất cần giải thích một chút.

“Cái đó, tổng tài, Vương Nhận có lẽ vẫn chưa nhận ra Trương Hiểu Ba. Hiểu lầm, hiểu lầm, ha ha...” Bạch Tiểu Mễ len lén trốn trắng mắt, mình đang nói gì vậy...

Âu Dương Tấn mở miệng lại hỏi cô một vấn đề khác: “Trương Hiểu Ba gần đây ở chung cùng mấy người vẫn ổn chứ?”

“Ổn.” Bạch Tiểu Mễ không rõ tại sao Âu Dương Tấn lại hỏi vấn đề này, “Trương Hiểu Ba vừa nghe lời vừa chăm chỉ, rất kính trọng bọn tiền bối chúng tôi. Người trong phòng đều thích em ấy.”

Bạch Tiểu Mễ nói mấy lời ngoài mặt, cửa thang máy mở ra. Âu Dương Tấn cái gì cũng không nói, cùng Bạch Tiểu Mễ đi ra đại sảnh, liền thấy Trương Hiểu Ba cực kỳ mất mặt đứng ngay giữa trung tâm khoảng đất trống trước cửa công ty, quả nhiên là ở trong một cái vòng tròn,

Trương Hiểu Ba thấy Bạch Tiểu Mễ từ cửa lớn đi ra, như thấy được thiên sứ có cánh, vừa muốn kêu lên, bỗng nhiên một cảm giác sồn tóc gáy chạy dọc sống lưng. Chờ một chút, người đàn ông bên cạnh chị Tiểu Mễ... cư nhiên là Âu Dương Tấn?!

Sắc mặt Trương Hiểu Ba đầu tiên là biến trắng, sau đó lại biến đỏ, cuối cùng là xám xịt, lượng khí hít vào cũng ngày một mỏng manh. Chờ đến lúc Âu Dương Tấn cùng Bạch Tiểu Mễ đi đến trước mặt cậu, bạn học Trương Hiểu Ba cúi đầu cắn ngón tay, bộ dạng e thẹn.

Âu Dương Tấn hỏi: “Cậu ở đây làm gì?”

Trương Hiểu Ba lắc lắc: “Không có a, phơi nắng a.”

Âu Dương Tấn gật đầu: “Ồ, vậy cậu đứng trong vòng tròn này để làm gì?”

Trương Hiểu Ba lắc lắc: “Chơi a.”

Âu Dương Tấn nhìn nhìn cậu: “Vậy cậu tiếp tục chơi đi.”

....

Âu Dương Tấn nói xong, đưa mắt ra hiệu với Bạch Tiểu Mễ bảo cô đi. Trương Hiểu Ba thấy hai người tỏ vẻ muốn rời đi lập tức bắt đầu gào thét: “Tôi sai rồi. Tôi không dám nữa. Âu Dương đại gia ngài mau cứu tôi đi ~”

Âu Dương Tấn quay trở lại, híp mắt nhìn cậu, hỏi Vương Nhạn ở bên cạnh: “Cậu ta phạm phải lỗi gì?”

Wương Nhạn nói: “Báo cáo tổng tài, người này có ý đồ gây rối, cố ý đảo qua đảo lại trước cửa công ty chúng ta, không chỉ ảnh hưởng hình tượng rực rỡ của công ty, còn gây ô nhiễm cây cối nghiêm trọng, quan trọng nhất là loại hành vi này của cậu ta gây uy hiếp lớn đến hệ thống an toàn của công ty. Phải tiêu diệt sớm!”

Âu Dương Tấn vừa nghe vừa đồng ý, cuối cùng vỗ vai Vương Nhạn, ca ngợi: “Cậu làm rất tốt, cứ thế nhé!”

CÁI GÌ?

“Cầu thẳng, không đợi nữa! Nổ dầu!” Vương Nhạn lôi bộ đàm ra, vẻ mặt lãnh huyết ra lệnh.

Trương Hiểu Ba sợ đến mặt mũi tái xanh, còn chưa kịp kêu, một dòng nước phun lên đầu cậu, làm cậu ướt sũng như chuột lột.

Chờ Trương Hiểu Ba chặt vật vuốt nước trên mặt đi, ngẩng đầu nhìn, khung cửa sổ vừa rồi được nói là có xạ thủ kia, cư nhiên lộ ra hai chiếc súng nước màu hồng phấn... Tiếp đó, sau súng nước lộ ra một nam thanh niên rất anh tuấn, đang cười ngây thơ nhìn bọn họ, dùng âm thanh siêu cấp vang dội gào lên: “Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ!”

Đây là đang làm cái gì vậy...

Nhìn bộ dạng mồm miệng há hốc của Trương Tiểu Ba, Bạch Tiểu Mễ cười đến co giật, lấy khăn tay ra lau cổ áo cậu, vừa cười vừa giải thích: “Người bên trên là bạn trai của Vương Nhạn, hai người bọn họ mỗi ngày đều trêu mọi người như thế, em thế mà cũng tin, ha ha ha ~”

Ngay cả Âu Dương Tấn cũng nhếch khóe miệng, yên lặng vươn tay cầm lấy chiếc khăn trong tay Bạch Tiểu Mễ, lau cho Trương Tiểu Ba. Bạch Tiểu Mễ thờ ơ qua quýt cũng không cảm thấy có gì không đúng, cô đang vui vô cùng.

Trương Hiểu Ba buồn bực vô cùng, Vương Nhạn kia lại một chút áy náy cũng không có, nghiêm trang nói: “Cậu ta không phải bạn trai của ông đây. Ông đây thích đàn ông kiểu Dior.”

Lúc này, nam thanh niên vừa rồi cầm khẩu súng nước cũng từ cửa lớn bước ra. Trương Hiểu Ba bây giờ mới nhìn thấy được toàn bộ diện mạo của người này, tìm lại hưng hăng cơ rút.

Cậu thanh niên này mày rậm mắt to, khí khái bồng bồng, thân cao hơn 1m8, lưng hỏ eo rắn, hai cánh tay tập luyện giống hệt thủy thủ lực lưỡng, toàn thân đều là cơ bắp, còn bôi dầu bóng lưỡng, mặc một chiếc áo ba lỗ ‘Tinh Võ Môn’, bước đi thoăn thoắt, cười rộ lên là thấy hàng răng trắng đều.

Càng dừng bàn đến đôi dép lê rách rách nát nát dưới chân người này, bên hông đeo một chuỗi chìa khóa thô lưu manh, hai tay cầm súng phun nước màu hồng phấn. Trương Hiểu Ba cảm thấy mình muốn ngất đi.

Cái người ‘Tinh Võ Môn’ kia đi về phía bọn họ, chào hỏi Âu Dương Tấn Bạch Tiểu Mễ một câu, quay sang Vương Nhạn, cười ngây ngô hỏi: “Đã linh, tối nay anh muốn ăn gì? Em đi mua cho anh.”

(Người anh em này phát âm tiếng anh vô cùng không chính xác, kêu ‘darling’ lại thành ‘đã linh’)

Wương Nhạn nói: “Ông đây tối ăn đồ nướng.”

Tinh Võ Môn càng hưng phấn: “Được, em bây giờ đi chuẩn bị than.”

Mồm Trương Hiểu Ba lúc này đã không ngậm lại được, tình cảm người này còn bao gồm xiên thịt dê nướng a!

Tiếp đó, dưới lời mời nhiệt tình của cậu nhóc Tinh Võ Môn, Trương Hiểu Ba Bạch Tiểu Mễ cùng đi ăn đồ nướng, Âu Dương Tấn tất nhiên là đi theo bọn họ. Trương Hiểu Ba rất lâu rồi chưa có ăn thịt nướng, thấy thịt dê ánh mắt liền như sói dữ, có điều cậu rất nhanh liền phát hiện, Vương Nhận còn lợi hại hơn cậu, ánh mắt giống hệt quỷ dữ....

Cuối cùng, mọi người đều không ăn, chỉ chăm chăm nhìn hai người ăn. Chờ đến lúc Trương Hiểu Ba ăn không nổi nữa, nhìn lượng que tre ngang nhau trên bàn, vứt cho Vương Nhận ở đối diện một ánh mắt khiêu khích.

Wong Nhận gì cũng không nói, mặt không biểu tình quay người, nói với cậu nhóc Tinh Võ Môn đang bận rộn mồ hôi nhễ nhại: “Được rồi, giờ bắt đầu bày món chính lên đi.”

Pằng pằng pằng pằng

~Trương Hiểu Ba nhìn những chiếc bánh bao trắng tròn tròn cực lớn được bưng lên, Vương Nhận kia mỗi tay cầm một cái, ăn đến vui mừng hân hoan, đương nhiên, không quên quăng cho Trương Hiểu Ba một ánh mắt siêu cấp khinh bỉ

~Trương Hiểu Ba triệt để gục ngã...

“Ai nha, thôi nào, thôi nào. Hiểu Ba không cần phải ảm ức, Vương Nhận ngày nào cũng nhún lên nhảy xuống, thể lực tiêu hao nhiều như vậy, ăn đương nhiên cũng nhiều rồi.” Bạch Tiểu Mễ cười an ủi Trương Hiểu Ba đang tức giận, vừa kéo tay cậu ra ngoài.

Wong Nhận kia giống như căn bản không thấy bọn họ, tự biên tự diễn ăn thật nhanh, thế nhưng cậu nhóc Tinh Võ Môn lại vô cùng nhiệt tình kêu: “Đừng đi a! Còn đùi dê nướng chưa mang lên mà!” Trình độ vang dội của giọng nói kia, cách ba con đường cũng có thể nghe thấy.

“Bạch Tiểu Mễ, mấy người định đi đâu vậy?” Âu Dương Tấn nhìn chăm chăm bàn tay kéo cánh tay Trương Hiểu Ba, cứ thế cứ thế... Nhiệt độ không ngừng tăng cao, cuối cùng thiêu cháy bàn tay của Bạch Tiểu Mễ...

“À, là thế này, trưởng phòng hôm nay nói trung tâm thể hình có lớp dạy nhu đạo, tôi kéo Hiểu Ba đi xem.” Bạch Tiểu Mễ trì hoãn cuối cùng cũng cảm nhận ra, vội vã hất tay Trương Hiểu Ba ra, trong lòng nói thầm: Giữa tổng tài với Hiểu Ba, ừm, có vấn đề.

“Lớp nhu đạo?”

Âu Dương Tấn rất ngạc nhiên, nhìn nhìn Bạch Tiểu Mễ y hệt giá đỡ, cùng Trương Hiểu Ba không khác gì mầm đậu, vươn ngón tay dài dài: “Hai, người?”

Mồ hôi lạnh của Bạch Tiểu Mễ không ngừng chảy, gật đầu lại gật đầu, âm thầm chọc Trương Hiểu Ba một cái, ý bảo cậu nhanh tổ thái độ.

Kết quả Trương Hiểu Ba hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, bị Bạch Tiểu Mễ chọc một cái, lập tức bùng nổ, giống như dã thú mà gào rú: “Đùi dê nướng a đùi dê nướng a

~”

Ánh mắt tổng tài nháy mắt biến thành nổi điên, mồ hôi Bạch Tiểu Mễ chảy lại càng nhiều...

Cuối cùng cũng đến trung tâm thể hình, rất gần công ty. Vừa vào đại sảnh, Trương Hiểu Ba liền kinh hô không ngừng, “Oa! Thực tiên tiến nha!”

“Phải a. Chỗ này có thể coi là trung tâm thể hình hàng đầu của cả thành phố đó! Nhân viên công ty đến tập luyện đều được miễn phí.” Bạch Tiểu Mễ vừa giới thiệu, vừa giúp Trương Hiểu Ba làm thẻ ra vào tạm thời.

Trương Hiểu Ba nhìn ngang liếc dọc, hiểu kỳ sờ sờ cái này, đụng đụng cái kia. Cậu từ trước đến nay chưa từng vào trung tâm thể hình, nhìn thấy dụng cụ đặt trong này cảm thấy thú vị vô cùng.

Âu Dương Tấn một mặt thâm trầm đi sau cậu, Trương Hiểu Ba ở phía trước sờ tay vịn của máy tập chạy một cái, lúc y đi qua, cũng sẽ sờ vào chỗ như thế... Ánh mắt nhìn chăm chăm bàn tay của tên ngốc phía trước, còn có cả cái ót của cậu...

Lúc Trương Hiểu Ba nhìn thấy ở trong một góc phía trước đặt một con gấu bông nhung lớn đặc biệt đáng yêu, liền phát ra một tiếng ‘ngao’. Âu Dương Tấn nghe thấy âm thanh này, cả người đều run lên, hấn liền biết, sắp hỏng rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Trương Hiểu Ba đã nhào qua, hoàn toàn dính lên người cục cứng gấu vĩ đại kia, đầu không ngừng cọ cọ vào đầu cục cứng gấu, nhắm mắt, cong khóe môi, bộ dạng thỏa mãn cực kỳ.

Mà Âu Dương tổng tài vốn đang trong nước sôi lửa bỏng của chúng ta, thấy bộ dạng kia của cậu, một luồng lửa nóng từ dưới lòng bàn chân đâm thẳng lên đỉnh đầu.

Trương Hiểu Ba đang vô lại cọ cọ mặt cục cứng gấu, một chút, hai chút, lại cọ cọ, nói một câu: “Thực thoải mái nha

”

Thế là, trong đầu Âu Dương Tấn ‘păng’ một tiếng, sợi dây có tên là lý trí cuối cùng đã đứt rồi...

Bạch Tiểu Mễ cảm thấy gió thổi mưa giông trước cơn bão, nhưng vẫn trì hoãn hỏi một câu: “Ồ? Tổng tài? Anh muốn đi đâu vậy?”

Âu Dương Tấn kéo Trương Hiểu Ba tỉnh tỉnh mê mê, mặt đầy sát khí nhìn cô. Bạch Tiểu Mễ cười cười, nhanh chóng vẫy tay, giống như phiên bản siêu tốc của mèo chiêu tài: “À, à, đi đi, đi đi. Nghẹn nước tiểu không tốt cho cơ thể...”

Một cơn lốc đen thổi qua bên người, tổng tài thân cao mét tám kéo Trương Hiểu Ba thân cao mét bảy, một trận rầm rầm loạn vang, nháy mắt biến mất trong phòng vệ sinh đằng trước.

Tiếp đó, Bạch Tiểu Mễ nghe thấy tiếng đóng cửa đinh tai nhức óc, vẫn còn hoảng sợ, thuận tiện quay đầu nhìn chiếc đèn chùm cá tính phía sau, lắc lư, lắc lư, lắc lư...

“Rầm”... Đèn chùm vô tội vô cùng rơi xuống trước mặt Bạch Tiểu Mễ...

Nửa ngày sau, Bạch Tiểu Mễ nhún nhún vai: “Mình là người qua đường...” Quay người định rời đi, lại bị một bàn tay kéo lấy cổ tay...

┐.┐

“Cậu con mẹ nó có vấn đề thần kinh gì vậy!” Trương Hiểu Ba ngẩn người nhìn bồn tiểu bồn cầu bồn rửa gương kính máy sấy đột nhiên xuất hiện trước mắt... Ách, cùng với khuôn mặt thối của Âu Dương Tấn.

“Cậu kéo tôi vào...”

Lời Trương Hiểu Ba còn chưa nói hết, cả người đã bị Âu Dương Tấn hung hăng ôm lấy.

Cái ôm đột nhiên đến làm sắc mặt Trương Hiểu Ba đổi từ xanh sang tím, đại não thiếu dưỡng khí điều đầu tiên nghĩ tới là: Tiêu đề báo chiều XX, một cậu thanh niên ở trong nhà vệ sinh bị một thanh niên khác ôm đến ngạt thở mà chết...

“Buông...”

Trương Hiểu Ba tay chân vung loạn. Tuy trên lý luận mà nói, được người mình thích ôm là một chuyện rất kích động lòng người, nhưng trong mắt Trương Hiểu Ba, cái ôm hoàn toàn coi nhẹ ý nguyện của cậu, coi nhẹ chiều cao của cậu, coi nhẹ cân nặng của cậu của Âu Dương Tấn, là một sự sỉ nhục cực lớn đối với ý nguyện, chiều cao và cân nặng của Trương Hiểu Ba.

“Con mẹ nó... Cậu buông tay...” Trương Hiểu Ba tiếp tục giãy dụa. Khốn nạn! Có ai ôm người khác như cậu sao? Cậu con mẹ nó căn bản là người người người... ngoài hành tinh!

“Tôi cũng muốn.”

Ngoại Tinh Nhân Âu Dương Tấn luôn tỏ vẻ lạnh lùng cuối cùng cũng lên tiếng.

Trương Hiểu Ba sững sốt một lúc, lập tức mắng to: “A? Cái gì cũng muốn? Cậu đừng nói vớ nói vẩn với tôi!” Tiếp tục loạn đá loạn đạp...

“Tôi cũng muốn!”

Sự thật chứng minh, Âu Dương Tấn không chỉ là Ngoại Tinh Nhân, hơn nữa còn là một Ngoại Tinh Nhân sống trên một hành tinh rách nát kinh tế nghèo nàn, kỹ thuật lạc hậu, văn minh vật chất và văn minh tinh thần hoàn toàn không đồng đều. Con bà nó, thật không biết tên lạc hậu như thế làm sao lại ngồi lên máy thời gian đến Trái Đất, căn bản ngay cả tiếng Trung nói cũng không hiểu sao!

“Mẹ nó... Cậu nói cái gì...”

Trương Hiểu Ba căn bản không biết Âu Dương Tấn đang động kinh cái gì. Bắt đầu từ đại học, hai người bọn họ ở cùng một chỗ, Âu Dương Tấn sẽ mất khống chế như vậy, hoàn toàn không biết vì nguyên nhân gì, cướp lấy đồ trong tay cậu đập nát, hoặc là lúc cậu đang cười nói với người khác, đột nhiên xuất hiện, không nói một lời kéo cậu đi, càng quá đáng là, không có lý do gì, trực tiếp vung tay đấm bạn cậu.

Ăn cơm không thể dùng thìa của người khác, uống nước không thể uống cốc của người khác, thậm chí không thể ngồi ghế người khác vừa ngồi, ngay cả bạn thân cũng không thể. Trương Hiểu Ba có lúc hoài nghi, Âu Dương Tấn có phải bị cuồng sạch sẽ không nữa.

Thế nhưng có một lần, bản thân vô ý cầm lấy cốc của y uống một ngụm nước, Âu Dương Tấn liền giống như bị cậu dọa ngốc, con người không chuyển, không hề chuyển động mà nhìn chăm chăm cái cốc, dọa Trương Hiểu Ba cả người nổi da gà. Cuối cùng tối hôm đó, Âu Dương Tấn cầm cái cốc kia, uống nước một ngụm lại một ngụm, uống đến mức Trương Hiểu Ba cả nhìn cũng không nổi. Chẳng qua là dùng một chút, cần để ý như vậy sao?

Bốn năm đại học, hai người không biết vì sự mất khống chế của Âu Dương Tấn mà cãi nhau không biết bao lần, thậm chí có lúc còn động thủ đánh nhau. Tuy sau này Trương Hiểu Ba trộm yêu thầm Âu Dương Tấn, nhưng không có nghĩa có thể chấp nhận cách làm này của y. Trương Hiểu Ba thế nào cũng nghĩ không thông, sự mất kiểm soát của Âu Dương Tấn, vì sao luôn đột ngột và khó hiểu?

Ví dụ như tình huống lúc này, Trương Hiểu Ba giãy dụa nửa ngày, cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là cái gì làm kích động Âu Dương Tấn, một chuỗi từ lướt qua trong đầu cậu: “Cậu, cậu rốt cuộc vì cái gì a! Vòng tròn? Tinh Võ Môn? Súng nước? Bánh bao thịt? Đùi dê nướng? Chị Tiểu Mễ? Nhu đạo...”

“Con gấu kia.”

“A?”

Âu Dương Tấn buông cậu ra một chút, Trương Hiểu Ba kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn mặt Âu Dương Tấn, quả nhiên là đang phát bệnh, mặt tối đen.

“Gấu?” Trương Hiểu Ba như lọt vào trong sương mù, cái này liên quan gì đến cục cưng gấu a?

Giây tiếp theo, Âu Dương Tấn lại ôm chặt lấy cậu. Lần dùng sức này của y, thiếu chút nữa ngộp chết Trương Hiểu Ba.

“Tôi cũng muốn.”

Lại nữa rồi, ông anh, anh cứ nói hoài một câu kịch này, thằng em đây làm sao hiểu nổi ý? Anh cũng muốn? Muốn cái gì? Cục cưng gấu?

Trương Hiểu Ba khóc không ra nước mắt, đột nhiên, trong đầu lóe lên một tia sáng...

7. Chương 7

“Được rồi, tôi biết cậu muốn gì rồi!” Trương Hiểu Ba đột nhiên lớn tiếng kêu. Thế là, Âu Dương Tấn dùng một loại ánh mắt qua kính hiển vi soi hồng cầu nhìn cậu.

“Cậu trước hết buông tôi ra đã, tôi nhanh chóng sẽ cho cậu.” Trong lòng Trương Hiểu Ba nghĩ cách, bày ra một vẻ tươi cười dỗ dành Âu Dương Tấn.

Ánh mắt Âu Dương Tấn rõ ràng không hề tin tưởng, thế nhưng dưới nụ cười cứng ngắc khăng khăng của Trương Hiểu Ba, cuối cùng cũng chậm rãi buông tay.

“Vây, cậu trước hết nhắm mắt lại.” Trương Hiểu Ba lùi ra sau một bước, cách Âu Dương Tấn xa một chút.

“Vì sao?” Âu Dương Tấn không chớp mắt nhìn chằm chằm cậu.

“Vì... Vì nhắm mắt rồi mới có hiệu quả bất ngờ nha!” Trương Hiểu Ba qua loa lấy một lý do có lẽ với y.

Ánh mắt Âu Dương Tấn rất quái lạ, hơn nữa nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

“Được rồi. Bây giờ ngoan ngoãn đứng ở đây không được nhúc nhích, có nghe thấy không? Cậu không được chuyển động đầu đấy.” Trương Hiểu Ba vừa nói, vừa vươn tay hươ hươ trước mắt Âu Dương Tấn, kiểm tra y có thật là đã nhắm mắt rồi hay chưa.

Âu Dương Tấn cư nhiên thật sự không nhúc nhích, cũng không có mở mắt.

Thực tốt rồi... Trương Hiểu Ba thở sâu một hơi. Trời biết tên này lại lên cơn thần kinh gì, cuối cùng cũng tạm thời lừa được y, tim vẫn còn đập rộn ràng mu bàn tay lau đi mồ hôi trên trán, bờ vai cũng thả lỏng mà hạ xuống.

“Trương Hiểu Ba?” Trong phòng vệ sinh, giọng nói kìm nén tức giận của Âu Dương Tấn mang theo hiệu quả khủng bố mạnh mẽ.

“A a a?”

Trương Hiểu Ba run rẩy, mồ hôi lại một lần nữa chảy xuống. À, đúng rồi, tên kia còn đang chờ mình mang cục cứng gấu đến cho y.

“Cậu đừng nhúc nhích!” Trương Hiểu Ba kêu lớn, bàn tay vốn định giơ lên của Âu Dương Tấn ngập ngừng một chút, lại hạ xuống.

“Cậu không được nhúc nhích a, cũng không được mở mắt, chờ tôi nói được rồi, cậu mới được làm, biết chưa?”

Dần dò xong vài câu, Trương Hiểu Ba từng bước từng bước nhẹ nhàng lùi ra sau, mở cửa sau lưng, sau đó lùi ra, lại chậm rãi... chậm rãi... chuẩn bị chạy trốn.

Trương Hiểu Ba vừa lùi vừa nghĩ bước tiếp theo là lên xe buýt ngoài cửa, hay là đi tàu điện ngầm... Nhưng còn chưa lùi xa khỏi phòng vệ sinh được 1 mét, đằng sau đột nhiên có người vỗ cậu một cái, dọa cậu thiếu chút nữa hét lên.

Quay mạnh đầu, Trương Hiểu Ba há hốc miệng nói không nên lời. Đứng ở trước mắt cậu là chị Tiểu Mễ cười tủm tỉm, còn có... khụ khụ... chị Sủng cười gian...

Chuông báo trong đầu Trương Hiểu Ba lập tức reo vang. Có người phụ nữ này xuất hiện, hôm nay nhất định sẽ xui xẻo không có gì để nghỉ ngơi. Đây là điều anh trai đã trăm ngàn lần dặn dò cậu. A di đà Phật, a di đà Phật...

Trương Hiểu Ba dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chị Tiểu Mễ. Bạch Tiểu Mễ ôn nhu cười một cái, đột nhiên vươn tay kín đáo đưa cho cậu một thứ đồ, Trương Hiểu Ba theo phản ứng nhận lấy, vẫn còn chưa nhìn rõ là cái gì, chị Sủng khấp người đều tỏa ra hơi thở tà ác liền vươn đôi tay ác ma của cô ra, xoay cậu về một phía, sau đó đột nhiên đẩy về trước...

Thế là, bạn học Trương Hiểu Ba trở mặt nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Âu Dương Tấn càng ngày càng lớn, cuối cùng đạt đến mức đặc tả... Hơn nữa cậu nghe thấy cánh cửa phòng vệ sinh sau lưng ‘rầm’ một tiếng, hung hăng đóng lại.

Tí tách, tí tách....

Có ống nước đang rỉ nước....

Trương Hiểu Ba không cách nào dùng từ ngữ hình dung tâm tình phiền muộn tới cực điểm của cậu lúc này, chị Sùng đẩy mạnh cậu về phía Âu Dương Tấn, mà Âu Dương Tấn đang nhắm mắt hoàn toàn không biết Trương Hiểu Ba lúc này đang dùng tốc độ cực nhanh nhào về phía y.

Nên, kết quả của màn hài kịch này là, đồng chí Trương Hiểu Ba tấn công theo phương thức gấu chó, thành công nhào ngã Âu Dương tổng tài thân cao mét tám xuống nền đất phòng vệ sinh. Mà lúc hai người song song ngã xuống đất, răng với răng hung hăng đập vào nhau, độ ẩm trong nhà vệ sinh rất cao, răng va chạm tạo ra tiếng ‘cộp’, vang vọng rõ ràng...

Trương Hiểu Ba đau đến rơi nước mắt, có điều rất nhanh, cậu chỉ có thể dùng hai mắt phiếm lệ ngạc nhiên nhìn Âu Dương Tấn dưới thân mình.

Khỏe môi Âu Dương tổng tài... chảy máu rồi...

Mà Âu Dương Tấn vì sự cố bất ngờ này mà mở mắt ra, cảnh tượng nhìn thấy là khung cảnh này: Khuôn mặt búp bê ngốc nghếch của Trương Hiểu Ba phóng đại trước mắt mình, trong mắt còn đầy nước, đang có xu hướng không ngừng chảy xuống người mình...

“Trương Hiểu Ba...”

“Ồ...” Trương Hiểu Ba méo mồm, ủy khuất không gì sánh được nhìn y: “Cậu phải tin tôi, tôi thực sự thực sự không cố ý. Cậu nghìn vạn lần không được tức giận. Tất cả cái này đều...”

“Cậu cầm dầu bôi trơn làm cái gì?”

“A?”

Trương Hiểu Ba lập tức ngẩn ra, quay đầu nhìn, cánh tay phải bắt đầu kịch liệt run rẩy. Hóa ra, thứ tay phải cậu nắm chặt, thứ lúc nãy chị Tiểu Mễ âm thầm đưa cho cậu, lúc này mới nhìn rõ, là một lọ dầu bôi trơn màu hồng phấn vô cùng đáng yêu, phía trên còn có hình cục cưng gấu mím cười...

“Aaaaaaaa

~”

Giây tiếp theo, Trương Hiểu Ba bắt đầu thét lên, tay phải giật giật như gặp điện, lọ dầu bôi trơn kia bị ném như ném con gián vào bồn cầu bên cạnh.

‘Bụp’ một tiếng, xao động nước trong bồn cầu, bắn lên mặt Âu Dương Tấn vẫn đang nằm trên mặt đất...

Trong đầu Trương Tiểu Ba một mảnh trắng xóa. Lần này cậu chết chắc rồi!

Trương Hiểu Ba không muốn nhớ lại lúc Âu Dương Tấn cùng cậu ra khỏi trung tâm thể hình, khuôn mặt người này đen như đáy nồi, càng không muốn ngờ đến, chị Tiểu Mễ cùng chị Sùng sao có thể khỏe léo như vậy ở trước cửa ‘hâm hại’ cậu, sau đó lại không chút suy nghĩ biến mất không thấy bóng. Kết quả mặc cho cậu giải thích thế nào, Âu Dương Tấn căn bản đều không tin.

Đây lẽ nào thật sự là cậu quá xui xẻo sao? Nhưng nhìn chị Tiểu Mễ thuần khiết như vậy, thiện lương như vậy, sao sao lại đưa cậu một lọ dầu bôi trơn chứ?

Trương Hiểu Ba vừa nghĩ tới đây liền đầu đầy hắc tuyến... Nhất định là chị Sùng tính kế cậu! Ai, quả nhiên đụng phải chị Sùng liền căn bản không có sống tốt a

Cậu lúc thở dài, lúc lắc đầu như vậy, Âu Dương Tấn lạnh lùng nói: “Tôi lát nữa tìm cậu tính sổ, cậu vẫn nên trước tiên hệ thống hệ thống lại từ ngữ đi!”

Trương Hiểu Ba phiền muộn tới cực điểm, không sai, cậu lúc này ngồi trên chiếc xe BMWs của Âu Dương Tấn. Chị Tiểu Mễ cùng chị Sùng vứt bỏ cậu chạy đi vô tung vô ảnh, Âu Dương Tấn liền nắm cổ áo cậu ném vào chiếc xe này.

Nhưng rốt cuộc là logic gì? Được rồi, coi như là lỗi của cậu, không nên ném lọ dầu bôi trơn vào bồn cầu, làm Âu phục trên vạn tệ của Âu Dương Tấn bị ướt, tổn hại thể diện tổng tài của y, những cũng không có đạo lý muốn cậu theo Âu Dương Tấn về nhà thay đồ đi?

Trương Hiểu Ba lại nghĩ lung ta lung tung, Âu Dương Tấn chỉ cần hỏi một câu: “Cậu muốn bồi thường tôi một bộ Âu phục?” Cậu chỉ có thể lập tức mang theo bộ mặt chân chó, cười tươi nhanh chóng lắc đầu, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám...

Xe chậm chậm chạy, bắt đầu tiến vào trung tâm thành phố, trong tình trạng ùn tắc nghiêm trọng, xe cộ đi như rùa bò. Trương Hiểu Ba ngồi trong xe không dám thở mạnh, ngoan ngoãn nhìn đuôi xe của chiếc xe phía trước.

Tâm trạng Âu Dương Tấn rất không tốt, đương nhiên cũng sẽ không để ý cậu. Hai người cứ tẻ nhạt như vậy ngồi trong xe.

Đã là tối, đèn đường hai bên đều bật sáng, những toà nhà hoa lệ cũng đèn đuốc sáng trưng. Mắt Trương Hiểu Ba không tự giác rơi xuống toà nhà cao tầng bên đường, nhìn đến vui vẻ. Đột nhiên, một tòa nhà chọc trời cấu trúc đặc biệt lọt vào tầm mắt, trên đoạn đường vàng hoa lệ này lộ vẻ vô cùng bắt mắt.

“Oa! Đó là tòa nhà Pisto đi! Thực xa hoa a!” Trương Hiểu Ba trong vô thức hưng phấn kêu lên.

Một tiếng kêu này của cậu, làm lực chú ý vốn đang chìm đắm trong phần nộ của Âu Dương Tấn bị thu hút. Âu Dương Tấn đẩy đẩy kính mắt, liếc sang bên một cái. Là tòa nhà kia sao?

Trên nóc tòa nhà nhấp nháy dòng chữ Pisto bằng đèn ne-ông, Âu Dương Tấn nhanh chóng lục tìm trong đầu, hình như trong một bài báo nghiệp vụ gần đây có nhắc đến chỗ điền sản này, nhưng y lại không quá chú ý. Sao? Tòa nhà này có cái gì đặc biệt sao?

Trên thực tế, tòa nhà Pisto là khu chung cư theo kiểu khách sạn sang trọng hoa lệ nằm giữa trung tâm thành phố. Trong thời đại tắc tắc vàng như hiện nay, để mua một căn nhà ở đây, không ít người có tiền không tiếc tiêu hơn ngàn vạn tệ để mua một căn chung cư như thế, không vì cái gì khác, chỉ là vị trí thuận lợi hiếm có này.

Tuy liền kề Pisto vẫn còn mấy khu chung cư cao cấp tráng lệ không tồi, nhưng vì đằng sau tòa nhà này là quảng trường Lâm Hải, cuối quảng trường vừa hay là góc rẽ cạnh biển. Từ khu chung cư này có thể từ cửa sổ nhìn ra biển xa, lại còn nằm ở trung tâm thành phố, khó trách lại hấp dẫn như vậy.

Âu Dương Tấn bình thường không để ý mấy cái này, nhìn Trương Hiểu Ba vui vẻ như vậy, cho rằng tên ngốc này lại đang nghĩ mấy thứ linh tinh, liền thuận miệng nói một câu: “Tòa nhà này làm sao? Tôi chả thấy có gì tốt cả.”

Trương Hiểu Ba vừa nghe y nói vậy, lửa giận liền bùng lên: “Này! Cậu sao có thể nói vậy a! Đằng sau Pisto là biển đó! Ở trong căn nhà như vậy, cửa sổ sát nền, nhìn ra biển lớn, hạnh phúc biết bao a!”

“Hừ ~” Âu Dương Tấn lãnh đạm hừ một tiếng. Rất hạnh phúc sao? Vậy mua một căn biệt thự tư nhân ngoài biển không phải càng hạnh phúc sao? Quả nhiên là tên ngốc không biết gì....

“Cậu đứng có tỏ vẻ khinh thường như vậy. Tòa nhà này nằm ở trung tâm thành phố a, đoạn đường hoàng kim, đi đâu cũng tiện, không cần ngồi xe một hai tiếng đồng hồ, còn có thể nhìn thấy biển... Đây là nơi ở mơ ước của biết bao người đó!”

Âu Dương Tấn hoàn toàn lười nghe cậu ở đó lải nhà lải nhải, nhưng Trương Hiểu Ba còn chưa hưng phấn xong: “Một căn nhà như thế, căn bản là bảy tám nghìn vạn đi! Ai.... Tôi cả đời này cũng không có phúc khí đó. Có điều nếu Pisto là khách sạn năm sao, dù tôi có nhịn đói cả tháng cũng muốn vào đó ngủ một tối.”

“Cậu phiền phức đủ chưa vậy? Tôi nghe cậu ầm ĩ đủ phiền rồi.” Âu Dương Tấn không quên hất bát nước lạnh cho cậu.

Trương Hiểu Ba tức giận trừng y một cái, không đứng đắn ườn ra trong chỗ ngồi. Xe phía trước bớt đi một chút, tốc độ xe cũng dần nhanh thêm một chút.

“Chỉ là nói mà thôi... Tôi cũng biết là suy nghĩ lung tung, nhưng mơ mộng một chút là đã rất thỏa mãn a.” Trương Hiểu Ba lâu bầu, từ trong túi quần móc ra một thứ giống thẻ kẹp sách, “Cậu xem, đây là bùa chú tôi vừa mới nghiên cứu ra. Nếu tôi tối nay đặt nó dưới gối đầu, không chừng sẽ mơ thấy tôi ở trong Pisto... Giường lớn kingsize, bên cạnh còn có người tìm trong mộng...”

Hai mắt Trương Hiểu Ba bừng sáng, say sưa trong mộng đẹp của mình, Âu Dương Tấn thực vất vả lôi lại lực chú ý của cậu nói, “Giường kingsize? Còn có người tình trong mộng của cậu?”

“Ừm!” Trương Hiểu Ba mạnh mẽ gật đầu.

“Người tình trong mộng của cậu là ai?” Âu Dương Tấn không lộ thanh sắc hỏi.

Trương Hiểu Ba hoàn toàn không ý thức được nguy cơ, còn ngốc nghếch cầm lá bùa kia, chân thành nói: “Đương nhiên là người đẹp trai nhất lợi hại nhất ôn nhu nhất rồi!”

“Rốt cuộc là ai?”

“Giáo chủ Minh Giáo! Trương Vô Kỵ!”

“....”

Trong xe im ắng ba giây, Âu Dương Tấn mặt không biểu tình cầm lá bùa trong tay Trương Hiểu Ba, mở cửa sổ ném ra ngoài.

“Ê! Hồn dân nhà cậu! Sạo lại ném bùa của tôi! Pisto của tôi! Giường lớn của tôi! Minh Giáo của tôi!”

“Cậu cầm miệng vào cho tôi!”

Mẹ nó! Âu Dương Tấn sao lại dữ dằn như vậy a? Trương Hiểu Ba kinh ngạc nhìn người đàn ông sắc mặt âm trầm bên cạnh, nhất thời đột nhiên cảm thấy rất hối hận, mình sao lại thích loại người này cơ chứ? Người đẹp ôn nhu trên đường đây một đồng, cậu rốt cuộc là có dây thần kinh nào có vấn đề a!

Trên thực tế, Trương Hiểu Ba thực sự ý thức được mình thích Âu Dương Tấn là vào cuối kỳ năm hai đại học. Lúc đó hai người ở cùng một phòng ký túc xá, có thể nói là ngày ngày cùng một chỗ, căn bản đều cảm thấy khuôn mặt người kia thực đáng ghét, nhìn cũng thấy phiền chán. Nhưng một lần vô ý, vì Âu Dương Tấn gọi điện thoại không để ý đến mình, cậu giơ ngón trỏ múa vuốt nhào qua, một chân không vững, vừa hay rơi vào lòng người kia.

Cơ thể rắn chắc mà ấm áp, làn da nóng rực chạm vào trán mình, hơi thở gấp gấp xen kẽ của hai người...

Trương Hiểu Ba cho đến lúc này có nhớ rõ cảm giác lúc đó của mình, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hơi thở quen thuộc từ người Âu Dương Tấn tỏa ra làm cậu mặc danh kỳ diệu hoảng loạn không thôi. Khứu giác, xúc giác, hung hăng kích thích vỏ não cậu, cho đến khi người kia đẩy cậu ra, cậu vẫn còn đang mặt đỏ bừng cảm nhận cảm giác ‘điện giật’ vừa rồi.

Rõ ràng là một người bạn thân trong ký túc xá, ngủ cùng một phòng, ngay cả tắm cũng cùng đi, nhưng cậu rốt cuộc là làm sao vậy, cứ nhiên lại có cảm giác tim đập loạn nhịp với một người đàn ông? Hơn nữa cảm giác tim đập loạn nhịp này cứ nhiên còn mạnh mẽ hơn khi nhìn mỹ nữ nào khác. Vẽ vện chỉ còn lại thưởng thức cùng ngợi ca, hoàn toàn không còn dục vọng mê đắm lúc trước...

Dừng dừng dừng! STOP!

Lẽ nào nói, cậu cũng giống Tiểu Nhan, cũng biến thành một tên đồng tính luyến ái?

.....

Mở sách, làm trắc nghiệm tâm lý; lên mạng, làm trắc nghiệm tâm lý; ngay cả bài ma thuật đoán mệnh cũng làm đủ công phu, Trương Hiểu Ba bị thấm nằm hình chữ ‘đại’ trên giường ký túc xá, trên mặt đặt quyển ‘sách quý’ “Trắc nghiệm bạn có phải đồng tính hay không”, kêu trời kêu đất: “Con mẹ nó vì sao mọi tình huống đều phù hợp với đại gia ta!”

Kết quả cuối cùng là, tâm hồn yếu đuối của bạn học Trương Hiểu Ba cuối cùng bị sách trắc nghiệm tâm lý đánh bại. Cậu ử rử công nhận, ai bảo cậu nhìn thấy Âu Dương Tấn liền tim không nổi, cam tâm tình nguyện biến thành đồng tính luyến ái mà mình ghét nhất...

Đây có lẽ là tự làm bậy không thể sống đi?

Trương Hiểu Ba bị quan ngồi trong ký túc xá, trừng mắt nhìn trần nhà trắng. Máy tính bên cạnh lạch cạch, Âu Dương Tấn căn bản ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn cậu lấy một cái.

Cuối cùng bắt đầu đối mặt với sự thực, Trương Hiểu Ba càng phiền muộn. Quan hệ giữa cậu và Âu Dương Tấn căn bản không hề ‘thân thiết’, toàn là cậu đơn phương coi người ta là anh em của mình, trong lòng người ta hoàn toàn không nghĩ như vậy đi?

Không thể phủ nhận, cậu để ý Âu Dương Tấn tuyệt đối nhiều hơn tên đó để ý cậu, hơn nữa còn nhiều hơn nhiều, cũng không để ý người kia ngày ngày đều một bộ mặt người chết đối với mình, quái thanh quái khí châm chọc khiêu khích, thì thoảng còn máu lạnh vô tính mà tàn hại áp bức cậu, càng đừng nói đến cái gì mà bỏ đá xuống giếng, khoanh tay đứng nhìn.

Tóm lại, trong đầu Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn trên cơ bản là thứ phiền phức mà không có chuyện sẽ không tìm y. Đụng phải đại ôn thần này, Trương Hiểu Ba cậu chỉ đành đã xui xẻo lại càng xui xẻo hơn. Càng tồi tệ hơn là, cậu cư nhiên còn yêu đại ôn thần này, nên cuối cùng bị nữ sinh thích Âu Dương Tấn tính kế, đánh mất bằng tốt nghiệp, cũng coi như bị báo ứng đi?

Trương Hiểu Ba ngồi trên xe miên man bất định, lúc lắc đầu, lúc cười khổ, lúc nhíu mày, lúc thở dài. Âu Dương Tấn ngồi bên cạnh thấy khó hiểu, cuối cùng chịu không nổi cậu không chú ý đến mình, thô lỗ vỗ đầu Trương Hiểu Ba một cái: “Này! Hồn về! Đến nhà tôi rồi!”

Trương Hiểu Ba bước xuống khỏi xe của Âu Dương Tấn, ngoan ngoãn lên tầng, vào phòng, đổi giày, sau đó mới bắt đầu xem xét phòng khách.

Nhà của Âu Dương Tấn thực không tồi, thiết bị lắp đặt phi thường hiện đại, rất có cá tính, bàn ghế cũng có thể nhìn ra thường thức cùng thân phận của chủ nhân. Nhà tự nhiên cũng rất lớn, tầm hơn hai trăm mét vuông, một người đàn ông độc thân ở, thực sự rất lãng phí.

Âu Dương Tấn sau khi vào nhà liền tự động vào phòng tắm tắm rửa, cũng lười để ý Trương Hiểu Ba. Hai người bọn họ ở chung bốn năm, tự nhiên không có khách sáo, nên Trương Hiểu Ba liền tự quyết định thăm quan nhà mới của Âu Dương Tấn một lượt.

Nhưng, chờ Trương Hiểu Ba khen ngợi phòng khách xong, mở cửa phòng bếp, lại mở cửa phòng sách ra, hắc tuyến trên đầu càng ngày càng nhiều....

Chờ đến lúc Âu Dương Tấn tắm rửa sạch sẽ xong, để trần nửa người trên, trên đầu trùm khăn đi ra, nhìn thấy chính là khuôn mặt đen như mực của Trương Hiểu Ba.

“Sao vậy?”

“Tôi bảo, tôi nhớ cậu không phải mù màu đi?” Trương Hiểu Ba nhìn chằm chằm mặt y, ánh mắt nghiên cứu.

“Nói cái quỷ gì vậy, đương nhiên không phải!” Âu Dương Tân liếc trắng mắt, mở tủ lạnh, lấy ra một lon bia cùng chai nước hoa quả.

“Vậy sao tất cả đồ đạc trong nhà cậu đều là màu trắng đen vậy!” Trương Hiểu Ba không nhịn được hét lớn: “Ồ đâu có căn nhà quái dị như vậy a! Ngay cả đồ dùng trên giường cũng vậy! Còn có... a! Ngay cả cốc với bát cũng là đen trắng!”

Lạnh lùng liếc Trương Hiểu Ba đang kêu to gọi nhỏ một cái, Âu Dương Tấn lười biếng đưa chai nước hoa quả cho cậu, đặc biệt không quan tâm đáp: “Tôi thích!”

Trương Hiểu Ba trong nháy mắt không nói gì...

Trời ạ! Người này tuyệt đối là Ngoại Tinh Nhân! Bạn đã thấy trong nhà ai tất cả đồ đạc đều là hai màu trắng đen chưa? Trương Hiểu Ba nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện mình dường như là thứ ‘màu sắc’ duy nhất trong căn phòng này, nhất thời thấy dựng tóc gáy...

Âu Dương Tấn ừng ực uống hết lon bia, bộ dạng thờ ơ hỏi: “Thế nào? Cậu không thích phong cách bài trí này sao?”

“Sao có thể thích nổi a!”

Trương Hiểu Ba trừng to mắt, đầu óc người này có vấn đề sao, “Là người bình thường sẽ không thích a, chỗ nào cũng là màu đen trắng, làm tôi đứng trong căn nhà như vậy, bị dọa sợ chết khiếp! Cũng không phải điện Diêm Vương, ngay cả một chút sinh khí cũng không có a!”

Âu Dương Tấn không hé răng, xoay người mở thêm một lon bia: “Vậy cậu thích phong cách nào? Căn nhà này của tôi là tìm một nhà thiết kế rất nổi tiếng đến thiết kế đó!”

Nhà thiết kế rất nổi tiếng?

Trương Hiểu Ba lè lưỡi, khẳng định là cái loại nhà thiết kế viết trên sách, làm nghệ thuật làm đến thần kinh không bình thường....

“Tôi thích màu nhạt. Xanh lục, xanh lam đều được, màu vàng cũng không tồi, ngược lại không nên đen đen trắng trắng thế này. Nhà phải là nơi khiến con người ta cảm thấy ấm áp, giống như chỗ này của cậu, lạnh lẽo, sao có thể cảm thấy được ấm áp? Hơn nữa, sao nhà cậu toàn mấy món đồ trang trí nghệ thuật hiện đại đắt muốn chết vậy, một chút đồ dùng sinh hoạt cũng không có?”

Trương Hiểu Ba không khách khí chỉ trỏ: “Hơn nữa căn nhà lớn như vậy, cửa sổ cửa ra vào nhiều như vậy, cư nhiên ngay cả một lá bùa cũng không có. Cho dù cậu không thích bùa ngải, cũng phải mua một tượng Phật về nhà để tọa trấn chứ. Tôi bảo cậu, trong nhà không có tọa trấn, tôi cũng ngủ không nổi...”

“Nếu không tôi về lấy cái của tôi cho cậu? Đúng rồi, là bức tượng phật Di Lặc trong ký túc xá hai chúng ta ấy...”

“À! Đúng rồi, căn nhà này của cậu còn mới a, trước khi chuyển vào có tìm người đến đuổi quỷ không a?”

“Không có?! Cậu nghĩ gì vậy!”

“Còn nữa, óc chó tránh tà ma! Trong ngăn tủ có đặt hay không?”

.....

Trương Hiểu Ba ba câu không rời chủ đề, lập tức nói đến một đồng lý luận tránh ma quỷ của cậu, làm cơn giận vừa được bịa làm dịu xuống của Âu Dương Tấn lại bùng lên.

“Trương Hiểu Ba! Cậu ngậm miệng lại cho tôi!”

“Này! Cái này rất quan trọng đó! Coi như cậu không sợ quỷ? Tôi sợ a! Nếu không tôi ngồi ở đây cũng sẽ sợ!” Trương Hiểu Ba tỏ vẻ nơm nớp lo sợ y như thật.

“Vậy sao cậu ngồi trong phòng làm việc không có sợ?” Âu Dương Tấn không tốt lành châm chọc cậu.

“Đó là vì trưởng phòng Đại Phật ngồi trước mặt tôi a! Có anh ấy tọa trấn, tôi đương nhiên không sợ!” Trương Hiểu Ba hùng dũng nói.

Ánh mắt Âu Dương Tấn trở nên u ám, giống như rắn nhìn ếch nhìn cậu, ngữ khí vừa chậm rãi vừa khủng bố: “Ý của cậu là, cậu ở bên cạnh tôi không có cảm giác an toàn?”

8. Chương 8

“Ý của cậu là, cậu ở bên cạnh tôi không có cảm giác an toàn?”

Trương Hiểu Ba còn chưa hiểu hết ý nghĩ của câu nói đấy, Âu Dương Tấn đã nắm cổ áo kéo cậu từ sofa dậy.

“Này này này! Cậu muốn làm cái gì!” Trương Hiểu Ba hoảng loạn khua tay múa chân, nhưng cậu thấp hơn Âu Dương Tấn quá nhiều, cái gọi là giãy dụa căn bản chẳng ăn thua gì.

Âu Dương Tấn xụ mặt, kéo cậu từ phòng khách vào phòng ngủ. Trương Hiểu Ba nhìn chiếc giường trải ga đen kìa, sắc mặt lại càng đen.

“Ngoại Tinh Nhân, dừng, dừng lại. Chúng ta nói chuyện, nói chuyện...” Trương Hiểu Ba tuyệt đối là cỏ bò tường, vừa thấy tình thế không tốt, lập tức bắt đầu xin tha.

Nhưng cậu tuyệt đối không hiểu vừa rồi là cái gì làm Âu Dương Tấn giận, khiến hắn lại định dùng ‘cách cũ’ vẫn dùng hồi đi học này xử lý mình.

“Muộn rồi.” Âu Dương Tấn lạnh lùng vứt cho cậu một câu, nhấc một cái ném cậu lên giường. Người Trương Hiểu Ba rơi xuống nệm giường, nhất thời thở dốc vì kinh ngạc.

“Đừng như vậy, có được không?” Trương Hiểu Ba nâng nửa người dậy, nhìn tư thế hung hăng vênh vác từ trên cao nhìn xuống của Âu Dương Tấn, rất gian nan nói: “Ý của tôi là... chúng ta bây giờ không phải còn đang đi học nữa rồi.... Hơn nữa... trò chơi này cũng không thú vị...”

Âu Dương Tấn không định nghe tiếp nữa, trực tiếp động thủ kéo khóa áo khoác ngoài của Trương Hiểu Ba, sau đó thuận thực cởi áo len của cậu ra, lại giữ tay cởi cúc áo sơ-mi trong.

“Đứng, đứng, đừng như vậy...” Trong lòng Trương Hiểu Ba không biết làm sao, một cảm giác trước nay chưa từng có nổi dậy, chỉ là cảm thấy càng ngày càng hoảng. Mà Âu Dương Tấn lại căn bản không chú ý tới cảm nhận của cậu, động tác nhanh nhẹn cởi áo sơ-mi của cậu, lộ ra làn da trắng nõn vô cùng đáng thương. Trương Hiểu Ba luôn căm ghét nhất vóc dáng không có chút vẻ đàn ông này, hiện tại hoàn toàn lộ ra trong không khí lạnh như băng, làm cậu càng cảm thấy khủng hoảng.

Trước đây khi Trương Hiểu Ba và Âu Dương Tấn ở cùng một ký túc xá, có lúc sẽ chơi loại ‘trò chơi’ nhìn qua có chút không bình thường này. Lúc đó quen làm xằng làm bậy, khó tránh khỏi thích nháo loạn, cũng không cảm thấy cái gì. Âu Dương Tấn muốn chơi, cậu mỗi lần cũng phối hợp. Tuy có lúc cảm thấy khó xử, nhưng người luôn không suy nghĩ nhiều như cậu rất nhanh liền quên.

Tình trạng lúc này lại hoàn toàn không giống thế. Hai người không còn là bạn học cùng lớp, mà là cấp trên cấp dưới. Còn làm loại chuyện này, Trương Hiểu Ba cảm thấy mặt nóng rát như bị đốt, cũng không phải xuất phát từ hưng phấn, mà là xấu hổ vô cùng.

Âu Dương Tấn cởi thắt lưng của cậu ra, đã định cởi quần cậu, Trương Hiểu Ba đột nhiên vươn tay từ chối y. Hành động trước nay chưa từng có này làm ánh mắt Âu Dương Tấn nhất thời trở nên sắc bén. Y một tay hung hăng đè ngực Trương Hiểu Ba, nhấc cậu xuống giường, tay còn lại kéo quần bò của cậu.

“Âu Dương Tấn! Cậu đừng như vậy! Tôi không muốn chơi nữa, buông tôi ra!” Trương Hiểu Ba biết nếu không giãy dựa thì thật sự trốn không nổi, cuối cùng hét lớn: “Tôi không muốn chơi! Không muốn chơi!”

Âu Dương Tấn giữ lấy phía trên của cậu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm cậu, từng chữ từng chữ nói: “Cậu muốn chơi hay không có liên quan gì sao?”

Trương Hiểu Ba ngẩn người nhìn vẻ mặt lạnh lùng kia của y, trong đầu nhất thời hoảng hốt, một cảm giác mất mát khó hiểu lướt qua trong tim...

Mà Âu Dương Tấn lại thừa lúc cậu ngẩn người, cởi quần lót cậu ra. Cả người Trương Hiểu Ba lộ ra trước mắt, ánh mắt Âu Dương Tấn bất giác biến tối.

Trương Hiểu Ba biết mình trốn cũng không được nữa, đành cúi đầu ừ ừ nhận mệnh. Cảm giác mất mát vừa rồi bị cậu tạm thời vứt sau đầu, thuận theo bị Âu Dương Tấn đè xuống giường, có chút căng thẳng chớp mắt. Bộ dạng này của cậu bị Âu Dương Tấn nhìn thấy, cười nhạo một tiếng: “Cũng không phải lần đầu tiên, cậu giả bộ căng thẳng cái gì?”

“Không phải lần đầu tiên sẽ không căng thẳng sao?” Trương Hiểu Ba có phần buồn bực cãi lại y, thuận tiện liếc y hai cái. Thôi đi, chuyện đã thế này nhiều lời cũng vô ích, nên thế nào thì cứ thế ấy, ngại ngại ngừng ngừng cũng không phải tính cách của cậu, hơn nữa quả thực như Âu Dương Tấn nói, không phải lần đầu tiên.

Kỳ thực ‘trò chơi’ của Âu Dương Tấn và Trương Hiểu Ba, chẳng qua là hai thằng đàn ông cùng giúp đối phương giải quyết mà thôi, chỉ là cái kiểu ‘có qua có lại’ này giữa hai người lại không phải hoàn toàn công bằng.

Âu Dương Tấn cúi đầu, hôn lên điểm hồng phấn trước ngực cậu, vì biết rõ những điểm mẫn cảm, rất nhanh, Trương Hiểu Ba liền khẽ run rẩy, mà cái này vào mắt Âu Dương Tấn, tự nhiên là một loại phản ứng phi thường đáng yêu.

Âu Dương Tấn nhẹ nhàng khiêu khích một hồi, Trương Hiểu Ba càng thêm thờ dốc. Dù sao rất lâu rồi không làm loại chuyện này, làm cậu có chút không thích ứng được.

“Nhanh, nhanh lên một chút...”

Trương Hiểu Ba thúc giục. Lí trí cậu luôn vô cùng yếu ớt, chịu không nổi loại dằn vặt ôn nhu này.

Âu Dương Tấn gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, bắt đầu gia tăng lực độ, gặm cắn nụ hoa của Trương Hiểu Ba, một tay luồn xuống dưới bắt đầu động tác lên xuống. Mặt Trương Hiểu Ba dần dần ửng đỏ, trên trán cũng ướt một tầng mồ hôi. Cậu như một con cá mất nước, thờ dốc từng ngum từng ngum.

Âu Dương Tấn rời khỏi ngực Trương Hiểu Ba, thuận tiện kéo cậu dậy, hai người ngồi đối diện trên giường. Trương Hiểu Ba cảm thấy có điểm xấu hổ, liền chôn đầu vào vai Âu Dương Tấn, không nhìn khung cảnh ở giữa hai người, mà tay còn lại của Âu Dương Tấn lại vươn ra sau người Trương Hiểu Ba, dọc theo cột sống, từng chút một trượt xuống dưới.

“Ồ...” Trương Hiểu Ba bị đau, rên rỉ một tiếng, cắn răng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Cậu không phải đồng tính luyến ái sao? Tôi làm thế này không phải càng thỏa mãn cậu sao?” Âu Dương Tấn không chút khách khí đáp lại, ngón tay từng chút một chút một chen vào nơi mềm mại yếu ớt của Trương Hiểu Ba.

“A... Đau muốn chết...” Trương Hiểu Ba chịu không nổi kêu lên, “Lấy ra, tôi không muốn!”

“Không muốn?” Âu Dương Tấn nhíu mày. Tuy hai người lúc này không ai nhìn ai, nhưng biểu tình một chút cũng không thiếu, “Cậu thực sự không muốn? Vậy cậu không phải đang nói dối sao?”

Nói rồi, ngón tay liền làm bộ rút ra. Trương Hiểu Ba tuy đã đến giây phút này, đầu óc lại minh bạch một chút chuyện. Đằng sau cậu chỉ bị một ngón tay tiến vào một chút đã đau vô cùng, nhưng dù cho như vậy, nghe lời Âu Dương Tấn nói, cậu lại chần chờ.

Cậu lúc trước nói với Âu Dương Tấn, mình là đồng tính luyến ái, kỳ thực là ám chỉ với tên này, nhưng sau đó Âu Dương Tấn rõ ràng không có ý kia, hoàn toàn không để ý chuyện của cậu. Tuy hai người cùng nhau làm loại chuyện này, nhưng trong mắt Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn được nữ sinh hoan nghênh, căn bản không phải đồng tính.

Cho dù như vậy, Trương Hiểu Ba vẫn cuồng dại thích Âu Dương Tấn. Hiện tại nghe Âu Dương Tấn hỏi cậu có phải nói dối hay không, Trương Hiểu Ba sợ vì nói không mà phủ nhận ám chỉ của mình, vậy cậu cùng Âu Dương Tấn chẳng phải càng không có hi vọng sao.

Mặt Trương Hiểu Ba biến sắc mấy lần, cuối cùng vẫn là cắn răng nói: “Cậu... Cậu tiếp tục đi... Mình không phải nói dối cậu...”

Vừa nói xong, ngón tay Âu Dương Tấn liền lập tức vươn ra, dùng đạo khô khốc thoáng chốc chặt cứng. Cả người Trương Hiểu Ba đều run rẩy, Âu Dương Tấn không khỏi nhíu mày, mới một ngón tay đã đau như vậy, quả nhiên là phải làm tốt công việc nói rộng.

“Này, nhà cậu không có dầu bôi trơn sao?” Trương Hiểu Ba hỗn hển oán giận, “Sớm biết vậy đã không ném chai dầu bôi trơn kia vào bồn cầu...”

“Nhà tôi sao lại có thứ đó, cậu nhìn đi.” Ngón tay Âu Dương Tấn tiếp tục hoạt động trong nơi thít chặt của Trương Hiểu Ba. Qua một lúc, Trương Hiểu Ba cảm thấy không phải quá đau, khẽ thở nhẹ một hơi.

Âu Dương Tấn thấy cậu đã thích ứng, thoáng suy nghĩ một chút, không có dầu bôi trơn, muốn nói rộng cơ thể Trương Hiểu Ba, sợ sẽ làm cậu đau chết mất. Vậy để lần sau cũng được, dù sao tên ngốc này, mỗi lần đều mặc y thích làm gì thì làm.

Nghĩ như vậy, tâm tình Âu Dương Tấn tốt hơn nhiều, quay mặt Trương Hiểu Ba lại, hôn lên môi cậu, đầu ngón tay vươn ra sau cũng rút lại, sau đó y buông Trương Hiểu Ba ra, nói: “Được rồi, đến lượt tôi.”

Trương Hiểu Ba đau khổ nhíu mày. Dục vọng của cậu còn chưa được giải quyết nha, còn đang rất có tính thần mà dựng thẳng đứng, nhưng tên hỗn đản Âu Dương Tấn này mỗi lần đều không giúp cậu giải quyết xong liền quay qua đòi lượt của y, tuyệt đối là không công bằng!

Vỗ vỗ khuôn mặt ướt đẫm của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn vui vẻ nói: “Nhanh lên, cậu muốn lẻ mề đến lúc nào?”

Trương Hiểu Bao đành phải một lần nữa nằm lên giường, có chút căng thẳng nhìn Âu Dương Tấn cởi khóa quần, sau đó bước tới trước ngực cậu, lòi ra thứ đáng sợ dù nhìn không biết bao lần vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía như cũ.

Âu Dương Tấn đã có cảm giác rồi, kích thích lúc này không nhỏ, y ngồi khóa trên ngực Trương Hiểu Ba, nhìn cậu lộ ra vẻ thống khổ, mở ra hai bờ môi đáng yêu màu hồng phấn, nhấn nhục chịu đựng để mình nhét thứ vĩ đại vào.

Trước mắt Trương Hiểu Ba trong nháy mắt đen lại, sau đó cảm giác hít thở không thông ào tới. Mùi vị trong miệng cậu đã không còn thời gian suy nghĩ nữa rồi, chỉ có thể thuận theo kinh nghiệm của mình, cố gắng động đầu lưỡi. Cậu nhắm mắt, nội tâm một mảnh mờ mịt, đầu lưỡi máy móc làm hành động trước kia Âu Dương Tấn dạy cậu.

Dần dần, miệng Trương Hiểu Ba càng ngày càng tê, đầu lưỡi cũng đau nhức vô cùng, cảm giác buồn nôn từng đợt từng đợt trôi dạt, vì không thở nổi, trước mắt cũng bắt đầu hiện trắng sao.

Kỳ thực, Trương Hiểu Ba không hẳn là đồng tính. Cậu hồi trước chưa từng có cảm giác kỳ lạ với đàn ông, sau đó đụng phải Âu Dương Tấn, chỉ cảm thấy rời khỏi người này, tim liền đau, nhìn thấy liền thấy thỏa mãn, thế là đưa ra hình phạt cho bản thân, treo lên tội danh lớn ‘đồng tính luyến ái’. Nhưng xét về mặt sinh lý, để cậu làm loại chuyện này, thực là quá miễn cưỡng. Anh em tốt của cậu Kỷ Tiểu Nhan tuy ở cùng ba tên đàn ông được mấy năm rồi, vẫn không thể tiếp nhận làm loại chuyện này. Trương Hiểu Ba chịu nhận mệnh như vậy, quá nửa không thể tách biệt với tâm tình thích Âu Dương Tấn của cậu.

Trương Hiểu Ba là người rất thực tế, giáo dục từ nhỏ cũng rất đơn thuần, sâu sắc nhận thức, thích một người liền muốn moi gan móc phổi ra mà tốt với người đó, cho nên Âu Dương Tấn năm lần bảy lượt khi dễ cậu, cậu cũng đều là chuyện lớn giận dữ, chuyện nhỏ làu bàu, sau lưng nói xấu Âu Dương Tấn, sau đó lại đáng thương thở dài mấy hơi, phát huy tính cách đại khái qua loa, ngủ một giấc liền quên sạch.

Dần dần bộ dạng tìm khổ này của cậu, hoàn toàn kích động dục vọng ngược đãi bình thường giấu kín của Âu Dương Tấn. Mỗi lần không khi dễ đến khi cậu thực sự không chịu nổi nữa thì sẽ không dừng, mà Trương Hiểu Ba, lại hiểu hành động này của Âu Dương Tấn là căn bản không để ý biểu hiện của cậu.

Hai người vốn đang đi trên cùng một con đường, thế mà lại biến thành hai đường thẳng song song. Hai người đều mệt mỏi trong tình yêu, lại luôn không nhìn đến đối phương...

Đầu lưỡi Trương Hiểu Ba càng ngày càng tê dại, dục vọng của Âu Dương Tấn cũng không ngừng trưởng lớn, làm miệng cậu căng đến không chịu nổi, nhưng Âu Dương Tấn lúc này còn chưa thỏa mãn, khẽ động eo, dục vọng nóng rực mà cứng rắn đâm chọc khoang miệng ấm áp, Trương Hiểu Ba nhất thời khổ không nói nổi.

Bản thân Âu Dương Tấn luôn giữ mình, hơn nửa năm không ở cùng Trương Hiểu Ba, y không hề có quan hệ thân mật với người nào khác, dục vọng đều là tự mình giải quyết. Lúc này Trương Hiểu Ba ở ngay trước mắt, nhìn cánh môi mê người kia gian nan phun ra nuốt vào dục vọng của mình, khung cảnh chảy máu mũi này làm đại não y hồng hóc nghiêm trọng, cho dù muốn khắc chế cũng không khắc chế nổi.

Âu Dương Tấn đột nhiên dùng lực mà đâm vào, đem dục vọng vốn chỉ tiến vào một nửa từng chút từng chút ép vào. Trương Hiểu Ba trợn to mắt, liều mạng lắc đầu, muốn tránh ra. Âu Dương Tấn đã sớm đoán được lập tức ấn đầu cậu lại, ép cậu tiếp nhận.

Trời đất quay cuồng, đầu Trương Hiểu Ba ong ong kêu vang. Loại cảm giác này nhanh làm cậu tan vỡ, thứ thô to thuận theo cổ họng tiến vào từng chút một, cảm giác buồn nôn vô cùng. Trương Hiểu Ba thậm chí cảm thấy mình sắp chết rồi, thực rất đau khổ, rất khó chịu.

Nhưng vào đúng lúc đó, cậu nâng tầm mắt nhìn về mặt say mê của Âu Dương Tấn. Đó là một biểu hiện vô cùng sung sướng thỏa mãn, về mặt đó Trương Hiểu Ba lúc trước cũng đã nhìn qua. Điều này làm cậu ngẩn ngơ.

Âu Dương Tấn rất sung sướng sao? Như vậy, chứng tỏ là cậu vẫn còn một chút hi vọng có phải không? Căn bản muốn đẩy hai tay Âu Dương Tấn ra lại vô lực nằm trên giường, cậu nhận mệnh nhắm mắt lại.

Dục vọng trướng lớn còn đang đâm sâu vào khoang miệng. Cuối cùng, phần đỉnh đâm vào lưỡi gà yếu ớt. Khi dễ quá đáng như vậy, làm Trương Hiểu Ba vành mắt đỏ ửng, ứa khuất bật khóc, vì không phát ra tiếng, chỉ có nước mắt theo gò má không ngừng chảy xuống....

Âu Dương Tấn vẫn chìm đắm trong cơn sóng dục vọng, cảm thấy thoải mái vô cùng, quả thực so với lên thiên đường còn hạnh phúc hơn. Thẳng cho đến lúc nhận ra Trương Hiểu Ba run rẩy, vội vàng mở mắt, thấy bộ dạng kia của cậu, trong lòng hoảng hốt, liền nhịn xuống dục vọng, lập tức lùi ra.

Y vừa lùi ra, sắc mặt Trương Hiểu Ba liền tái mét. Âu Dương Tấn cảm thấy không đúng, lập tức đứng dậy, không tiếp tục đè cậu.

Trương Hiểu Ba lật người định xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất liền nhũn ra, thiều chút nữa ngã xuống.

Âu Dương Tấn ôm lấy cậu, lúc này cũng không thêm che giấu: “Hiểu Ba, Hiểu Ba, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Trương Hiểu Ba không nói thành lời, chỉ cứ rơi nước mắt, dựa vào lòng y run rẩy. Âu Dương Tấn hỏi hặn vô cùng, nhưng đoán được cậu là muốn ra phòng vệ sinh, liền bế cậu đi.

Trương Hiểu Ba thấy bồn cầu liền ngồi gục xuống, lập tức nôn ra. Âu Dương Tấn dựa vào cửa, trong lòng chua chát vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể mặt không biểu tình nhanh chóng giải quyết dục vọng của mình, sau đó chạy nhanh đi rót cho Trương Hiểu Ba một cốc nước ấm, vỗ vỗ cậu để cậu uống nước.

Trương Hiểu Ba sau khi khóc xong liền giống như một con thỏ nhung đặc biệt lớn, rụt vai, ngồi trên bồn cầu vuốt vuốt, thi thoảng còn ợ một cái.

“Hít thở sâu.” Âu Dương Tấn khẩu khí giống như ra lệnh, Trương Hiểu Ba làm theo, qua một lúc lâu, cuối cùng cũng thôi ghen ngào.

Trương Hiểu Ba dụi mắt, đứng dậy, rửa mặt, nhìn Âu Dương Tấn đứng bên cười, môi động động, phun ra một câu: “Mình không cố ý.”

Âu Dương Tấn nhìn bộ dạng cậu ủ rũ cúi đầu, trong lòng thở dài một hơi, giọng nói trầm thấp đáp: “Tôi biết.”

Trương Hiểu Ba rửa rửa mũi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của y, có chút căng thẳng nhỏ giọng nói thầm: “Trước đây cũng không có như vậy có phải không? Lần này là ngoài ý muốn, có thể là vì gần đây không có... nên mình không quen...”

Âu Dương Tấn lại nói: “Tôi biết.”

Trương Hiểu Ba ngậm miệng lại, nghiêng đầu nhìn mặt y nửa ngày, giọng nói mang theo chút sợ hãi: “Vậy... Vậy... chúng ta còn tiếp tục sao?”

Âu Dương Tấn lắc đầu: “Không làm nữa. Cậu vừa ới, sắc mặt rất kém, nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Trương Hiểu Ba có điểm ngẩn người, Âu Dương Tấn đột nhiên nhớ đến mình còn chưa giúp cậu, liền ôn hòa nói: “Lại đây.”

Trương Hiểu Ba đi lại, ngồi lại lên giường. Âu Dương Tấn ôm lấy cậu, tỉ mỉ hôn ngực cậu, động tác rất nhẹ nhàng, tay cũng ôn nhu mà nắm lấy hạ thân của Trương Hiểu Ba.

Nhưng giây tiếp theo, Âu Dương Tấn lại từ lòng bàn chân đến tim đều lạnh lẽo. Y lúc ban đầu khiêu khích Trương Hiểu Ba một chút, thấy rõ Trương Hiểu Ba lúc đó có cảm giác, nhưng lúc này lại mềm nhũn không có tinh thần....

Có thể thấy được lúc giúp y giải quyết, Trương Hiểu Ba không chỉ không có cảm giác gì, ngược lại còn rất đau khổ...

Phát hiện trước nay chưa từng có này làm Âu Dương Tấn nhất thời cứng đờ, mà Trương Hiểu Ba lúc này đã không còn chút khí lực, đặc biệt nôn hơn nửa ngày, bụng trống rỗng, thịt dẽ ăn lúc tối đều đã nôn ra hết. Chuyen tối nay làm cậu càng thêm uể oải.

Cậu nhận ra Âu Dương Tấn cứng đờ, có chút quần bách đẩy tay y ra: “Mình, mình không cần. Vẫn nên giúp cậu đi, vừa rồi là ngoài ý muốn, sau này sẽ không...”

Trong lòng Âu Dương Tấn càng khó chịu, cắt ngang lời cậu: “Không cần. Sau này cậu không cần làm như vậy nữa, nghỉ ngơi đi.”

Âu Dương Tấn là đau lòng cùng hối hận, nhưng lời này vào tai Trương Hiểu Ba lại không phải ý đó. Cậu mở to mắt, ngây ngốc nhìn Âu Dương Tấn, giống như bị dọa ngốc rồi.

“Sau này đều không cần làm?” Trương Hiểu Ba có chút chân chất hỏi y.

“Ừm, không cần làm nữa. Cậu từ lúc bắt đầu không phải cũng nói không muốn làm sao... Đều là mình ép cậu. Mình không biết cậu khó chịu như vậy, sớm biết cậu ghét, mình tuyệt đối sẽ không làm thế.” Âu Dương Tấn không tiếp tục giữ mặt nạ lạnh lùng của y nữa, đem lời trong lòng nói hết ra. Vừa nghĩ đến Trương Hiểu Ba mấy năm nay rất thống khổ cùng y làm việc này, y cảm thấy tim đau đến hô hấp không thông.

Rõ ràng là đang quan tâm, nhưng sắc mặt Trương Hiểu Ba lại càng trắng bệch, lấp ba lấp bắp nói: “Mình nói là ngoài ý muốn... Mình sẽ không như vậy nữa...”

“Được rồi, mình biết rồi.” Âu Dương Tấn an ủi vỗ vỗ vai cậu, rồi rời khỏi phòng ngủ.

Trương Hiểu Ba lúc này không nói gì, mím chặt môi, ngồi ngẩn ra một lúc, cúi đầu, sau đó bắt đầu lặng lẽ mặc quần áo.

Âu Dương Tấn biết cậu nôn xong dạ dày rất khó chịu, liền vào phòng bếp hâm sữa nóng cho cậu. Nhưng chờ đến lúc y bê ly sữa ấm áp quay lại, lại phát hiện phòng ngủ trống không.

Trương Hiểu Ba đã đi rồi.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm nay, trong phòng làm việc tràn ngập áp suất thấp nghiêm trọng. Trước không nói đến người khác, Trương Hiểu Ba bình thường hi hi ha ha, đột nhiên biến thành mặt ủ mảy m, cả người đều chán nản vô cùng, trên đầu là một đám mây đen, ngồi đối diện trưởng phòng Đại Phát, không hề hé răng làm việc của cậu.

Lúc Bạch Tiểu Mễ bước vào phòng làm việc, liền thấy có chút không đúng, chờ đến lúc nhìn khuôn mặt đầy nỗi của Trương Hiểu Ba, nhất thời tỉnh ngộ, nhớ đến hôm qua nói thế nào cũng là hãm hại Trương Hiểu Ba, trong lòng lo lắng, liền chuẩn bị tiến lại chào hỏi.

“Hiểu Ba, tối qua chị gặp được chị Sùng nên đi trước. Thực xấu hổ, em cùng tổng tài... không có chuyện gì đi?” Bạch Tiểu Mễ cẩn thận dục dục nói.

Trương Hiểu Ba lắc lắc đầu với cô, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười xấu xí, giọng khàn khàn đáp: “Không sao, không sao.”

Bạch Tiểu Mễ lúc này mới phát hiện, mắt Trương Hiểu Ba sưng sưng, xem ra tối qua khóc rất lâu, tim đập không khỏi nhanh hơn. Lê nào đêm qua, Trương Hiểu Ba cùng tổng tài... Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng bên ngoài cô chỉ khẽ cười, quay người vào phòng làm việc của mình.

Bạch Tiểu Mễ đi rồi, mây đen trên đầu Trương Hiểu Ba càng nhiều thêm, cuối cùng làm Đại Phát ở đối diện chịu không nổi, “Hiểu Ba a, rốt cuộc là làm sao vậy? Bộ dạng ủy khuất khổ lớn cừu thâm, ai khi dễ em? Nói ra, trưởng phòng giúp em giải quyết!”

Trương Hiểu Ba tuy mới đến công ty được ít ngày, nhưng vì tính cách rất tốt, lại thành thực, người trong văn phòng kỳ thực đều thích nhóc con này. Lúc này nghe trưởng phòng Đại Phát nói vậy, lần lượt buông bút trên tay xuống, nói theo: “Phải đó, Hiểu Ba, có cái gì khó khăn thì nói ra...”

Trương Hiểu Ba cười khổ, tối qua vì sự thất thố của bản thân, cậu cùng Âu Dương Tấn triệt để không còn hi vọng nào nữa rồi. Yêu thầm nhiều năm như vậy, cho dù bị coi như một công cụ phát tiết, cậu cũng đành gạt đầu đồng ý, nhưng bây giờ Âu Dương Tấn không cần cậu nữa, cậu cũng không biết nên làm thế nào.

Tối qua ngồi xe buýt về nhà, cả một đường liên khống chế không nổi mà khóc không ngừng. Trương Hiểu Ba biết mình rất tồi tệ, nhưng thực sự cảm giác trời sụp xuống này, giống hết cảnh tượng bi thảm trong lễ tốt nghiệp một năm trước.

Đối diện với sự quan tâm của mọi người, Trương Hiểu Ba chỉ có thể chột dạ cười cười. Loại chuyện này sao có thể nói ra? Không biết sẽ dọa chết không biết bao người?

“Hiểu Ba, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lại một người đồng nghiệp khác quan tâm hỏi.

“Chuyện lớn đến đâu cũng có thể giải quyết!” Mọi người dần dần lại gần.

Trương Hiểu Ba không thể làm gì khác là nói dối: “Không, không có gì... Là thế này, anh trai em bị chẩn đoán là có khả năng có u ác tính, em rất lo...”

“A, như vậy a, Hiểu Ba đừng sợ...” Mọi người vừa nghe vậy, lập tức nhón nháo an ủi. Trong lòng Trương Hiểu Ba cảm kích, liên tục gật đầu, miệng không ngừng nói: “Cảm ơn, cảm ơn.”

Tuy không bù đắp được đau đớn trong lòng, nhưng được người khác quan tâm như vậy, đáy lòng Trương Hiểu Ba vẫn thấy ấm áp lên.

Đúng vậy, anh trai vẫn đang bệnh, mục tiêu hàng đầu của cậu lúc này là kiếm thật nhiều tiền, chữa khỏi bệnh cho anh. Về phần những cái quái, vẫn là đừng nghĩ nữa.

Trương Hiểu Ba trong lòng an ủi mình như thế. Đột nhiên, phòng làm việc bốn phía hiền hòa lập tức yên ắng, tất cả mọi người đều vội vàng về chỗ ngồi của mình, tập thể cúi đầu xuống.

Âu Dương Tấn một thân Âu phục xanh ngọc, sắc mặt âm trầm đứng trước cửa phòng làm việc, bên cạnh y còn có Lý Bố lúc nào cũng cười mỉm.

Thấy Âu Dương Tấn, Trương Hiểu Ba đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó là hoảng loạn vô cùng, tay không biết nên đặt ở đâu. Âu Dương Tấn từng bước lại gần, cậu mới nghĩ ra nên đứng lên, cuống quýt đứng dậy, lại đụng phải cốc nước lớn của Đại Phật, đổ ra cả bàn, làm tất cả văn kiện trên bàn đều ướt sũng...

Trương Hiểu Ba đỏ mặt, xấu hổ xin lỗi: “Xin, xin lỗi...”

Lý Bố ở bên cạnh cười trộm, đứng ra làm dịu bầu không khí: “Trương Hiểu Ba, mỗi lần gặp cậu, đều là tình trạng đột phát, vô cùng nóng nảy đó.”

“A, a, tôi, tôi khá là ngốc...” Trương Hiểu Ba chỉ có thể cười ngu, trong lòng nghĩ mình lúc này trong mắt Âu Dương Tấn tuyệt đối là một tên đần.

“Dọn dẹp văn kiện, qua văn phòng tôi một chuyến. Còn nữa, sau này lúc làm việc không được phép tụ tập.” Âu Dương Tấn ngoài dự liệu không châm chọc cũng không trách mắng cậu, chỉ ném lại một câu như thế, quay người rời đi.

Trương Hiểu Ba lúc này mới phản ứng lại, ba chân bốn cẳng dọn dẹp đồ đạc. Lý Bố nhìn bộ dạng vội vã của cậu, khoanh tay đứng nhìn, sau đó mang Trương Hiểu Ba lên tầng.

Mãi đến khi Trương Hiểu Ba ra khỏi phòng làm việc một lúc lâu, Đại Phật dụi dụi cặp mắt lim dim buồn ngủ, nhìn mọi người đều đang bận rộn làm việc, Trương Hiểu Ba ở đối diện lại không thấy, kỳ quặc hỏi: “Trương Hiểu Ba đâu? Vừa rồi không phải chúng ta đang an ủi em ấy sao? Sao tôi vừa nhắm mắt một cái, liền không thấy người đâu nữa rồi?”

Mọi người mặt không biểu tình nhìn anh một cái, đồng thanh thở dài: “Trưởng phòng, thói quen hờ ra một chút liền tùy lúc tùy chỗ ngủ của anh a...”

Nói đến Đại Phật tỉnh ngủ, nhàn nhã vươn tay cầm lấy cốc nước, ngạc nhiên phát hiện cốc nước trống rỗng: “Có chuyện gì vậy? Trà Long Tỉnh tôi mới pha sáng nay đâu rồi?”

Người ngồi gần anh nhất ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, không tốt bụng lừa anh: “Trưởng phòng, anh quên sao, lúc anh ngủ uống hết rồi.”

Đại Phật suy nghĩ một chút, mặt mày rạng rỡ: “Hóa ra là như vậy a, ngủ một giấc, công lực của lão nạp đã đạt đến mức uống nước trong lúc ngủ... A~ Lão nạp là cảnh dương liễu trong bình ngọc tịnh a~”(bình ngọc tịnh: là bình trắng bằng sứ trên tay Bồ Tát ý)

Mọi người trong phòng đều phun máu ngã xuống đất.

10. Chương 10

Trương Hiểu Ba nơm nớp lo sợ theo Lý Bồ vào thang máy, một lúc lâu, mới phát hiện Lý Bồ cứ nhìn chăm chăm mặt cậu, bất giác sờ sờ mặt mình.

Ai ngờ Lý Bồ thấy hành động có điểm ấu trĩ này của cậu, lại phụt cười thành tiếng, híp mắt nói với cậu: “Hiểu Ba, đừng sờ nữa, tiếp tục làm hành động đáng yêu như vậy, tôi sẽ không khống chế nổi chính mình đâu.”

“A?” Trương Hiểu Ba hoàn toàn không hiểu hắn có ý gì, chỉ ngốc nghếch xoa xoa gáy. Lý Bồ thấy bộ dạng không chút tâm cơ của cậu, trong lòng không khỏi thở dài, chả trách tổng tài để ý người này như vậy, có thể là khí chất sạch sẽ trên người cậu hấp dẫn tổng tài đi.

“Đúng rồi, Trương Hiểu Ba, cậu có biết tại sao tổng tài lại tìm cậu không?” Lý Bồ đột nhiên cười nói.

“Không, không biết...” Trương Hiểu Ba lắp ba lắp bắp nói, trong lòng thấp thỏm. Cậu sợ khi vào phòng, Âu Dương Tấn sẽ lạnh lùng nói với cậu, từ hôm nay không cần đến công ty làm nữa, triệt để đuổi cậu. Có điều lại nghĩ đến tiền mình nợ Âu Dương Tấn, hẳn là sẽ không bị đuổi việc, cùng lắm là bị phân cho rửa bồn cầu...

Suy nghĩ trong đầu Trương Hiểu Ba đổi tới đổi lui. Liên tưởng của cậu rất phong phú, nghĩ ra vài công việc nặng Âu Dương Tấn có thể để cậu làm, đột nhiên, ấn tượng lần đầu đến phòng làm việc tổng tài đụng phải đám vệ sĩ kia từ trong đầu nhảy ra, nhất thời sau lưng xoạt cái chảy mồ hôi lạnh. Trời ơi! Âu Dương Tấn sẽ không để cậu đi đòi nợ người khác đi!

“Tôi không muốn là tên đi đòi nợ...” Trương Hiểu Ba sắc mặt ảm đạm nói thầm.

“Sẽ không sẽ không.” Lý Bồ cười hì hì hời. Trương Hiểu Ba này quả nhiên rất thú vị a, xem con người cậu xoay tròn, vẻ mặt cũng vô cùng đặc sắc, bộ dạng ngốc nghếch làm mấy tên hồ ly trên thương trường như bọn hắn nhìn qua liền biết cậu đang nghĩ cái gì.

“Tổng tài gọi cậu, là chuyện tốt nha~” Lý Bồ cố tình khơi dậy lòng hiếu kỳ của Trương Hiểu Ba.

“Có chuyện gì tốt?” Trương Hiểu Ba nghi ngờ.

“Tôi cũng không biết, có điều đại khái có thể đoán ra, tổng tài nhất định sẽ đưa ra cho cậu phương án lựa chọn gì đó, nên cậu phải yên tâm đừng cảm chọn cho tốt.” Lý Bồ tự tin nói.

Phương án chọn lựa?

Trương Hiểu Ba mờ mịt, nhẽ nào là chọn rửa bồn cầu hay là đi đòi nợ?

Gió lạnh...

Lúc này hai người đã bước vào phòng khách hoa lệ trước phòng làm việc của tổng tài. Đứng trước cửa văn phòng của Âu Dương Tấn, Lý Bồ vừa vươn tay định mở cửa, Trương Hiểu Ba đột nhiên ngăn hắn lại.

Lý Bồ có chút ngạc nhiên nhìn Trương Hiểu Ba mặt mày lo lắng, cho rằng cậu sợ, liền an ủi: “Tôi nói là chuyện tốt, không cần sợ.”

“Không không không...” Trương Hiểu Ba ấp úng hỏi hắn: “Cái, cái, cái cô thư ký kia có ở trong phòng làm việc của cậu ấy không?”

Lý Bồ ngăn người, chớp chớp mắt, nhìn Trương Hiểu Ba một lượt xong, lắc lắc đầu, “Rất xin lỗi, tôi không rõ.”

Trương Hiểu Ba còn chưa kịp nói tiếp cái gì, Lý Bố đã vặn chốt cửa. Cửa mở ra, Trương Hiểu Ba liếc mắt liền thấy nữ thư ký xinh đẹp đang thu dọn văn kiện, trong lòng nhất thời bóp nghẹn, đầu lập tức gục xuống, hoàn toàn không phát hiện ánh mắt Âu Dương Tấn từ lúc mở cửa đã chăm chăm nhìn cậu.

Âu Dương Tấn thấy Trương Hiểu Ba tới, tâm trạng vốn luôn buồn bực trong lòng nhất thời biến mất, nhưng ai ngờ Trương Hiểu Ba vừa vào cửa, ngay cả liếc cũng không thèm liếc y một cái đã gục đầu xuống, bộ dạng ủy khuất rất đáng thương, làm lòng y càng thêm bực bội.

“Trương Hiểu Ba, lời cậu nói trong văn phòng tôi đều nghe thấy cả rồi.” Âu Dương Tấn quyết định nói chuyện quan trọng trước, sau đó mới bàn đến chuyện hôm qua.

“Bệnh của anh cậu thực sự rất nghiêm trọng sao?”

Tuy trên lời nói không tỏ thái độ gì, nhưng Âu Dương Tấn thực có chút lo lắng. Kỳ thực từ nửa năm trước lúc Trương Hiểu Ba tốt nghiệp, y luôn cho thám tử tư bám theo cậu, chỉ là tên gốc này không biết mà thôi.

Trương Hiểu Ba làm khuôn vác, kiếm không nổi mấy đồng tiền, khắp nơi gặp trắc trở, đây là điều y đã dự đoán trước. Dù sao tên này thần kinh thô, chuyện chịu khổ chịu mệt cậu sẽ không quan tâm, cho đến lúc thám tử báo cáo Trương Hiểu Ba đi vay tiền, y liền biết được chuyện anh trai Trương Hiểu Ba mắc bệnh.

Nhưng thông tin Âu Dương Tấn nghe được không quá chính xác, cho rằng không phải cái gì quan trọng, hơn nữa đối với y 20 vạn không phải nhiều, cũng không để trong lòng. Hôm đó, Trương Hiểu Ba đến khách sạn gặp chủ nợ, giữa đường, y nhận được tin tức, lo lắng cậu sẽ bị hại liền xuống tầng xem thử, kết quả vừa hay nhìn thấy tên gốc này bị người đánh ngã ra đất.

Với lương tâm của Âu Dương Tấn mà nói, Trương Hiểu Ba chịu khổ chịu cực, y ở bên ngoài nhìn chỉ biết châm chọc khiêu khích, tuyệt đối sẽ không đưa tay ra giúp. Ai bảo tên này ngu ngốc muốn chết, chuyện xui xẻo đều là do cậu tự mình gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu...

Nên trong nhận thức của Âu Dương Tấn, cả thế giới không có ai ngu ngốc hơn hẳn Trương Hiểu Ba....

Nhưng có một chuyện, Âu Dương Tấn không sao chấp nhận nổi, đó là người khác khi dễ Trương Hiểu Ba.

Tuy Trương Hiểu Ba là một người vô dụng như vậy, nhưng Âu Dương Tấn cho rằng cậu cũng như máy tính của mình, dẫu vật thể nào là chuyện của mình, người khác đừng nghĩ đến việc nhúng chàm, tốt nhất là nhanh chóng rút đi, nếu không đừng trách y tâm ngoan thủ lạt.

Tối qua lúc phát hiện không thấy Trương Hiểu Ba đâu, trong lòng Âu Dương Tấn hoảng sợ vô cùng, làm y nhớ tới lần đại hội thể thao đó, Trương Hiểu Ba bị bắt cóc, y lúc đó cũng có cảm giác này, hoàn toàn mất không chế.

Nên, sáng hôm nay Âu Dương Tấn trực tiếp đi tìm Trương Hiểu Ba, chuẩn bị nói rõ chuyện tối qua, nhưng còn chưa bước vào phòng, liền nghe thấy tiếng Trương Hiểu Ba: “Anh trai em bị chẩn đoán là có khả năng có u ác tính, em rất lo...”

Y lúc này mới hoảng hốt phát hiện, tuy với y mà nói, bệnh tật chẩn đoán không chính xác không là gì cả, nhưng Trương Hiểu Ba lại có thể mỗi giây mỗi phút đều lo lắng sợ hãi, hơn nữa còn đang chữa trị, khẳng định cần rất nhiều tiền, mấy cái này Trương Hiểu Ba đều chưa từng nói.

Ngay cả lần trước y hỏi cậu có phải rất thiếu tiền hay không, cậu cũng không dám nói.

Cảm giác bực bội quanh quẩn trong lòng, Âu Dương Tấn phi thường ghét sự xa lạ này.

Nhưng Trương Hiểu Ba hoàn toàn không biết y đang lo lắng điều gì lại đang nghĩ cái được cái không...

Âu Dương Tấn có phải thích nữ thư ký xinh đẹp kia, nên mới không cần cậu hay không? Được rồi, cho dù mình không tốt, nhưng có giao tình với y bao nhiêu năm nay, sao có thể lập tức...

“Trương Hiểu Ba? Tôi đang hỏi cậu, cậu có phải cần rất nhiều tiền hay không?” Âu Dương Tấn bất mãn với thái độ không để ý đến mình của cậu, nhàu mày.

“Không cần.”

Câu trả lời nho nhỏ của Trương Hiểu Ba lại bắt giờ phút quyết câu hỏi của y.

Âu Dương Tấn có chút kinh ngạc, nhưng vẫn kiên trì hỏi lại một lần: “Tôi biết anh trai cậu lúc này vẫn đang kiểm tra, hẳn là cần rất nhiều tiền. Nếu cậu quá khó khăn, công ty có thể ứng trước cho cậu.”

Trương Hiểu Ba vẫn như cũ lắc đầu. Mượn tiền Âu Dương Tấn, có nghĩa là mượn tiền của BACK, cậu lẽ nào chán sống rồi sao mà lại đi mượn tiền của công ty cho vay nợ?

Trương Hiểu Ba không chịu nói gì, Âu Dương Tấn liền mặt mũi âm trầm nhìn cậu nửa ngày. Lý Bố ở bên cạnh phát hiện tổng tài nhìn chăm chăm Trương Hiểu Ba, Trương Hiểu Ba lại nhìn chăm chăm nữ thư ký. Cảnh tượng buồn cười này làm bụng hắn sắp quặn lên vì nhin cười, có điều bên ngoài vẫn một vẻ nghiêm chỉnh nói với Âu Dương Tấn: “Tổng tài, tôi nghĩ hay là để Trương Hiểu Ba một mình bàn chuyện với anh thì hay hơn. Cậu ấy có thể khá căng thẳng.”

Được Lý Bố nhắc nhở một câu, Âu Dương Tấn liền phản ứng lại, lập tức tỏ ý bảo bọn họ ra ngoài. Lý Bố mỉm cười quay người. Nữ thư ký kia cũng cúi người, vừa định đi ra ngoài, lại ngoài ý muốn vướng phải dây giày, không nghiêng không lệch, vừa hay ngã về phía Âu Dương Tấn.

Âu Dương Tấn xuất phát từ phản xạ thần kinh, vươn tay định đỡ lấy nữ thư ký, nhưng ai ngờ xung lực quá lớn, nữ thư ký xinh đẹp ngã vào trong lòng y, y giờ tay ra giống như muốn ôm lấy cô.

Trương Hiểu Ba vốn đang rên rỉ nhìn thấy khung cảnh này, triệt để cứng đờ, sắc mặt tái xanh, mắt sững sờ nhìn tư thế ái muội của hai người trước mặt. Âu Dương Tấn tưởng mạo anh tuấn, ôm cô gái xinh đẹp trong lòng, nhìn thế nào cũng là một khung cảnh đẹp đẽ, nhưng càng như vậy, lòng Trương Hiểu Ba lại càng khó chịu.

Âu Dương Tấn nhanh chóng đẩy cô gái trong lòng ra, nữ thư ký rõ ràng cũng bị sợ nhảy dựng, liều mạng xin lỗi, vì tổng tài bình thường lạnh lùng dọa người, cô mắc phải lỗi lớn thế này, vô cùng sợ tổng tài tức giận.

“Tổng tài xin lỗi, đều là do tôi nhất thời sơ suất...”

Âu Dương Tấn căn bản không có nhìn cô nàng. Mặt Trương Hiểu Ba đột nhiên tái xanh, làm y bỗng nhiên ngộ ra cậu có thể hiểu lầm cái gì đó, vội vàng xoa tay: “Không có chuyện của mấy người, đều đi ra đi.”

Nghe thấy phân phó, nữ thư ký lúng túng hoảng hốt cùng Lý Bố vì sự kiện ngoài ý muốn kia mà ngăn người kính cẩn theo lùi ra. Cánh cửa sau lưng Trương Hiểu Ba đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ..

“Trương Hiểu Ba?”

Âu Dương Tấn đi tới bên cậu, thử gọi tên cậu.

“A?” Trương Hiểu Ba vô thức lên tiếng, giọng nói kéo dài, lại có chút run rẩy.

Cậu lúc này trông thực yếu ớt, khuôn mặt búp bê tròn tròn không có nét ửng hồng cùng vẻ ngốc nghếch lúc trước nữa, chỉ còn lại là bộ dạng ngơ ngác, giống như một con thú nhỏ bị vứt bỏ, đáng thương vô cùng.

Âu Dương Tấn thở dài, trong lòng đau đớn, vươn tay kéo cậu vào lòng. Trương Hiểu Ba đột nhiên bị ôm lấy, cảm giác ấm áp bất ngờ làm cả người cậu khẽ run lên.

Cảm nhận được sự run rẩy của cậu, Âu Dương Tấn lại thấy đau lòng, đồng thời ngửi được hơi thở sạch sẽ tỏa ra từ cậu, là hương thơm mát lạnh từng chút từng chút một thấm ra từ trong da thịt.

Âu Dương Tấn hít sâu một hơi, chỉ thấy tất cả giác quan trên người đều bị lôi kéo, nhưng vì bản khoản, vẫn lần lữa không hành động.

Trương Hiểu Ba lúc này lại không biết nguy cơ đang tới. Cậu hoàn toàn thỏa mãn với cái ôm của Âu Dương Tấn, trong đầu đều là mấy ý nghĩ tạp nham. Âu Dương Tấn thực sự không giận cậu sao? Như vậy có phải chứng minh cậu với Âu Dương Tấn vẫn còn hi vọng hay không?

Nhưng...

Y có phải thích nữ thư ký xinh đẹp kia không?

“Cậu thích cô ấy sao?” Trương Hiểu Ba nãy nê hỏi.

“Cái gì?” Âu Dương Tấn có chút kỳ quái.

“Cậu có phải thích cô ấy không?”

“Ai cơ?” Âu Dương Tấn không rõ ràng.

“Nữ thư ký của cậu.” Trương Hiểu Ba nhỏ giọng nói.

Âu Dương Tấn nhướn mày, lạnh lùng đáp: “Không có.”

“Nhưng... Nhưng...”

Trương Hiểu Ba nói nửa ngày không được một câu, hơn nữa không ngoài cái gì khác, kỳ thực cậu nghĩ trong lòng là: Vậy vừa rồi sao cậu lại ôm cô ấy.

“Cô ấy là nhân viên, tôi là thủ trưởng, chỉ có như vậy, cậu đừng nghĩ bậy.” Âu Dương Tấn dường như hiểu tâm tư của cậu, tốt bụng ngoài dự đoán mà giải thích.

“Âu Dương Tấn... Cậu... tối qua không giận tôi sao?” Trương Hiểu Ba lấy dũng khí, quyết định hỏi y.

“Không có.”

Âu Dương Tấn trả lời rất rõ ràng, Trương Hiểu Ba có chút không tin ngắc đầu nhìn y: “Thật sao? Tôi nôn không phải cổ ý...”

“Tôi biết, là tôi không tốt.”

Âu Dương Tấn cư nhiên nhận lỗi?! Chờ chút, cậu không nghe nhầm chứ?

Trương Hiểu Ba tròn mắt, thiếu chút nữa giơ tay véo mặt Âu Dương Tấn xem có phải làm từ nhựa hay không. Âu Dương Tấn luôn yêu bản thân nhất cư nhiên nói mình không tốt? Nhẽ nào trở gười sao?

Không thấy vẻ kinh ngạc của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn tỉ mỉ suy nghĩ, vì sao lúc y ôm Trương Hiểu Ba, cảm giác buồn bực trong lòng lại dường như lắng xuống?

Âu Dương đột nhiên đẩy Trương Hiểu Ba ra, đứng cách xa Trương Hiểu Ba một mét, nhìn Trương Hiểu Ba gần kề trong gang tấc, trong lòng yên lặng nhắm tính thời gian: một, hai, ba...

Quả nhiên, còn chưa đến mười, cảm giác bực bội mơ hồ kia lại dần dập tắt từ đáy tim, giống như một tấm lưới, chậm rãi vây lấy tim y...

Không chịu nổi loại cảm giác khó chịu này, Âu Dương Tấn lại tiến về trước, một lần nữa ôm lấy Trương Hiểu Ba. Cảm giác kỳ quái đến rồi, ngay lúc ngón tay y chạm phải cơ thể ấm áp của Trương Hiểu Ba, tim lập tức trở nên yên bình cùng thoải mái.

Chuyện quỷ dị như vậy, làm Âu Dương Tấn có chút không tiếp nhận nổi. Y thử nghiệm như thế vài lần, tất cả đều cho ra một kết luận, lúc y chạm vào Trương Hiểu Ba thì sẽ không thấy bực bội.

Đây rốt cuộc là làm sao?

Âu Dương Tấn đang cố gắng suy nghĩ, Trương Hiểu Ba lại bị hành động ôm vào lại đẩy ra hết lần này sang lần khác của y làm cho hồ đồ. Âu Dương Tấn làm gì vậy? Nhẽ nào trúng tà sao?

Tuy hoài nghi Âu Dương Tấn bị quỷ nhập thân, nhưng Trương Hiểu Ba không dám lôi bùa đuổi quỷ ra trước mặt y. Vạn nhất chọc giận Âu Dương Tấn, y lại không cần mình nữa thì phải làm sao?

Không để ý đến vẻ mặt biến hóa của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn rơi vào trầm tư của bản thân, lại qua một lúc, y đột nhiên nói: “Được rồi, không có chuyện của cậu, đi ra đi.”

Trương Hiểu Ba có chút ngẩn ngơ, trước lúc đi vẫn hơi lo lắng, “Vậy cậu thực sự không giận mình? Chúng ta vẫn là bạn?”

“Ừm.” Âu Dương Tấn mặt không biểu tình gật gật đầu.

Trương Hiểu Ba biết không thể ở lại nữa, đành từ phòng làm việc đi ra, gãi gãi ót, nghĩ nửa ngày cũng không sao hiểu, vì sao Âu Dương Tấn lại gọi cậu lên văn phòng.

Chỉ là muốn cho cậu vay tiền? Chỉ là muốn giải thích chuyện tối qua? Hình như đều không hợp, hơn nữa biểu hiện lúc cuối của Âu Dương Tấn thực kỳ quặc, giống như vì chuyện gì đó mà thay đổi quyết định ban đầu.

┐.┐

Lại qua hơn hai tuần, sóng yên biển lặng, chuyện gì ngoài ý muốn cũng không có. Thái độ của Âu Dương Tấn với Trương Hiểu Ba vẫn như trước, lạnh lùng gặp mặt, giọng điệu châm chọc, lúc cậu tăng ca, ngẫu nhiên còn mang cậu đi ăn mì như lần trước.

Điều này thế nhưng làm Trương Hiểu Ba yên lòng, tuy nói Âu Dương Tấn không tốt hơn với cậu thêm chút nào, ít nhất cũng không xấu hơn.

Dần dần, Trương Hiểu Ba qua loa đại khái liền ném chuyện này ra sau đầu, như cũ cãi vã với Âu Dương Tấn. Đường như Âu Dương Tấn cũng không quá để ý, vì lúc Trương Hiểu Ba linh lương, phát hiện tiền lương của mình không bị khấu trừ, còn được thêm hơn 1 vạn tiền thưởng tăng ca.

Cầm đi trả cho Âu Dương Tấn, Trương Hiểu Ba vẫn còn lại hơn 2 vạn. Chỗ này cộng với tiền cậu đi làm thêm sau giờ làm là được hơn 3 vạn, có thể coi là lớn nhất trong lịch sử đi làm của Trương Hiểu Ba, khiến cậu rất vui.

Mà hai tuần này, Âu Dương Tấn đi đến chỗ một nhà tâm lý học bốn lần, tìm bác sĩ Mike đã khám cho y mười năm nay.

Mike, người Mỹ, 37 tuổi, là một nhà tâm lý học rất nổi tiếng. Âu Dương Tấn từ mười năm trước liền khám ở chỗ ông. Sau này phòng khám của Mike cũng chuyển đến thành phố A, Âu Dương Tấn có thời gian thì đến chỗ ông, coi như rất thân quen.

Tới phòng khám của Mike, Âu Dương Tấn không chút do dự, đem hết tiền căn hậu quả của sự việc kể ra một lượt, kể cả cảm giác quỷ dị đến cực điểm kia.

“Anh thấy thế nào?” Âu Dương Tấn trầm giọng hỏi, “Lúc tôi học đại học dường như cũng không nghiêm trọng như vậy.”

“Ừm.” Mike gật gù đầu, “Có điều, đây cũng không phải chuyển biến xấu, chỉ là bệnh tình có thay đổi nhất định.”

“Thay đổi?” Âu Dương Tấn nhíu mày.

“Phải.” Mike tiếp tục nói: “Lúc trước khi cậu còn học đại học, có ham muốn độc chiếm cực mạnh với bạn cậu, đây là một biểu hiện của chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD). Nhưng cậu vẫn vô cùng thích nghiên cứu phần mềm máy tính, điều này làm phân tán một phần lực chú ý của cậu lên người bạn đó, nên lúc đó cậu chỉ những lúc thấy cậu ta thân cận với người khác mới cảm thấy khó chịu, lúc không thấy cậu ta thì không bị kích động, nên không thấy bức bối.”

“Ý anh là, tôi bây giờ nên tiếp tục chơi điện tử?” Âu Dương Tấn có chút không nhịn được: “Nhưng tôi bây giờ cảm thấy không có gì có tính thử thách. Tất cả các hệ thống lớn trên thế giới này tôi đều có thể đột nhập được, cảm thấy vô cùng nhàm chán.”

Mike lắc lắc đầu: “Không, tôi không bảo cậu tiếp tục chơi máy tính. Cậu không phải nửa năm chưa gặp bạn cậu sao? Đây cũng không phải ngày đầu tiên cậu ta đến công ty cậu. Cậu cần thận nghĩ thử xem, triệu chứng của cậu rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào?”

Âu Dương Tấn nghĩ một lúc, nói: “Kỳ thực từ lễ tốt nghiệp đã có, nhưng tôi không có để ý. Lúc đó cũng không nghiêm trọng thế này, một lúc liền quên. Tôi bận rộn với công việc của công ty, cũng đã cho thám tử theo sát cậu ấy, nên không quá lo lắng.”

“Vậy từ lúc nào bắt đầu trở nên nghiêm trọng vậy?”

Âu Dương Tấn ngồi trên sofa, trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Hôm đó tôi từ nhà bếp đi ra, phát hiện cậu ấy đã rời đi, tôi liền...”

Mike cẩn thận nghe lời tự thuật của y, phân tích một lúc, nói với Âu Dương Tấn: “Vậy tôi hỏi cậu, tình cảm của cậu với người bạn kia là gì?”

“Tôi thích cậu ấy.”

Âu Dương Tấn dứt khoát thừa nhận, “Tôi rất rõ ràng cảm giác của mình. Tôi thích cậu ấy. Tôi yêu cậu ấy. Là loại tình cảm giữa tình nhân. Nhưng anh biết tâm lý tôi không bình thường, tôi thấy cậu ấy gặp xui xẻo chỉ thấy hã hê, không xót cậu ấy, không quan tâm cậu ấy, mà rất thích bắt nạt cậu ấy. Tuy tôi biết tình cảm của mình, nhưng không cách nào bày tỏ.”

Mike gật gù đầu: “Rất tốt. Cậu có thể rõ ràng cảm giác của mình, điều này chứng tỏ tình trạng của cậu còn ổn, chỉ là cần cố gắng cùng trị liệu.”

“Vậy tôi nên làm thế nào?” Âu Dương Tấn có chút thống khổ nói: “Loại cảm giác này sắp làm tôi phát điên tôi. Tôi liều mạng bắt nạt cậu ấy, nhưng bắt nạt cậu ấy xong, thấy cậu ấy khó chịu, tim tôi lại đau thắt lại...”

“Lúc tôi không thấy cậu ấy thì rất lo lắng, lúc thấy cậu ấy lại buồn bực lạ thường, nhưng chờ đến lúc tôi ôm cậu ấy, tôi lại sợ mình sẽ làm cậu ấy bị thương...”

“Tôi ép mình không được đi gặp cậu ấy, nhưng lần trước lúc thấy cậu ấy liền mặc kệ tất cả cưỡng ép cậu ấy.”

“Chờ chút!”

Mike đột nhiên kêu lên, “Cậu vừa nói gì?”

“Lần trước lúc thấy cậu ấy liền mặc kệ tất cả cưỡng ép cậu ấy?”

“Đúng là câu này!”

Mike hưng phấn nói: “Cậu muốn có được cậu ấy, vì không có được nên mới tâm phiền ý loạn.”

“Ý anh là...” Âu Dương Tấn hồ nghi nhìn ông.

Mike cười gật gù đầu: “Không sai. Nếu cậu đã muốn cậu ấy, liền thuận theo nhu cầu của mình đi, nhưng cậu không thể ép cậu ấy. Tôi nghĩ bạn cậu hẳn là cũng thích cậu, cậu cố gắng dịu dàng một chút, thử qua lại với cậu ấy xem sao.”

“Nhưng tôi sợ mình mất không chế làm cậu ấy bị thương!” Âu Dương Tấn khổ não nện một đấm lên bàn trà.

Mike nghĩ một lúc, nói: “Thế này đi. Tôi với cậu giao ước một ám hiệu, một câu nói nào đó chẳng hạn. Sau này lúc cậu nghe thấy cậu ám hiệu này, cho dù thế nào, cậu cũng phải dừng lại. Tôi sẽ làm một vài ám thị tâm lý với cậu, để lúc cậu nghe thấy câu nói đó đều tự động chìm vào giấc ngủ.”

Âu Dương Tấn nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu.

Thế là Mike hỏi y: “Vậy cậu nghĩ xem, lúc cậu ấy nói cái gì, cậu sẽ rất kích động?”

11. Chương 11

Tối hôm đó, công việc của Trương Hiểu Ba vẫn chưa hoàn thành, đành ngoan ngoãn ở lại tầng ca. Sau khi mọi người trong văn phòng đều đã về hết, cậu theo thói nhấc điện thoại, trực tiếp gọi cho Âu Dương Tấn.

“Này? Tôi hôm nay tầng ca, cậu phải mời tôi đi ăn mì.” Nói xong câu này, cũng không chờ người bên kia trả lời, Trương Hiểu Ba liền dập máy.

Có thể là thói quen làm cho thành vậy, vì Âu Dương Tấn vào mỗi lần cậu tầng ca đều mời ra quán ven đường ăn mì, khiến Trương Hiểu Ba vô cùng thích tầng ca. Không chỉ tiết kiệm một khoản tiền, còn có thể ở với Âu Dương Tấn nhiều thêm một chút.

Tuy cậu nghĩ vậy, nhưng vẫn phải nắm chắc thời gian làm việc, vì trong một tuần, cậu có bốn buổi tối phải đi làm thêm, không thể tầng ca.

Hôm đó là ngày tăng ca mà Trương Hiểu Ba đợi từ rất lâu. Khẩn cấp chờ mọi người trong văn phòng về hết liền gọi điện cho Âu Dương Tấn, nhưng làm cậu thấy kỳ quái là, sau khi ngắt điện thoại chưa đầy 20 phút, Âu Dương Tấn đã đến.

“Cậu sao bây giờ đã đến rồi? Lúc này cậu không phải nên đang ăn cơm ở nhà hàng lớn sao?” Trương Hiểu Ba ngạc nhiên hỏi.

Về mặt Âu Dương Tấn không có gì khác ngày thường, nhưng Trương Hiểu Ba chú ý thấy, y hôm này dường như đặc biệt tân trang cho chính mình. Mặc Âu phục xanh đen, cà-vạt xanh màu nước, vô cùng anh tuấn, lẽ nào phải tham gia tiệc rượu của công ty?

“Cậu nếu không có thời gian đi ăn mỳ với tôi thì đưa mười đồng đây! Coi như bồi thương!” Trong lòng Trương Hiểu Ba không thoải mái. Thực không dễ dàng gì chờ tới lúc ở cùng Âu Dương Tấn, y lại có việc.

“Há? Tôi đi ăn mì với cậu, chỉ đáng mười đồng tiền?” Âu Dương Tấn rất rõ ràng bắt đầu khiêu khích.

“Tôi quẫn cậu à, nhanh đưa tiền.” Trương Hiểu Ba hừ một tiếng, vươn tay ra, nhưng Âu Dương Tấn lại không móc mười đồng đưa cậu, mà lại như cười như không đưa tay ra bao lấy tay cậu, sau đó kéo tay cậu.

Hở...

Đột nhiên Trương Hiểu Ba nhận ra hành động này có ý là gì, khuôn mặt búp bê tròn tròn dần ửng hồng, do dự một lúc, vẫn là định rút bàn tay đang bị kéo đi ra, nhưng Âu Dương Tấn lại nắm chặt thêm.

“Cậu, cậu không phải muốn ở chỗ này chứ?” Trương Hiểu Ba nhìn chung quanh cái bàn bữa bọn một vòng, có chút lo lắng. Để cậu ở chỗ này dùng miệng giúp Âu Dương Tấn, cậu sẽ quẫn chết thôi.

“Không.” Âu Dương Tấn cho cậu một đáp án đơn giản, sau đó rất tự nhiên nói: “Tối nay tôi mời cậu đi Khải Duyệt ăn cơm.”

“Hở?” Trương Hiểu Ba nhất thời trợn tròn mắt, triệt để ngăn người. Tên này trúng gió gì a? Âu Dương Tấn mời cậu đến nhà hàng năm sao ăn cơm? Có lầm không vậy!

Không để ý biểu hiện ngu ngốc của cậu, Âu Dương Tấn không thèm giải thích kéo cậu đi, sau đó lái xe chạy thẳng đến nhà hàng Khải Duyệt.

Bước vào nhà hàng cao cấp thế này, Trương Hiểu Ba không khỏi nhìn ngang ngó dọc, thực là quá xa xỉ a. Đèn chùm vĩ đại kết hợp cùng những vật trang trí giản lược, có một cảm giác phối hợp lạ kỳ. Bài trí hoa lệ cùng không khí hơn người một bậc đập vào mắt làm Trương Hiểu Ba hoài nghi đây có phải mộng hay không.

Âu Dương Tấn lấy thẻ VIP ra, người phục vụ trực tiếp mang bọn họ lên phòng ăn theo hình thức nửa mở ở tầng hai, tươi cười khả súc mời bọn họ ngồi, lại lấy ra một bảng thực đơn hoàn toàn viết bằng tiếng Pháp.

Trương Hiểu Ba rút đầu rút đuôi ngồi trên chiếc ghế tựa lông thiên nga kiểu Âu, giống như mòng bị cái gì đó đâm, ngo ngà ngo nguậy. Âu Dương Tấn cư nhiên không cười nhạo cậu không biết chuyện đời, chỉ rất ôn tồn dùng tiếng Pháp nói chuyện với người phục vụ, thành thạo gọi vài món.

Nhìn bộ dạng tao nhã của Âu Dương Tấn ở đối diện, Trương Hiểu Ba nghĩ lúc trước y mang cậu đến tiệm ăn ven được ăn mì, chỉ là loại rẻ mạt nhất, không khỏi gió lạnh thổi qua lưng.

“Này! Cậu chọn những món gì vậy?” Trương Hiểu Ba không yên tâm hỏi.

Âu Dương Tấn có chút bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt người phục vụ ở bên cạnh nhìn cậu cũng có chút khinh thường. Cho xin, cậu chẳng qua là không hiểu tiếng Pháp thôi mà, cần dùng ánh mắt khinh bỉ như vậy sao? Trong lòng Trương Hiểu Ba giận dữ nghĩ.

“Cậu chắc chắn cậu muốn nghe một lượt?” Âu Dương Tấn dường như cũng không tức giận, chỉ hỏi.

“Ừm!” Trương Hiểu Ba gật mạnh đầu, trong lòng nghĩ, đương nhiên là muốn nghe, nếu không cậu gọi một đồng hồ mì sợi đến thì tôi phải làm thế nào.

“Hải sản cuộn gan ngỗng, súp bào ngư vì cá mập, sa lát súp lơ và hạt điều vị cà ri, thăn bò nướng than cùng khoai tây tỏi, sườn lợn rán bơ kiểu Pháp suất hai người, ngoài ra còn trứng cá muối và rượu vang.” Âu

Dương Tấn rất cẩn thận phiên dịch một lượt cho cậu, có điều Trương Hiểu Ba ngoài nhớ có sườn lộn ra, những cái khác đều là đi vào tai này chạy ra tai kia. Chỉ là cậu phát hiện không có mì, sắc mặt liền trở nên dễ nhìn hơn.

Ấu Dương Tấn thấy cậu có chút vui vẻ, cho rằng cậu thích ăn nhưng món này, cũng cười cười nói với cậu: “Rượu vang tôi uống là được rồi, cậu uống cà phê đi.”

“Vì cái gì a!” Trương Hiểu Ba không vui bĩu môi: “Thôi đi nhá. Thực vất vả mời tôi đến đây ăn cơm, ở đâu có cái đạo lý không cho uống rượu!”

“Hử? Từ lượng cậu kém như vậy, vạn nhất cậu uống đến ngộ độc rượu thì làm sao?” Ấu Dương Tấn cười kình mắt xuống, không quên lườm cậu một cái.

“Nói vậy, tôi sao có thể ngộ độc rượu được!” Trương Hiểu Ba một chút cũng không chịu thua, quay người dùng tiếng Trung tiêu chuẩn nói với người phục vụ kia: “Không cần cà phê, chỉ cần rượu vang, mang hai cái ly lại đây.”

Người phục vụ kia ngăn người, Trương Hiểu Ba khó chịu nói: “Này, biết nói tiếng Pháp thì sao? Nhẽ nào cậu không biết tiếng Trung sao? Hay là học cái này quên cái kia?”

Mặt người phục vụ kia liền đỏ bừng, vội vã xin lỗi, sau đó thu lại thực đơn ba chân bốn cẳng đi xuống. Trương Hiểu Ba thỏa mãn gật gật đầu, trong lòng đắc ý hừ một tiếng: Hừ hừ hừ ~ Ai bảo cậu khinh bỉ tôi?

Ấu Dương Tấn ở bên cạnh nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của cậu, không kiềm được cong khóe miệng.

“Sao cậu hôm nay tốt bụng như vậy, mời tôi đi ăn a?” Người phục vụ đi rồi, Trương Hiểu Ba mới nói ra nghi vấn trong lòng.

Ấu Dương Tấn trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: “Được nhiên là muốn cậu ăn ngon một bữa, chúng ta lát nữa mới có sức làm.”

Làm? Làm cái gì?

Trông mặt Trương Hiểu Ba hoang mang xoay tròn, sau đó nhớ tới Ấu Dương Tấn ở phòng làm việc kéo tay cậu, bỗng nhiên bình tĩnh, cho rằng ý của Ấu Dương Tấn là ăn cơm xong, muốn cậu giúp y giải quyết dục vọng như lúc trước.

Trong lòng Trương Hiểu Ba hơi buồn. Cho dù không mời cơm, cậu có không nguyện ý cũng sẽ giúp y, ai bảo cậu lại thích con người này.

Thấy Trương Hiểu Ba gật đầu, Ấu Dương Tấn cho rằng cậu đã hiểu ý của y, tiếp tục nói: “Vậy trước hết cậu phải nhớ kỹ một chuyện.”

“A?” Trương Hiểu Ba có cảm giác không tốt, “Chuyện gì?”

Ấu Dương Tấn nhìn qua đường như cũng rất không muốn nói, “Tôi sợ tôi sẽ... làm cậu khó chịu... nên nếu lúc nào cậu muốn dừng...”

Trương Hiểu Ba nghe vậy, cho rằng Ấu Dương Tấn là lo cậu sẽ nôn, liền lắc đầu nguầy nguậy: “Không có vấn đề gì đâu.”

“Không, cậu phải nhớ kỹ. Nếu muốn tôi dừng, phải nói mấy từ này.” Ấu Dương Tấn đưa cho cậu một tờ giấy.

Trương Hiểu Ba nhìn xuống. Vừa nhìn liền ngăn người, sau đó mặt đỏ ửng, đoán là có thể Ấu Dương Tấn lại đang chơi trò gì đó bắt nạt cậu, nhưng chỉ đành dưới ánh nhìn chăm chú vô cùng của người đối diện mà bí bách gật đầu.

Người phục vụ bê lần lượt các món ăn lên. Mùi vị đồ ăn rất ngon, tay nghề cũng rất tốt. Trương Ba Hiểu hưng phấn ăn một lúc xong, phở thưởng uống một ngụm rượu vang nhìn qua vô cùng nồng.

Trương Hiểu Ba chỉ cảm thấy Ấu Dương Tấn ở trước mặt biến thành bốn, sáu, tám người... Chiếc đĩa trong tay ‘keng’ một tiếng rơi xuống đĩa ăn.

Tiếp đó, thân thể gầy yếu của cậu nhũn ra ngã từ trên ghế xuống.

Ngay trước khi cậu ngã xuống đất, người đàn ông ở đối diện đã ôm lấy cậu.

Âu Dương Tấn có chút bất đắc dĩ nhìn cái tên cả người vô lực, nhũn ra trong lòng mình, mang theo ham muốn khi dễ, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt đỏ hây hây của cậu.

“Bộ dạng sau khi cậu say... thực đáng yêu...”

Âu Dương Tấn cúi đầu nói với mình, sau đó không chút do dự lấy áo gió mặc cho Trương Hiểu Ba ở trong lòng, ôm ngang cậu ra khỏi nhà hàng.

Sau khi về tới nhà. Âu Dương Tấn cởi sạch quần áo của Trương Hiểu Ba từ trong ra ngoài, sau đó chuẩn bị nước tắm, ôm cậu vào. Đây xem như là lần Âu Dương Tấn dịu dàng nhất. Tuy ham muốn khi dễ Trương Hiểu Ba trong lòng y không ngừng rục rịch, nhưng vẫn bị ngăn chặn.

Trương Hiểu Ba mơ mơ màng màng cảm thấy có người cởi quần áo cậu, cậu lười biếng mặc người kia làm cái gì. Sau một lúc, quần áo đều bị cởi sạch, ngâm trong làn nước ấm áp, làm cậu càng thoải mái không muốn mở mắt ra.

Người kia bắt đầu tắm cho cậu. Sau khi đổi nước vài lần, Trương Hiểu Ba cảm thấy rất mệt, càng lúc càng buồn ngủ, nhưng người kia lại không hề dừng lại, ngược lại còn từ sau ôm lấy cậu, một tay nắm lấy dục vọng của cậu, bắt đầu đùa giỡn.

Trương Hiểu Ba lắc lắc đầu, lẩm bẩm vài tiếng, tỏ ý không muốn, nhưng người đàn ông sau lưng lại nhẹ nhàng cắn lấy vành tai cậu, làm đầu cậu không ngừng rụt về phía cổ, sau đó đổi sang bên kia, cắn vành tai bên kia. Trương Hiểu Ba bị quấy rối thực sự bức dọc, thế nhưng dục vọng của bản thân lại đi ngược lại mong muốn mà dựng thẳng lên.

“Ừm, ư... A...”

Tiếng thở dốc của Trương Hiểu Ba càng ngày càng vang, rung động trong căn phòng tắm đầy hơi nước này. Bởi tác dụng của hơi nước cùng kích thích, cả người cậu đều ửng hồng, nhìn qua cực kỳ ngon miệng.

Âu Dương Tấn hít sâu một hơi, biết mình không nhẫn nại nữa rồi, mà Trương Hiểu Ba trong mơ màng, cảm thấy mình càng ngày càng muốn bắn. Bàn tay linh hoạt kia lại không nhanh không chậm an ủi cậu, làm cậu bất an ngọ nguậy.

Trương Hiểu Ba lộn xộn một lúc, nhất thời thấy không đúng: “Ồ... Có cái gì cứng cứng...”

Cậu lúc này vẫn trong trạng thái say rượu như cũ, nhíu mày, mắt không mở ra, vì không thoái mái mà lắc lắc hông mình.

Cậu lắc lư vài lần, phát hiện thứ sau hông mình càng cứng, không khỏi nhíu chặt mày hơn, muốn chạy trốn, “Không được đâm tôi... Không được đâm tôi... Ồ... Tránh ra tránh ra...”

Nhưng dù cho cậu có di chuyển thế nào, thứ cứng rắn vẫn đi theo đâm vào sau cậu. Điều này làm Trương Hiểu Ba hoang mang vô cùng. Cậu muốn đẩy thứ kia ra, nhưng lúc cậu nắm lấy nó, phát hiện nó rõ ràng biến lớn hơn.

“Đáng chết...”

Âu Dương Tấn hung hăng mắng một câu. Trương Hiểu Ba nắm lấy dục vọng của y, đây căn bản là hành động đi tìm cái chết.

“Ngu ngốc! Cậu có muốn hay không? Nếu muốn thì tôi sẽ không nhịn, lúc này liền thượng cậu!” Âu Dương Tấn vì kìm nén dục vọng mà tính cách biến xấu dần dần nói.

Có điều tuy miệng dữ, y vẫn sợ tổn thương Trương Hiểu Ba, chỉ đẩy vào một ngón tay, nhẹ nhàng thăm dò thông đạo nhỏ hẹp.

“Tôi cảnh cáo cậu, cậu còn tiếp tục lộn xộn, người chịu khổ sẽ là cậu, đến lúc đó đừng trách tôi!”

Âu Dương Tấn nghiêm túc cảnh cáo Trương Hiểu Ba, nhưng tên kia rõ ràng nghe không lọt tai lời của y, vẫn về mặt ngu ngơ muốn nắm lấy ‘thứ cứng cứng’, sau đó đẩy ra –

Âu Dương Tấn đẩy vào một ngón tay, có thể là do nước, Trương Hiểu Ba không có ý gì, Âu Dương Tấn liền to gan đẩy thêm ngón thứ hai. Lúc này, Trương Hiểu Ba có phản ứng, không ngừng lắc đầu, miệng lẩm bẩm lung tung.

“Đáng ghét... A... A... Đi ra... Không được vào...”

Âu Dương Tấn quyết định không để ý lời nói linh tinh của cậu, hai ngón tay nhấn tâm tiến hành nói rộng. Lúc ngón tay lần đầu tiên di chuyển, Trương Hiểu Ba kêu lên: “Ồ... Đáng ghét...”

“Đáng ghét sao?” Âu Dương Tấn hôn nhẹ lên mặt cậu, dùng bàn tay còn lại vỗ về dục vọng phía trước của cậu.

“Đáng ghét... Đáng ghét...”

Trương Hiểu Ba dường như không biết muốn nói gì, chỉ có thể dùng chữ ‘đáng ghét’ để biểu tỏ sự không muốn của cậu.

“Nếu đã đáng ghét, vậy thêm một ngón nữa có được không?” Âu Dương Tấn nhìn chằm chằm khuôn mặt búp bê của cậu, muốn nhớ kỹ từng nét mặt của cậu.

Mặt Trương Hiểu Ba ửng hồng, nhìn qua rất có nét cuốn hút; mắt khép hờ, lông mi hạ xuống, bóng mờ trên gò má như hai cánh quạt nhỏ; đôi môi đỏ lúc này khẽ mở, nước bọt từ khe miệng chảy ra, ngây thơ đáng yêu như trẻ con, cái này làm ham muốn ngược đãi trong Âu Dương Tấn tăng cao.

Y không chút lưu tình đẩy ngón tay thứ ba vào, cả người Trương Hiểu Ba đau đớn run rẩy.

“A! A... Đau... Đau quá... Ô ô... Không muốn...”

“Thật sự rất đau sao?”

“Ồ... Đau.... Rất đau... Không muốn... Ra hết đi...”

“Ồ? Vậy thế này thì sao?” Âu Dương Tấn ác ý nhếch khe miệng. Ba ngón tay hơi rút ra một chút, sau đó nhân lúc Trương Hiểu Ba chậm rãi thở phào một hơi, lại đột nhiên đâm vào.

“A a a!”

Trương Hiểu Ba kêu thảm thiết một tiếng, mông theo phản xạ mà nảy lên. Âu Dương Tấn nhanh tay nhanh mắt kéo cậu lại, đồng thời ba ngón tay độc cũng rất nhanh tiến vào dững đạo đáng thương kia.

“A... A... Không muốn..... Không muốn... A a a...”

Hai tay Trương Hiểu Ba quơ loạn trong không khí, hai chân cũng muốn đứng lên, trong bồn tắm nhất thời bọt nước văng khắp nơi.

Âu Dương Tấn hưng hăng giam cậu trong lòng. Trương Hiểu Ba giãy dụa một chút, cảm thấy cánh tay ôm lấy mình như thanh sắt thô, không chút mảy may chuyển động, không khỏi ử rử ngừng phản kháng, chỉ có thể bí bách để tùy ngón tay Âu Dương Tấn tùy ý đùa bỡn trong dững đạo của cậu.

Thấy Trương Hiểu Ba ngừng giãy dụa, ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình, đáng thương chịu đựng cơn đau do ngón tay gây ra, thì thoảng phát ra tiếng nức nở, Âu Dương Tấn cảm thấy dục vọng trong lòng từng đợt từng đợt cuộn trào, gào rít, sôi sục...

Muốn chiếm lấy cậu, muốn có được cậu, muốn giấu kĩ cậu trong lòng mình, ngay cả chạm một cái cũng không thể, ai cũng không cho nhìn.

Nghĩ muốn hoàn toàn có được con người này, muốn làm cậu nhiễm lấy hơi thở của y, đó là vết tích vĩnh viễn không thể xóa bỏ, không thể quên đi...

Muốn tiến vào người cậu, hai người kết hợp với nhau, vĩnh viễn không chia lìa...

“Hiểu Ba... Anh yêu em...”

Âu Dương Tấn ngậm lấy vành tai của Trương Hiểu Ba, tràn đầy yêu thương cùng độc chiếm, cúi đầu, mang theo từ tính cùng khàn khàn, thổ lộ với cậu cậu nói đã muốn nói từ rất lâu rất lâu.

Lúc Trương Hiểu Ba còn chưa có phản ứng, thứ nóng rực vĩ đại hung hăng xỏ xuyên cậu....

“Aaa... A... A... A!”

Một tiếng kêu thật dài, rõ ràng, tràn đầy đau đớn đâm thủng cả căn phòng tắm...

Kèm theo những âm cuối mang theo tiếng nước nở mà run run, tấm thân xủ tử của Trương Hiểu Ba bị Âu Dương Tấn mạnh mẽ chiếm lấy...

12. Chương 12

“A... Đau... Đau quá... A...”

Tiếng ghen ngào nước nở run run vang vọng trong phòng tắm, đầu Trương Hiểu Ba lúc này đã trong trạng thái hỗn loạn, sự mờ mịt do say rượu cùng đau đớn vì bị cưỡng bức đồng thời đánh nát lý trí cùng suy nghĩ của cậu. Cậu chỉ đành thuận theo bản năng, cố gắng di chuyển thân thể, muốn nhanh trốn khỏi cơn đau làm cậu gần như sụp đổ này.

Mà Âu Dương Tấn lại đang trong nước sôi lửa bỏng, cảm giác thỏa mãn cuối cùng thuận lợi cùng khoái cảm mãnh liệt lần đầu tiên nếm mùi vị của Trương Hiểu Ba làm tâm tình y vô cùng phấn khích, dục vọng càng thêm trường lớn.

Không để ý đến hành động yếu ớt muốn trốn tránh của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn nâng hai chân cậu lên, đặt ở hai bên thành bồn tắm, làm phần chân cậu mở rộng, mất đi điểm tựa.

“Đau... Không muốn.... Buông tôi ra... Ô... A... Đau chết mất!”

Vừa đặt một chân lên thành bồn, Trương Hiểu Ba liền lớn tiếng khóc. Chờ đến lúc Âu Dương Tấn nhấn tâm nâng chân còn lại của cậu, dục vọng trường phình dưới thân hung hăng từng chút từng chút tiến vào huyết khẩu non nớt kia. Trước mắt Trương Hiểu Ba tối đen, ngay cả sức kêu cũng không còn, cả người run rẩy không ngừng.

Cuối cùng làm xong hành động kia, vì Âu Dương Tấn tiến vào từ sau, mà Trương Hiểu Ba ngồi lên dục vọng của y, hai chân lại bị đặt lên hai thành bồn, nên nơi chống đỡ duy nhất của cậu là chỗ hai người kết hợp. Điều này làm cho Âu Dương Tấn không vào được tất cả.

Y dùng động tác khó khăn như vậy, lập tức tăng thêm gách nặng cho Trương Hiểu Ba. Lúc cậu ngồi trong phòng tắm hơi nóng ngùn ngụt dường như sắp hôn mê, thần trí đang dần biến mất, Âu Dương Tấn đã tiến quân thần tốc, bắt đầu điên cuồng công thành chiếm đất, kịch liệt kéo cậu trở lại cơn đau như trong địa ngục.

“Ô... Ô... Không muốn... Không được động nữa... Đau... A... A a... Tôi muốn chết...”

Trương Hiểu Ba mơ màng lắc đầu, nước nở cầu xin, nhưng bộ dạng yếu ớt này của cậu hoàn toàn không nhận được sự thương xót của người đàn ông đang độc chiếm cậu, ngược lại càng kích thích dục vọng của y, nghĩ muốn mặc kệ tất cả mà hủy diệt cậu...

Âu Dương Tấn xưa nay luôn là bộ dạng lạnh lùng tâm cao khí ngạo, ngoại trừ thích khi dễ Trương Hiểu Ba, căn bản không thèm để ý đến ai khác, nên đời sống riêng tư vô cùng trong sạch, đều không có dính lứu gì với đàn ông đàn bà khác, nhưng thế này liền làm cho dục vọng y luôn tích tụ đều bị Trương Hiểu Ba khiêu khích, lúc này đã là muốn không chế cũng không khống chế nổi...

Thứ nóng rực mà cứng rắn men theo đường ruột... mạnh mẽ đâm vào... chạm vào nội bích mềm mại trúc trắc... khoảng cách rút ra cơ hồ không cảm thấy được... lại hung hăng đâm vào...

“A... Chết mất... Cứu... Cứu... Đừng... tiến vào nữa... A... Không cần... A... động...”

Cổ họng đã kêu gào đến có điểm khàn khàn, nhưng người sau lưng không để ý gì mà muốn cậu, hai tay như hai kim sắt ôm lấy vòng eo nhỏ bé của cậu, mượn sức nâng của nước, không chút tốn sức nâng cậu lên, thuận tiện cho vũ khí hung ác phía dưới tiến mạnh vào....

Trương Hiểu Ba cảm thấy mình như bị cây đinh đâm vào, đau đến ngay cả da đầu cũng tê dại. Cảm giác nội tạng bị chèn ép đến buồn nôn quả thực là không cách nào hình dung, so với cảm giác buồn nôn lúc khẩu giao cho Âu Dương Tấn càng mạnh hơn gấp mười lần....

Những va chạm không dừng làm cậu chỉ cảm thấy ngay cả tim phổi cũng sắp bị ép nát...

Trong bồn tắm sóng nước dao động. Vì vận động kịch liệt của Âu Dương Tấn, nước trong bồn không ngừng tràn ra. Tiếng nước đập xuống nền nhà kèm với hơi thở tràn đầy dục vọng của nam nhân, kết hợp cùng tiếng nước chảy của Trương Hiểu Ba, nghe phá lệ dâm mỹ, làm huyết mạch người ta muốn vỡ tung...

Âu Dương Tấn giây phút này ngoài trừ dục vọng và khoái cảm chiếm đoạt Trương Hiểu Ba, đã triệt để không còn gì nữa. Khoái cảm tuyệt vời mà nồng nhiệt này cả đời chưa từng nếm qua, y giống như phát điên tìm kiếm, tham lam giống như con ác thú trong truyền thuyết, vĩnh viễn không thỏa mãn, muốn tất cả, muốn hết thấy, muốn ăn sạch người trong lòng vào bụng, ngay cả mẫu vận cũng không còn!

“Um... Ô... Ô... Ô...”

Đột nhiên, sức chịu đựng của Trương Hiểu Ba đến điểm cực hạn. Trong một lần mạnh mẽ đâm vào, loại cảm giác áp bách quỷ dị này làm cậu không thể chịu nổi, cảm giác buồn nôn quay cuồng trong lồng ngực, cảm giác khó chịu làm cậu đầu váng mắt hoa, phát ra một chuỗi nôn khan.

Nếu là bình thường, Âu Dương Tấn cho dù muốn bắt nạt cậu nữa, thấy cậu thực sự chịu không nổi, cũng tuyệt đối sẽ buông tay, nhưng lúc này y đã bị dục vọng thiêu cháy lý trí, dục vọng chiếm giữ không bỏ hoàn toàn bùng nổ.

Thế là, Âu Dương Tấn không chút thương tiếc vươn tay rút một tấm khăn mặt trắng từ giá tủ bên cạnh, một tay còn lại thô bạo nhấc cầm Trương Hiểu Ba lên, muốn nhét khăn vào.

Trương Hiểu Ba lại ngậy ra, cũng hiểu sẽ khó chịu, liều mạng quay đầu, dùng giọng mũi nước nở phát ra vài tiếng hừ hừ ‘không muốn’. Nhưng Âu Dương Tấn căn bản bất vi sở động, mạnh mẽ nhét khăn mặt vào, mãi đến khi chạm vào cuống lưỡi của Trương Hiểu Ba mới ngừng tay.

Cảm giác buồn nôn bị mạnh mẽ ngăn trở lại, nhưng Trương Hiểu Ba lúc này hô hấp càng thêm khó khăn, cả người đều co rúm lại, đại não vì thiếu dưỡng khí đã không cách nào suy nghĩ thêm gì nữa.

Trương Hiểu Ba không phát ra tiếng động ồn ào nữa, ngay cả một chút tín hiệu nhắc nhở động tác của Âu Dương Tấn nông sâu thế nào cũng không có. Điều này làm hành động còn lại của Âu Dương Tấn có thể nói là thuận theo dục vọng, mạnh mẽ đâm vào, nhanh chóng rút ra, thỏa mãn như sắp lên thiên đường...

Mà Trương Hiểu Ba trong lòng y giống hệt một con búp bê vải, yếu ớt chịu đựng, ngay cả tiếng động cũng không phát ra, chỉ theo động tác của Âu Dương Tấn mà chuyển động lên xuống. Hai chân trắng nõn, vì gác lâu trên hai thành bể, cơ bắp bắt đầu tự động co giật.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Tấn cuối cùng bắt đầu chạy nước rút, tốc độ so với vừa rồi đã muốn giết người còn nhanh hơn. Thứ lửa nóng không ngừng trướng lớn, nội bích của Trương Hiểu Ba bị ép tới cực hạn, thứ cương cứng phía trước hết lần này đến lần khác không ngừng khiến người khác khó chịu mà thâm nhập vào...

Sau cùng, hai tay Âu Dương Tấn kéo thắt lưng gầy của Trương Hiểu Ba, để mông cậu lập tức ngồi lên mình, đồng thời dục vọng hung hăng mà đâm sâu vào trong. Cuối cùng, thứ nóng rực căng cứng đâm vào nơi sâu nhất trong người Trương Hiểu Ba, bắt đầu bắn ra chất dịch nóng bỏng...

Âu Dương Tấn phát tiết xong, ôm sau lưng Trương Hiểu Ba, thở dốc hồi lâu, mới dần dần phát hiện nước trong bể đã lạnh. Được nước làm lạnh, lý trí từ từ quay trở lại, y chậm rãi lùi ra, xả trôi làn nước lạnh trong bể, sau đó kéo chiếc khăn trong miệng Trương Hiểu Ba ra, tỉ mỉ kiểm tra một hồi. Trương Hiểu Ba ngoại trừ có chút thoát lực cùng vắng vất, tạm thời không có phản ứng nào xấu hơn.

Sau đó, Âu Dương Tấn lau khô cho hai người xong, ôm lấy thân thể đã bị giày vò của Trương Hiểu Ba, trở lại phòng ngủ.

Đồ đạc trong phòng ngủ đều là hai màu trắng đen xen lẫn, vô cùng có hơi thở hiện đại. Đèn ngủ trắng cùng vật dụng màu đen trên giường kết hợp tạo nên một cảm giác cấm dục.

Âu Dương Tấn đặt Trương Hiểu Ba lên giường. Tầm ga giường đen làm tôn nên cơ thể trắng nõn của người nằm trên, bắt mắt vô cùng, tràn ngập sức mê hoặc quái dị. Vừa nghĩ đến mình vừa kịch liệt như vậy chiếm được người hàng đêm mong nhớ, máu Âu Dương Tấn lại không nghe lời mà dâng lên...

Y cúi đầu xuống, tràn đầy dục vọng chiếm giữ mà dùng ngón tay quyến luyến da thịt Trương Hiểu Ba. Cơ thể không có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn này, lại khiến y thỏa mãn không gì sánh được.

Hai tay Âu Dương Tấn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Hiểu Ba, tỉ mỉ khê khàng hôn một vòng, sau đó hôn lên bờ môi cậu. Trương Hiểu Ba đáng thương lúc này hai chân đều không cách nào khép lại, bị Âu Dương Tấn hôn như vậy, không khỏi run lên, vô cùng sợ hãi bị làm một lần nữa. Cậu lắc đầu, tránh né nụ hôn của Âu Dương Tấn, nước mắt chậm chậm rơi xuống.

“Không... Không... nên... Không nên... Không nên... Không nên...”

Sự phản kháng yếu ớt này, trong mắt Âu Dương Tấn, lại giống như một con thú non chưa lớn đang chống lại dã thú ép mình nếm thử trái cấm, hiếm có dẫn ra lòng thương tiếc của y. Thế là, y hôn lên trán Trương Hiểu Ba, thấp giọng an ủi cậu: “Đừng sợ, chỉ là muốn thương yêu em.”

Trương Hiểu Ba vẫn lắc đầu, Âu Dương Tấn vươn tay xuống dưới, an ủi cậu. Cho dù cơ thể đã mệt mỏi đến cực hạn, nhưng dục vọng sinh lí cũng không do người làm chủ, chưa được một lúc, Trương Hiểu Ba nhin không nổi, hai gò má đỏ bừng đặc biệt thiêu đốt người.

“Để... Để tôi... A... Buông... ra... A a... A...”

Cuối cùng được giải phòng, sau khoái cảm, mệt mỏi tập kích Trương Hiểu Ba. Cậu nhắm mắt, lông mi để lại trên mặt một hàng bóng, có vẻ đặc biệt yếu ớt. Âu Dương Tấn lần đầu tiên nếm thử mùi vị tuyệt vời như vậy, sao có thể nhanh như vậy liền tỉnh táo lại, tăng mạnh ma sát lúc này, sớm đã lại hưng phấn.

“Hiểu Ba, đừng ngủ.”

Vỗ vỗ mặt cậu, không có phản ứng, Âu Dương Tấn cũng biết Trương Hiểu Ba không có sức lực, nhưng dục hỏa không thể chống đỡ mà đốt lên, y một chút cũng không khống chế nổi. Thế là, y tách hai chân Trương Hiểu Ba ra, nhắc lên vai, chậm chậm, đẩy dục vọng của mình vào cửa động sưng đỏ.

Lần thứ hai bị tiến vào, Trương Hiểu Ba nhất thời kinh hoàng mở to hai mắt, nhưng lại mờ mịt không có tiêu điểm, chỉ nho nhỏ rên rỉ: “Không muốn... Không muốn...”

“Ngoan, nghe lời, nhin một chút là được rồi.”

Âu Dương Tấn cũng mồ hôi nhễ nhại, chậm chậm đẩy vào, đem hai chân Trương Hiểu Ba đặt lên vai mình, mức độ lớn nhất tiến vào người cậu, miễn cưỡng chờ cậu thích ứng một lúc, cuối cùng vẫn là nhin không được mà chuyển động.

Sấm vang chớp giật...

Trương Hiểu Ba cảm thấy mình như sắp bị xé rách... Đau đớn khó chịu nổi như vậy... Trong ý thức hỗn độn của cậu, cảm thấy mình giống như một chiếc vỏ sò yếu đuối... Đau đớn bị một hòn đá lớn tách ra...

Mồ hôi không ngừng chảy ra. Làm một người bị xâm phạm, cậu chỉ có thể cầu xin, cầu người đàn ông phía trên xót cậu...

“Xin... Xin... A... Xin cậu...”

“Ngoan, Hiểu Ba nghe lời...”

“Không muốn... Không muốn...”

“Một chút nữa, một chút nữa thôi.”

“Cầu... Cầu xin cậu... Buông tôi ra... Buông tôi ra... A a... A...”

.....

Bóng tối chờ đợi đã lâu cuối cùng giải thoát cho Trương Hiểu Ba, cậu triệt để ngất đi...

Sau khi Âu Dương Tấn bắn ra thì ngã lên trên người cậu, cũng thiếp đi, thẳng đến nửa đêm, cơ thể nóng bừng ôm lấy mình đánh thức y, Trương Hiểu Ba ngay trong đêm sốt cao.

Ba chân bốn cẳng gọi điện cho bác sĩ tư nhân tới, ôm Trương Hiểu Ba lên xe cứu hộ cao cấp, Âu Dương Tấn nhớ ra quên mất thẻ vàng chuyên dùng điều trị, liền vội vàng quay về nhà.

Tìm thấy thẻ vàng trong tủ đầu giường trong phòng ngủ, Âu Dương Tấn cảm thấy có chút kỳ quái. Tuy bọn họ làm rất kịch liệt, nhưng y không hề thấy Trương Hiểu Ba chảy máu, sau đó, ánh mắt y chờ đợi nhìn chăm chăm tấm ga trải giường đen bằng chất vải tốt bên cạnh.

Ngẩn ra mấy giây, Âu Dương Tấn vươn tay giật ga giường ra, lập tức, cảnh tượng vô cùng thê thảm hiện ra trước mắt, trên tấm đệm trắng toàn bộ là những vết máu lớn...

Âu Dương Tấn hít một ngụm khí lạnh, tim gan đều cứng lại...

13. Chương 13

Trương Hiểu Ba có một giấc mơ rất dài, trong mơ cậu phát sinh quan hệ với Âu Dương Tấn, mà Âu Dương Tấn đột nhiên nói y thích cậu, còn cho cậu rất nhiều rất nhiều bữa chú cùng con rồi, hơn nữa bảo đảm, sau này sẽ đối với cậu thực dụ dàng, tuyệt đối sẽ không dữ với cậu, cũng sẽ không khinh thường cậu...

Trương Hiểu Ba hạnh phúc mơ màng trong giấc mộng, dựa vào vai Âu Dương Tấn, dùng nói dễ chịu đến mức nào. Nhưng lúc này, trước mắt đột nhiên đất trời chao đảo, cả thế giới đều rung chuyển, người cậu cũng theo đó mà lắc lư, miệng vết thương ở nơi bí mật đằng sau đầu đón giống như mũi khoan, làm trán Trương Hiểu Ba ướt một tầng mồ hôi.

“Còn chưa tỉnh sao?”

Cậu nghe thấy có người nhẹ giọng hỏi, theo đó là mùi nước tẩy trùng.

“Vẫn chưa, chỉ là cậu ấy có chút thiếu máu.” Một giọng nói nhẹ nhàng khác đáp lại.

“Đứa trẻ này, cũng không biết làm cái gì, tuổi còn trẻ, sao lại thiếu dinh dưỡng?” Một người phụ nữ hơi lớn tuổi, dùng giọng điệu rất quan tâm cậu nói.

“Ai, thực đáng thương, bị người như vậy chiếm tiện nghi, chỗ nào tốt cũng không có~” Một giọng nói như cổ ý nói cho người bên cạnh nghe.

“Đúng vậy đúng vậy, một bé nam sạch sẽ, sao lại bị người chơi? Tôi nói a, còn không bằng nữ, ít nhất còn có thể đòi một khoản tiền an ủi.”

“Ai... Cậu ấy là nam a. Nghe nói nhà rất nghèo, không có tiền lại không có thể lực, gặp phải chuyện này, sao dám hé răng. Thực đáng thương thực đáng thương...”

Xung quanh dường như có rất nhiều phụ nữ, đều đang lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Thực đáng thương a...”

Trương Hiểu Ba cố gắng mở mắt, trước mắt một mảnh trắng xóa. Cậu điều chỉnh tiêu cự nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn rõ, lập tức giật mình ở đó.

Cậu đang ở trong một phòng bệnh, còn mang túi dịch truyền. Vây bốn phía quanh giường là một đám phụ nữ, có người xấp xỉ cậu, cũng có lớn hơn cậu vài tuổi, còn có vài dì, đều mặc đồng phục y tá xanh nhạt, quan tâm nhìn cậu.

Trang phục y tá như vậy, Trương Hiểu Ba cả đời cũng không quên được. Đây là đồng phục y tá của phòng bệnh trong đại học HB. Lúc cậu đi học, mấy lần đụng phải đám y tá này, đều như chuột gặp mèo, trốn tránh bỏ đi. Không phải vì mấy người này không tốt, ngược lại là vì bọn họ quá nhiệt tình, từ y tá thực tập đến y tá trưởng đều là đồng nghiệp nữ không hơn không kém...

“Tôi... Tôi... Tôi sao lại ở đây...”

Trương Hiểu Ba giương mắt chờ đợi, trong đầu mơ mơ màng màng, cậu dường như ở cùng một chỗ với Âu Dương Tấn a...

“Ai ya! Hiểu Ba a! Cháu cuối cùng cũng tỉnh rồi! Dì chờ cháu thực khổ đó!”

“Đúng đó đúng đó. Hiểu Ba, em lần này làm sao vậy, làm chị đau lòng muốn chết!”

....

Một đám người mồm năm miệng mười tranh nhau nói với cậu, bị quan tâm nhiệt tình như vậy, làm trong lòng Trương Hiểu Ba sợ hãi.

“Dừng dừng dừng, sao tôi lại ở đây? Đây không phải phòng bệnh của trường sao?” Trương Hiểu Ba cắt ngang lời các nàng, cảm thấy kỳ quái.

“Đây là bệnh viện phụ thuộc đại học HB, phòng bệnh trong trường lúc trước đã chuyển tới đây rồi. Hiểu Ba em bị thương, là một tên đàn ông siêu cấp vô lương tâm mang em tới đây.” Một bà chị xinh đẹp giải thích cho cậu, có điều mồm miệng lại rất lời hại.

“Đúng vậy đúng vậy. Cái tên đàn ông xấu vô lương tâm đó đến đây cũng không nói một câu, căn bản là không quan tâm cậu!” Một nữ y tá nhìn qua khá trẻ ở bên cạnh cư nhiên cũng cảm phần trào dâng mà đem vào.

Tên đàn ông xấu vô lương tâm?

Trương Hiểu Ba theo ánh mắt khinh bỉ của họ, mới phát hiện ở chỗ góc giường, Âu Dương Tấn đang mang một khuôn mặt đầy nổi, xám xịt nhìn cậu. Tuy rõ ràng tức đến đầu bốc khói, nhưng trong ánh mắt nhìn cậu, lo lắng cùng quan tâm lại rất rõ ràng.

Trương Hiểu Ba thấy ánh mắt đó, nhất thời có chút ngẩn ngơ, còn chưa hoàn hồn, đã bị đám y tá bên cạnh chen vào.

“Hiểu Ba tỉnh, nhanh uống nước!”

“Hiểu Ba có đói không, muốn ăn gì không?”

Các nàng thực sự đều là người tốt bụng, quan tâm cậu nha. Trương Hiểu Ba cảm động, nhận lấy cốc nước, uống thực nhiều. Cậu thực sự khát vô cùng, cổ họng đều khô khốc.

“Người đã tỉnh rồi, mấy cô còn tụ tập ở đây làm gì, đều đi ra!” Đột nhiên, một giọng nữ nghiêm khắc truyền lại. Đám y tá đều thu lại khuôn mặt cười hi hi ha ha, nháy nháy mắt với Trương Hiểu Ba, nối đuôi nhau đi ra, chỉ còn lại một cô y tá nhỏ chăm sóc cho cậu.

Y tá trưởng đại nhân đến bên giường Trương Hiểu Ba, ôn tồn hỏi cậu: “Hiểu Ba, thế nào, có chỗ nào khó chịu sao?”

Y tá trưởng đại nhân là phu nhân của hiệu trưởng đại học HB siêu cấp thoát tuyền, hiện tại bà đã là viện trưởng bệnh viện phụ thuộc HB. Trương Hiểu Ba lúc trước gặp qua bà mấy lần, lúc này vội vã kính cẩn lắc đầu, muốn ngồi dậy, lại động phải miệng vết thương phía sau, nhất thời nhe răng nhếch miệng.

Cậu động một cái như vậy, Âu Dương Tấn vốn bị đám y tá đẩy ra góc giường vội vã lại bên cậu, ấn cậu xuống, dữ dằn nói với cậu: “Ngoan ngoan nằm xuống!”

Lúc này, Trương Hiểu Ba mới để ý, mắt Âu Dương Tấn hồng hồng như con thỏ, nhẽ nào khóc sao? Có điều cậu lập tức bị suy nghĩ này dọa sợ, Âu Dương Tấn khóc? Phỏng chừng con rùa biết khóc...

“Cháu không cần ngồi dậy, cô đến xem cháu một chút. Vết thương của cháu tuy hơi nặng, nhưng sẽ rất nhanh khỏi, mai là có thể xuống đất.”

Trương Hiểu Ba gật gật đầu, Âu Dương Tấn cũng rất lễ phép nói: “Cảm ơn bà, phu nhân.”

Phu nhân hiệu trưởng lại khẽ cười: “Không cần cảm ơn cô, Âu Dương Tấn. Cháu đã không còn sinh viên hồi đó. Cháu là tổng tài công ty, là một người đàn ông đường đường chính chính, cái gì nên làm, cô nghĩ không cần cô nhiều lời.”

Trương Hiểu Ba hoàn toàn không hiểu đoạn đối thoại của hai người, nhưng Âu Dương Tấn lại nghiêm túc đáp: “Dạ, phu nhân, cháu sẽ thay đổi.”

Phu nhân hiệu trưởng gật gật đầu, trước lúc đi để lại một câu khó hiểu: “Cô cùng chồng cô, đều không tin Hiểu Ba sẽ làm ra chuyện cố ý giết người, nhưng lúc tốt nghiệp, Hiểu Ba không có chứng cứ gì có ích. Âu Dương Tấn, lúc đó cháu đang làm gì?”

Cửa phòng đóng lại, sắc mặt Âu Dương Tấn lại càng thâm trầm, dọa Trương Hiểu Ba ở bên cạnh sợ, theo phản xạ mà muốn cách xa y thêm một chút, nhưng vừa dịch được một chút, lập tức bị Âu Dương Tấn phát hiện, vươn tay ôm lấy cậu.

“Hiểu Ba, cậu sẽ không hận tôi chứ?” Mắt Âu Dương Tấn như hắc diệu thạch, chớp chớp lóe sáng.

“Hận cậu? Vì sao?” Trương Hiểu Ba không hiểu.

Âu Dương Tấn thở dài một hơi, lại nói: “Tối hôm qua... Tôi căn bản không định quá đáng như vậy... Nhưng nhất thời không khống chế được...”

Trương Hiểu Ba tròn tròn mắt, bộ dạng giống như chờ y nói hết.

“Tôi không phải đưa cho cậu một tờ giấy sao, cậu cũng không nói những lời bên trong. Nếu sau này tôi lại mất không chế làm tổn thương cậu, cậu nhất định phải nói.”

Tờ giấy? Đó đều là mấy thứ nhảm nhí!

Trương Hiểu Ba lúc này mới nhớ lại, tối qua cậu với Âu Dương Tấn đến nhà hàng, sau đó cậu say, sau đó... Sắc mặt Trương Hiểu Ba bắt đầu biến hồng. Trời ạ! Cậu lẽ nào thật sự lên giường với Âu Dương Tấn? Khung cảnh xấu hổ trong mơ đều là thật?

Trương Hiểu Ba không tin ngồi bật dậy, lập tức kêu thảm một tiếng, ngã lại xuống giường, không ngừng rên rỉ: “Mông đau quá! Mông đau quá! Đau đau đau đau!”

Âu Dương Tấn bị cậu dọa sợ: “Hiểu Ba, cậu, cậu sao vậy?”

“Không, không sao...”

Không sao thì chết liền! Trương Hiểu Ba thảm thì trong lòng. Xong rồi, xong rồi, lần này thực sự xong rồi... Cậu cư nhiên cùng Âu Dương Tấn... Thương đế ơi, ở đâu còn mặt mũi gặp mọi người?

“Hiểu Ba, dù sao tối qua chúng ta đã... ừm... làm rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu.” Âu Dương Tấn đột nhiên nghiêm túc cam đoan, làm Trương Hiểu Ba lần thứ hai há hốc mồm.

“Chờ chút, cậu muốn chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm cái gì?”

Âu Dương Tấn nhướn mày, dường như cảm thấy giải thích quá thừa: “Chúng ta lên giường rồi, hơn nữa là đôi bên tình nguyện, tất nhiên là muốn bắt đầu kết giao.”

Bạn học Trương Hiểu Ba, chỉ nghe rõ câu cuối cùng.

Tất nhiên là muốn bắt đầu kết giao....

Tất nhiên là muốn bắt đầu kết giao....

Tất nhiên là muốn bắt đầu kết giao....

14. Chương 14

Giấc mơ thành sự thật, nghe qua tưởng chừng không tồi, nhưng Trương Hiểu Ba rất nhanh phát hiện, cuộc sống sau khi kết giao với Âu Dương Tấn, trên cơ bản không có gì thay đổi. Chỉ là lúc cậu tặng ca, Âu Dương

Tấn sẽ ở cùng cậu, sau đó hai người cùng đi ăn, thức ăn cũng có chút thay đổi, từ mì nước không thẳng cáp thành mì thịt.

Trương Hiểu Ba cực kỳ bất mãn với tình trạng bây giờ, thế là, loại bất mãn này thể thể hiện ở các mặt.

Trong phòng làm việc, Trương Hiểu Ba mặt không biểu tình hỏi trưởng phòng Đại Phật ở đối diện: “Trưởng phòng trưởng phòng, lúc anh ở với người yêu anh thì như thế nào?”

Đại Phật ngẩng đầu lên từ sau quyển sách, suy nghĩ một lúc, trả lời: “Anh mỗi lần cùng người yêu ra ngoài hẹn hò đều sẽ ngủ, nên ngoài trừ chuyện ngủ rất ngon ra, cũng không nhớ gì nữa.”

“Cái gì? Ngủ? Sao lại ngủ? Nhẽ nào anh mỗi lần đều đi khách sạn?” Trương Hiểu Ba cực kỳ hoảng sợ, không ngờ Đại Phật can đảm như vậy.

“Đâu có đâu có. Điều kiện để ngủ của anh luôn rất đơn giản, ghế đá công viên, tàu lượn trong công viên giải trí, nhà vệ sinh quán ăn, hành lang rạp chiếu phim, bàn tính tiền trong cửa hàng... Chỉ cần muốn ngủ, tất cả đều không khó khăn gì.”

Trương Hiểu Ba triệt để trợn tròn mắt. Ngay cả như vậy cũng có thể? Thật không biết người yêu của trưởng phòng Đại Phật sao yêu nổi anh.

“Hi, Hiểu Ba à, em cũng không còn nhỏ nữa, hỏi anh cái này có phải là có bạn gái rồi không?” Đại Phật ha ha cười nói.

Mặt Trương Hiểu Ba không được tự nhiên giật giật gân, lòng nghĩ: Đây không phải là bạn gái, mà là bạn trai.

“À, xem ra là đã yêu rồi, vậy anh sẽ dạy em một chút.” Vừa nói, Đại Phật bắt đầu lục lọi tủ đồ.

“Thôi đi, cái kinh nghiệm ngủ này của anh, em thấy cũng không cần.” Trương Hiểu Ba cảm thấy mình cần bản là đã hỏi sai người.

“Đừng nói vậy. Tuy kinh nghiệm của anh không thể tham khảo, nhưng vẫn có thể tham khảo kinh nghiệm trong sách mà.” Đại Phật cuối cùng lôi từ trong ngăn tủ ra mấy cuốn sách bìa lòe loẹt, ném đến trước mặt Trương Hiểu Ba.

“Sách?”

Trương Hiểu Ba hoài nghi cầm lấy một quyển, bìa ngoài vẽ một mỹ nam tử, giấy có hơi ố vàng, sau đó một dòng chữ màu hồng phấn đập vào mắt cậu: “Dòng sông huyền ảo”

Phía sau còn có một dòng chữ nhỏ: “Dòng sông huyền bí” bản BL, tiểu thuyết đam mỹ bán chạy nhất năm XX, cấm đọc giả dưới 18 tuổi.

Trán Trương Hiểu Ba chảy mồ hôi hột: “Trưởng phòng, anh rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu đọc loại sách này a...”

Đại Phật hạ mí mắt, đặt ấm trà lên bàn: “Hiểu Ba, rót ít nước vào ấm trà cho anh...”

.....

Trương Hiểu Ba luôn tin mọi thứ, ngày tối hôm đó liền thức thâu đêm xem sách. Sáng hôm sau, lúc vào cửa công ty, vừa hay đụng phải cậu thanh niên lưu manh Vương Nhạn.

Wương Nhạn nhìn nhìn cậu, đột nhiên vỗ vỗ vai cậu: “Người anh em, cậu mang túi thuốc nổ hay là gì sao. Nếu không có chuyện thì đừng dùng vẻ mặt khăng khải quyền sinh đó nhìn ông đây được không?”

Trương Hiểu Ba cứng nhắc quay mặt về phía hắn, nhỏ giọng nói: “Nhân vật chính trong sách đều là như thế. Đối diện với vệ binh hung dữ phải tỏ vẻ anh hùng can đảm!”

Vừa nói xong, Âu Dương Tấn cùng cậu nhóc Tinh Vô Môn cũng từ sau đi vào, sắc mặt Trương Hiểu Ba lập tức thay đổi.

Kết quả cậu nhóc Tinh Vô Môn ngốc nghếch thấy Trương Hiểu Ba xong, kinh hoàng thất sắc, nói: “Hiểu Ba! Ai khi dễ cậu? Sao lại khóc? Xem xem... Vành mắt đỏ ửng rồi... Nhận! Anh đừng có trêu cậu ấy!”

Vương Nhận vẻ mặt xem kịch vui, một mặt lớn tiếng kêu: “Không, ông đây đâu có trêu câu ta.”, một mặt nhỏ giọng hỏi: “Người anh em, cậu sao không anh hùng dũng cảm nữa rồi?”

Trương Hiểu Ba nháy mắt với hắn: “Đây không rõ ràng sao? Hoàng tử đến rồi, đương nhiên phải tỏ vẻ đau khổ đáng thương...”

Vương Nhận nhìn Âu Dương Tấn không rõ nguyên do, thầm thì một câu: “Hoàng tử của cậu thực đáng thương...”

Sau đó Trương Hiểu Ba cùng Âu Dương Tấn vào thang máy. Hai người im lặng thật lâu, cuối cùng Âu Dương Tấn vươn tay ra, xoa xoa mái tóc mềm mại của Trương Hiểu Ba, rời đi.

Tiếp đó, Trương Hiểu Ba mang theo tâm trạng kích động, phi nhanh tới trước mặt Đại Phật, bưng trà rót nước, “Trưởng phòng, anh thần kỳ quá. Em làm theo như trên sách của anh viết, quả nhiên có kết quả a!”

Đại Phật tỉnh lại từ cơn gập gù: “Hử? Rất có hiệu quả sao?”

Trương Hiểu Ba vội vàng nói: “Phải a, phải a. Hôm nay cậu ấy xoa đầu em, rất dịu dàng!”

Đại Phật lườm cậu một cái: “Xoa đầu? Yêu cầu của em cũng thực thấp, phải tiếp tục cố gắng!”

Trương Hiểu Ba gà con mổ thóc mà gập đầu: “Phải phải phải, em sẽ tiếp tục cố gắng, làm hoàng tử yêu em đến thần hồn điên đảo, sau đó ngồi trên ngôi hoàng hậu!”

Đại Phật thỏa mãn thở một hơi, cầm lấy ly trà, uống một ngụm, kết quả phun hết ra, rống lớn: “Trương Hiểu Ba! Em pha trà nhầm rồi!”

Trương Hiểu Ba ngẩn ra, xấu hổ gãi gãi đầu: “À, vậy em pha lại một lần nữa.”

Đại Phật lắc lắc đầu: “Muộn rồi.”

“Hử?” Trương Hiểu Ba không hiểu.

“Trà em pha là của tiểu Sủng.”

Trương Hiểu Ba triệt để hóa đá... Cậu tối nay có lẽ sẽ thành quỷ...

Khung cảnh thay đổi. Phòng làm việc của Âu Dương Tấn.

Lý Bồ ở bên cạnh báo cáo công việc: “Gần đây, nghe nói tài chính của xí nghiệp Trương thị có một vài vấn đề.”

Âu Dương Tấn ngắt đầu: “Ồ? Có chuyện gì?”

Lý Bồ mặt đầy ý cười nói: “Con gái ông chủ xí nghiệp Trương thị gả cho một tên người Mỹ, vì thế ông ta đem một lượng lớn tiền bạc của công ty đi mua cổ phiếu của một công ty ở Mỹ, đúng vậy, là công ty con rể ông ta. Kết quả, công ty đó mấy hôm trước bị bắt về làm giả giấy tờ, đã tuyên bố phá sản. Tiền của ông chủ Trương coi như đã hoàn toàn thành bọt nước.”

Âu Dương Tấn xoay xoay cây bút trong tay: “Cậu thấy bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu?”

Lý Bồ suy nghĩ: “Hai tháng?”

“Không, hai tuần” Âu Dương Tấn đột nhiên lạnh lùng nói, cặp mắt hắc diệu thạch lóe ra tia lạnh u mịch.

Lý Bồ ngẩn ra một chút, ngay sau đó liền cười: “Tổng tài nhìn không vừa mắt bọn họ?”

Âu Dương Tấn rút ra một tờ giấy từ trên bàn: “Đây là tôi tìm được. Bọn họ năm năm trước đã đến BACK vay một khoản tiền.”

Lý Bồ lại gần nhìn kỹ: “Kỳ quái a. Rõ ràng thời gian trả nợ là một tháng, sao ngày trả nợ trên thực tế lại là tháng chín năm sau, hơn nữa cứ nhiên không có lãi?”

Âu Dương Tấn lạnh lùng cười: “Hừ, bọn họ động vào sổ sách của công ty ta.”

Lý Bồ nhíu mày: “Âu lão tiên sinh tuy làm người hiền lành, nhưng chuyện quýt nợ cũng không thể dễ dãi a?”

Âu Dương Tấn mặt không biểu tình nói: “Tôi đã gọi điện cho cha rồi. Ông nói vì tên họ Trương mượn sức lãnh đạo Cục thành phố, tạo áp lực với BACK. Cha tôi vì sự ổn định của công ty, liền nhẫn nhịn. Sự thực là món tiền này cần bản chỉ mới trả một khoản nho nhỏ tượng trưng mà thôi.”

Lý Bố trong lòng hồi hộp, tính cách tính toán chi li của ông chủ hẳn hiểu rất rõ, xem ra lần này xí nghiệp Trương thị xui xẻo rồi.

Có điều, hẳn vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Vậy tổng tài quyết định thế nào?”

Nhưng Âu Dương Tấn đột nhiên hỏi một vấn đề khác: “Tòa nhà Pisto là sản nghiệp của ai?”

Lý Bố nhanh chóng trả lời: “Tài sản của Thẩm thị, có điều công ty bọn họ trước nay chưa từng qua lại với công ty ta.”

Âu Dương Tấn gật gật đầu: “Rất nhanh sẽ có thôi. Thiếu gia Thẩm gia là tên nhị thế tử (=phá gia chi tử), dưới tay hẳn cũng là một lũ đốn mạt.”

Lý Bố lúc này mới nhớ ra, hẳn lần đầu tiên thấy Trương Hiểu Ba bị mấy tên đàn ông đánh ngã xuống đất, sau đó tổng tài bảo hẳn đưa chi phiếu cho mấy tên kia. Hình như cấp trên của bọn họ là thiếu gia Thẩm gia. Xem ra tổng tài chuẩn bị thu nhập đám người kia rồi...

“Cái tên họ Thẩm này, nghe nói có quan hệ rất mật thiết với ông chủ Trương, nên trong cổ phiếu Trương thị, khẳng định cũng có tiền của Thẩm gia.”

Trong lời Âu Dương Tấn không có chút độ ẩm: “Không qua mấy ngày nữa, Trương thị sẽ tới vay tiền. Cậu cứ cho ông ta mượn tiền, sau đó chờ đến lúc bọn họ không chống đỡ nổi nữa, liền một hơi thu lại.”

Nụ cười của Lý Bộ phi thường xán lạn: “Một chủ ý rất hay ạ. Như vậy không chỉ Trương thị sụp đổ, ngay cả Thẩm thị mua cổ phần của bọn họ cũng sẽ phải lấy tài sản ra gán nợ cho chúng ta!”

Âu Dương Tấn lúc này mới khê lộ ra nụ cười hiểm thấy: “Sau đó, tòa nhà Pisto, tôi muốn đổi mới một lượt.”

Lý Bố thăm dò hỏi: “Vậy... tổng tài muốn dọn nhà qua đó sao?”

Âu Dương Tấn không trả lời, có điều trong đầu y hiện lên hình ảnh ‘đau khổ đáng thương’ của Trương Hiểu Ba lúc ở trong thang máy...

Mà bên tai y vang lên câu nói kia: “Cậu xem, đây là bùa chú tôi vừa mới nghiên cứu ra. Nếu tôi tới nay đặt nó dưới gối, không chừng sẽ mơ thấy tôi ở trong Pisto... Giường lớn kingsize, bên cạnh còn có người tình trong mộng...”

15. Chương 15

Chạng vạng tối, tiệm mì.

“Trương Hiểu Ba, tôi muốn hỏi cậu một câu.”

Người đàn ông ngồi đối diện Trương Hiểu Ba, đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, làm Trương Hiểu Ba đang ngon lành nuốt mỳ thiếu chút nữa bị nghẹn.

“Này, cậu định nói cái gì thì nói đi, không cần cứ nhìn chằm chằm tôi như vậy a.” Trương Hiểu Ba bất mãn lườm y một cái.

“Cái đó... Tôi muốn hỏi cậu thích phong cách bài trí như thế nào...” Âu Dương Tấn đắn đo rất lâu, mới nói ra câu này.

Trương Hiểu Ba lau lau miệng, nói: “Bài trí? Tôi nghèo đến ngay cả quần cũng sắp mặc không được, ở đâu có tiền mà trang trí. Hơn nữa, tôi ngay cả nhà cũng chẳng có...”

“Vậy... coi như gợi ý giúp tôi đi...” Âu Dương Tấn ngừng một chút, đổi lời.

“Ô? Cậu lại mua nhà mới sao? Thực có tiền nha ~ Ở chỗ nào vậy?” Trương Hiểu Ba hiếu kỳ hỏi, tiếc rằng Âu Dương Tấn cái gì cũng không chịu nói.

“Được rồi được rồi. Nếu là tôi, tôi thích loại giấy dán tường có hình gấu nhỏ, đầy tường đều là cục cưng gấu... Sau đó phòng khách màu xanh táo, phòng bếp màu vàng chanh, tất cả các ban công đều treo rèm xanh da trời!”

Mặt Âu Dương Tấn càng ngày càng đen, cuối cùng cố ép mình nhẫn nại hỏi cậu một câu: “Cậu thực sự chắc chắn cậu thích loại nhà như thế sao?”

“Đương nhiên rồi! Ước mơ lớn nhất của tôi là có một căn nhà như vậy! Sau đó mua một chiếc loa thật khủng, mỗi ngày phát bài đơn ca của tôi, để tất cả hàng xóm chú ý tới nhà tôi đẹp thế nào!”

Trương Hiểu Ba mắt lóe sáng, bộ dạng đang say mê trong mơ. Âu Dương Tấn ngồi đối diện nhìn vẻ mặt ngu ngốc này của cậu, phần mì bỏ lại còn hơn nửa bát.... (ý là anh nhìn mặt em buồn nôn quá nên không ăn nổi nữa...)

Trương Hiểu Ba chớp mắt liền quên mất Âu Dương Tấn đề cập đến chuyện này với cậu. Thời gian vụt trôi, hai tuần qua đi.

▽.▽

Chạng vạng tối, tiệm mì.

“Trương Hiểu Ba?”

“Ồ ô...” Trương Hiểu Ba đang ăn một miếng mì lớn liều mạng nuốt xuống, sau đó cố gắng ngẩng đầu lên, bắt mắt liếc Âu Dương Tấn một cái.

“Chuyện bài trí phòng ốc tôi nói với cậu, cậu còn nhớ chứ?”

Quả nhiên, Trương Hiểu Ba bày ra một vẻ ‘tôi hoàn toàn không biết cậu đang nói gì’. Âu Dương Tấn dè xuống lửa giận, nói lại một lần nữa: “Cậu không nói cậu thích kiểu bài trí gì gì đó sao. Tôi mời một nhà thiết kế, cậu cùng anh ta nói chuyện.”

“A?” Trương Hiểu Ba không hiểu: “Nhưng đó không phải nhà cậu sao? Tôi đi nói chuyện làm gì?” (Đó là của hội môn của em đó~)

Âu Dương Tấn lại lần nữa kìm nén bản thân: “Vì muốn tìm cậu tư vấn, lần trước cậu không phải nói nhà tôi xấu sao.”

“Ừm ừm, có lý!”

Trương Hiểu Ba gật gật đầu, nhớ đến ngôi nhà trắng đen của Âu Dương Tấn, cả người cậu liền khó chịu. Có điều trang trí...

“Âu Dương Tấn, nếu tôi giúp cậu cái này, có được tiền tăng ca không a?”

“...”

Âu Dương Tấn đáng thương, lại một lần nữa bỏ cả bát mì...

▽.▽

Lúc làm việc, Âu Dương Tấn gọi điện cho Trương Hiểu Ba. Đây là phi thường không bình thường.

“Alô?” Trương Hiểu Ba cố gắng nhỏ giọng, sau đó che ống nghe, sợ Đại Phật phát hiện là Âu Dương Tấn gọi.

“Cậu lên đây một chút, văn phòng của tôi.”

“Có chuyện gì a?”

“Chuyện bài trí.”

Trương Hiểu Ba ngây ra một lúc, mới phát hiện đối phương dập máy rồi, lúc này mới vội vàng vàng vào thang máy, đi đến trước cửa phòng làm việc của Âu Dương Tấn.

Còn chưa kịp gõ cửa, liền nghe thấy từ trong phòng vang lên một tiếng hét lớn: “Điều thứ nhất! Anh đây nói vĩnh viễn là đúng! Điều thứ hai, nếu cậu không tin, xem lại điều thứ nhất!”

Giọng nói này... rõ ràng là...

“Thẹn quá hóa giận...” Một giọng nói láu cá khác.

“Ai thẹn quá hóa giận! Quách Phí Thập tôi nói cho cậu biết, không cần chọc giận tôi a!”

“Ai ya, trông xa Thái Sơn hăng hắc, phía trên thì bé phía dưới thì to, nhìn gần Hiểu Nghĩa tron tròn, phía dưới thì to phía trên thì bé...”

“Quách Phí Thập! Anh đây diên lên đến cả thỏ cũng cắn đây!”

Trương Hiểu Ba cảm thấy đầu mình đầy hắc tuyến. Người đang thở hổn hển trong phòng, khẳng định là anh trai Trương Hiểu Nghĩa của cậu. Mà người đầu vô mồm với anh, có lẽ là oan gia Quách Phí Thập của anh. Nhưng hai người này sao lại ở trong phòng Âu Dương Tấn?

Sau khi anh trai bị bệnh thì không có ở bệnh viện, vì thực sự là cãng không nổi viện phí đắt đỏ. Tuy mỗi ngày đều đi truyền dịch, kiểm tra, nhưng vẫn phải bôn ba kiếm tiền, vô cùng cực nhọc.

Chẳng lẽ Âu Dương Tấn tìm bọn họ tới?

Trương Hiểu Ba đẩy cửa bước vào, quả nhiên, thấy anh mình đang nhìn tên đàn ông to cao ở đối diện anh, mà Âu Dương Tấn ngồi sau bàn làm việc, một chút biểu tình cũng không có.

“Đây là chuyện gì a... Sao anh lại ở đây...” Trương Hiểu Ba kéo tay áo anh trai mình, ý bảo anh không cần hung hăng trừng Quách Phí Thập ở đối diện nữa.

Nhưng, Trương Hiểu Nghĩa căn bản không nói, cũng không di chuyển, mắt càng không chớp.

“Anh Phí Thập, anh cũng đừng trừng nữa...”

Trương Hiểu Ba đành đi khuyên người ở đối diện, nhưng phản ứng của người này giống y chang anh cậu. Mắt hai người trừng to như chuông đồng, không chớp lấy một cái trừng đối phương...

Qua hơn một phút, mắt Trương Hiểu Nghĩa bắt đầu chảy nước mắt, Quách Phí Thập cũng bắt đầu chảy nước mắt. Hai tên đầu gối cứ chảy nước mắt nhìn nhau như vậy, vẫn so xem mắt ai trừng to hơn.

Cuối cùng, Trương Hiểu Nghĩa nhận thua, chớp mắt một cái. Quách Phí Thập ở đối diện anh lộ ra nụ cười đắc ý: “A ha! Tôi lại thắng rồi!”

“Hừ! Đó là anh nhường cậu!” Trương Hiểu Nghĩa không phục bác lại. Sau đó hai người bắt đầu tìm khăn giấy ở khắp phòng, ngồi trên sofa, nhিপ nhàng lau nước mắt...

“Anh, sao anh lại ở đây?”

“Anh? Anh đến làm việc.” Trương Hiểu Nghĩa đáp.

“Làm, làm việc?” Trương Hiểu Ba khó hiểu nhìn anh: “Nhưng anh không phải làm trong một công ty trang trí nội thất sao?”

“Đúng a. Là hôm nay ông chủ bọn anh gọi anh với Quách Phí Thập tới trang trí.”

Đầu Trương Hiểu Ba quay vòng vòng ba vòng mới hiểu ra. Âu Dương Tấn muốn trang trí phòng ốc, nên tìm công ty anh trai đang làm.

Âu Dương Tấn lúc này mở miệng: “Trương Hiểu Ba, vị Quách Phí Thập tiên sinh này, là nhà thiết kế nội thất hàng đầu trong nước. Thiết kế nhà tôi là để anh ấy làm, nên kêu cậu tới, cậu cùng anh ấy trang trí phòng ốc.”

“Hử? Nhà thiết kế hàng đầu trong nước? Anh Phí Thập?” Trương Hiểu Ba tròn tròn mắt.

Quách Phí Thập lộ ra nụ cười quỵ dật, gật gật đầu.

“Vây căn nhà trắng đen kia, là anh thiết kế?”

Quách Phí Thập tiếp tục mỉm cười, mỉm cười, gật đầu, gật đầu...

“Nên... em phải cùng anh trang trí nhà mới cho Âu Dương Tấn?”

“Bingo!”

Quách Phí Thập tiếp tục hắc hắc cười...

Trương Hiểu Ba không lời hỏi trời xanh nhìn về phía ông anh trai đã bắt đầu ngáp của mình. Thượng đế à ~ Nhanh đến cứu vớt tôi ~ Ông không biết ở giữa anh trai cùng anh Phí Thập là xui xẻo nhất trong các loại xui xẻo đâu...

Âu Dương Tấn lại bàn giao một vài việc thiết kế. Lúc này, Quách Phí Thập vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, nho nhã lễ độ trả lời. Trương Hiểu Nghĩa không hé răng, lạnh lùng nhìn bên cạnh. Mà Trương Hiểu Ba cho đến lúc này, vẫn cảm thấy trời nghiêng đất đảo với sắp xếp của Âu Dương Tấn.

“Được rồi, cứ như vậy mà làm, lúc làm việc thì nghe ý kiến của Trương Hiểu Ba.” Âu Dương Tấn không lộ thanh sắc nói với Quách Phí Thập.

Quách Phí Thập rất quý dị mỉm cười, gật đầu liên hồi: “Nhất định nhất định, ngài cứ yên tâm.”

Âu Dương Tấn đột nhiên có một cảm giác bị nhìn thấu, có chút không vui phát phát tay, bảo gã cùng Trương Hiểu Nghĩa đi ra. Trong phòng chỉ còn lại một mình Trương Hiểu Ba.

“Cậu chắc chắn muốn để tôi giúp cậu bài trí nhà cửa sao?” Trương Hiểu Ba cuối cùng nhịn không nổi, đập tay lên bàn làm việc hỏi.

“Cho cậu tiền công.” Âu Dương Tấn không nóng không lạnh phun ra mấy chữ. Mắt Trương Hiểu Ba lập tức híp lại, cười hì hì nói: “Vẫn là cậu hiểu ý, hắc hắc.”

Âu Dương Tấn nhìn vẻ mặt vui tươi hơn hở của cậu, có chút ngứa lòng vươn tay ra, làm một tư thế, muốn Trương Hiểu Ba đi lại.

Trương Hiểu Ba do dự một chút, vẫn là đi lại, bước tới trước mặt Âu Dương Tấn. Còn đang cân nhắc tiếp tục bàn chuyện trang trí, nhưng Âu Dương Tấn lại trực tiếp kéo cà-vạt của cậu, định để cậu ngồi lên đùi mình.

Nhưng Trương Hiểu Ba hoàn toàn không nghĩ như Âu Dương Tấn, theo phản xạ giãy dụa một lúc, kết quả không ngồi lên đùi Âu Dương Tấn, đặt mông ngã xuống nền đất, đầu cụng phải cạnh bên của chiếc bàn đá cẩm thạch, sưng một cục to.

“Ai ya, mẹ ơi, đau chết tôi rồi!” Trương Hiểu Ba hai mắt rưng rưng ôm đầu.

Âu Dương Tấn vừa giận vừa xót, mắng: “Sao cậu ngốc như vậy, ngay cả ngồi lên đùi người khác cũng không biết sao?”

Trương Hiểu Ba không phục ngẩng đầu lên cãi lại: “Tôi chưa từng ngồi lên đùi người khác, sao mà biết được. Hơn nữa, dựa vào cái gì mà tôi ngồi lên đùi cậu, nên là cậu ngồi đùi tôi chứ.”

Âu Dương Tấn tròn tròn mắt, gằn ra từng chữ: “Tôi ngồi đùi cậu?”

“Đúng a. Cậu không phải nói cậu kết giao với tôi sao, ngồi trên đùi tôi cũng là rất bình thường.” Trương Hiểu Ba hùng hồn đứng dậy, nóng lòng muốn thử ý kiến để Âu Dương Tấn ngồi lên đùi mình.

Âu Dương Tấn ngăn người, nhìn Trương Hiểu Ba ngồi lên chiếc sofa ở đối diện, sau đó hưng phấn nói: “Đến đến đến, chúng ta thử xem sao.”

Nhìn, nhìn, bên tai Âu Dương Tấn vang lên lời dặn dò không lâu trước đó của Mike: “Phải cố gắng thuận theo người yêu cậu, để cậu ấy cảm thấy ấm áp...” Cuối cùng bước mấy bước, đến bên cạnh sofa.

“Trương Hiểu Ba, tôi cao hơn cậu nhiều như vậy, ngồi lên đùi cậu không phải rất kỳ quặc sao?” Âu Dương Tấn nghĩ muốn dùng ngữ khí uyển chuyển nhắc nhở Trương Hiểu Ba,

Nhưng Trương Hiểu Ba lại không phục nói: “Này này này! Cậu có ý gì, coi thường tôi thấp a!”

“Cố gắng thuận theo người yêu cậu...”

Lời dặn dò của Mike lại bắt đầu vang vọng...

Âu Dương Tấn nhin xuống, nhắm mắt lại, ngồi lên đùi Trương Hiểu Ba, cảm giác hành động này làm y phi thường nổi da gà.

“Oa! Cậu thực nặng!” Trương Hiểu Ba nhăn mặt oán thán, “Chân tôi sắp gãy rồi.”

“Tôi đã bảo không bảo mà cậu không nghe.” Âu Dương Tấn tức giận nói, vừa định đứng dậy, lại bị Trương Hiểu Ba ôm lấy eo.

“Đừng đi a. Lúc trước hồi học đại học, tôi rất muốn ôm cậu một cái như thế này, vẫn luôn thầm nghĩ trong lòng...”

Đột nhiên nghe được lời nói buồn buồn của Trương Hiểu Ba, lại nhớ đến không lâu trước đó mình thô bạo đoạt lần đầu của Trương Hiểu Ba, trong lòng Âu Dương Tấn lại càng áy náy, cũng không đứng lên nữa, vô cùng hiếm có mà hạ mình để cậu ôm như vậy.

Trương Hiểu Ba ôm Âu Dương Tấn, tuy chân thực sự rất đau, chẳng qua cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Âu Dương Tấn là người cậu thích a. Cậu cứ nhiên thực sự ôm được người mình thích, cảm giác giấc mơ thành hiện thực này thực không tồi...

Có điều chưa được hai giây, tình tiết trong cuốn tiểu thuyết BL kia tự động nhảy ra trong đầu Trương Hiểu Ba, giống như hoàng tử ôm lấy người yêu của mình ngồi trên sofa hôn hôn, sau đó bộc lộ nỗi lòng, sau này liền càng happy!

Ừm, nếu là giấc mơ thành thực, vậy càng phải hoàn mỹ thêm một chút, bây giờ hôn Âu Dương Tấn là chuẩn.

Trương Hiểu Ba có ý định này, ngẩng đầu lên, vừa hay phát hiện Âu Dương Tấn cũng đang cúi đầu nhìn cậu. Khuôn mặt anh tuấn, khí chất lạnh lùng, càng nhìn càng thấy quyến rũ, lại nhìn cánh môi hồng phấn kia, ách, có chút chột dạ...

Chỉ ‘sắc’ cuối cùng chiếm được ưu thế, Trương Hiểu Ba có chút không thông thạo vươn tay ra, ôm lấy cổ Âu Dương Tấn, kéo y gần về phía mình hơn, làm ra hành động muốn hôn môi.

Âu Dương Tấn căn bản chẳng mề hôi lạnh bị cậu ôm trên đùi, đột nhiên lại bị hành động mời gọi chủ động lần đầu tiên của Trương Hiểu Ba làm cho thụ sủng nhược kinh, khác với thái độ cường thế lưu loát bình thường, thoáng có chút ngượng ngùng.

Môi hai người cuối cùng cũng chạm vào nhau. Âu Dương Tấn dè xuống tâm tình kích động trong lòng mình, chậm chậm dùng đầu lưỡi nạy mở miệng Trương Hiểu Ba, dịu dàng hôn cậu. Mà Trương Hiểu Ba sớm đã vì hôn được người đẹp, hạnh phúc đến hôn mê.

Nụ hôn chấm dứt, cách môi hai người tách ra, cả hai đều có chút khó thở. Trương Hiểu Ba nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Âu Dương Tấn, tự động bồi thêm một đồng cánh hoa hồng phấn vào nền, tim thỉnh thoảng đập, có điều đến lúc này vẫn không quên lời thoại trong tiểu thuyết.

“Âu Dương Tấn, mình, mình mình.....”

“Hửm?”

“Mình... Mình yêu cậu một đời không đổi...”

Trương Hiểu Ba ngắc ngứ hai lần, cuối cùng đem lời thoại sến súa đó nói ra, trong lòng vui mừng vô cùng. Tuy nói ra buồn nôn, nhưng cũng theo nội dung vở kịch mà thúc đẩy a.

Nhìn xem, Âu Dương Tấn kích động, cả mặt đều xanh lè rồi...

Trương Hiểu Ba đang ở đó chờ Âu Dương Tấn dùng giọng nói run run đáp lại “Mình cũng vậy...”. Kết quả phát hiện mặt Âu Dương Tấn càng ngày càng xanh, cuối cùng run lên hai cái, nhắm mắt lại, phù phù một lúc ngã quỵ trên người Trương Hiểu Ba...

Âu Dương Tấn thân cao mét tám, lại không hề gầy, lúc này thiếu chút nữa dè chết Trương Hiểu Ba, làm Trương Hiểu Ba thở hổn hển gào: “Này! Âu Dương Tấn! Cậu làm sao vậy! Cậu làm sao vậy!”

Trương Hiểu Ba cuối cùng thoát ra từ dưới người Âu Dương Tấn, nâng mặt Âu Dương Tấn lên, phát hiện người này đã hôn mê...

Nhẽ nào...

Lời nói kia thật sự buồn nôn đến vậy sao...

Gió lạnh vù vù thổi qua. Trương Hiểu Ba rùng mình, sau khi cố sức lay Âu Dương Tấn phát hiện không có phản ứng, hoảng hốt vô cùng. Không phải chứ, nhẽ nào Âu Dương Tấn bị mình làm buồn nôn tới ngất sao?

Không muốn a... Mình vừa tỏ tình.... Không thể lại xui như vậy được?

Trong đầu Trương Hiểu Ba suy nghĩ lung tung, lại nghe thấy tiếng điện thoại trong phòng vang lên, là giọng Lý Bố: “Tổng tài, tôi có thể vào chứ?”

Trương Hiểu Ba vội vàng chạy đến cái mic trước bàn thăm thiết nói: “Lý Bố! Nhanh vào cứu tôi. Tôi làm Âu Dương Tấn buồn nôn tới ngất đi rồi... Tôi phải làm thế nào a! Tôi không có cố ý!”

Lý Bố đứng trước cửa ngậy người, qua một lúc mới nói: “Trương Hiểu Ba cậu mở cửa ra cho tôi...”

.....

Lý Bố và Trương Hiểu Ba chung sức chuyển Âu Dương Tấn nằm thẳng ra trên sofa, sau đó Lý Bố gọi cấp cứu. Bác sĩ ỷ tá xông vào kiểm tra, phát hiện chỉ là ngất đi bình thường, không có vấn đề thân thể nào.

“Cơ thể người bệnh không có dị trạng gì, nhưng vì nguyên nhân thần kinh mà ngất đi, một lúc hẳn là sẽ tỉnh lại.”

Bác sĩ đi rồi, Lý Bố có phần buồn bực hỏi Trương Hiểu Ba: “Cậu có phải nói gì kích động anh ấy không?”

Trương Hiểu Ba khóc không ra nước mắt, vội vàng giải thích, cũng quên Lý Bố ở đối diện: “Không có a, thật không có a. Tôi chỉ ôm cậu ấy hôn thôi, nào ngờ cậu ấy lại thế. Nhưng lần trước cậu ấy hôn tôi cũng không ngất đi... Sau đó tôi còn nói tôi yêu cậu ấy, tuy cậu ấy có buồn nôn một chút... nhưng cũng không cần đến mức ngất đi.”

Hai mắt đồng chí Lý Bố trừng to, trừng to, lại trừng to...

Cuối cùng hẳn kéo hai tay Trương Hiểu Ba, kích động nói: “Người anh em, bình thường tôi âm thầm quan sát nhưng không dám xác định, nhưng không ngờ, cậu hóa ra là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết a...”

Trương Hiểu Ba ngẩn ra, ré lên một tiếng, phát hiện mình lỗ mồm, nhưng đã không kịp nữa rồi.

“A! Thực cao hứng. Tôi từ nhỏ có hứng thú vô cùng với đồng tính luyến ái, nhưng vẫn chưa thấy một người đồng tính luyến ái sống sờ sờ, hôm nay cuối cùng đã có cơ hội rồi! Thực là kỳ tích!”

Lý Bố hưng phấn khoa tay múa chân, hoàn toàn phá hủy hình tượng nhã nhặn bình thường của hẳn, hơn nữa thao thao bất tuyệt hỏi đồng hỡi tây Trương Hiểu Ba: “Cậu là công hay thụ a? Có thử nghiệm bao giờ chưa? Có cảm giác thế nào a?”

.....

Trương Hiểu Ba bị hẳn làm có đầu óc xoay vòng, nhìn Âu Dương Tấn bị ném trên sofa không có ai quan tâm, thực sự muốn khóc: “Lý Bố, anh quan tâm xem Âu Dương Tấn lúc nào tỉnh có được không...”

Đồng chí Lý Bố vẫn luôn trung thành tận tâm lại phát tay: “Không cần lo, chúng ta tiếp tục thảo luận đi, để tổng tài ngủ một lúc là ổn.”

Trương Hiểu Ba tròn tròn mắt. Trong công ty này đều là quái nhân a...

16. Chương 16

Trải qua một trận giầy vò loạn thất bát tao, Âu Dương Tấn cuối cùng chậm rãi mở mắt, hiện ra trước mắt là đồng chí Lý Bồ... ách.... hai mắt lóe sáng...

Âu Dương Tấn ho khan một tiếng, Lý Bồ lập tức hồi phục lại bộ dạng lúc thường, tận lực tỏ vẻ không hề có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Tấn thong thả chậm rãi liếc hần một cái, sau đó nhắc người dậy, dần dần nhớ lại chuyện trước lúc hôn mê, Trương Hiểu Ba nói câu ‘ám hiệu’ kia với y, tâm lý ám thị của Mike quả nhiên rất lợi hại.

“Trương Hiểu Ba đâu?” Âu Dương Tấn nhìn quanh phòng làm việc một vòng, phát hiện không thấy Trương Hiểu Ba.

“Trương Hiểu Ba đã cùng anh Quách đi làm việc rồi ạ.” Lý Bồ phát âm rõ ràng nói, nhưng nếu chú ý quan sát, sẽ thấy khóe miệng hắn đang khẽ cong lên.

Âu Dương Tấn gật đầu, từ sofa ngồi dậy, đeo lên vẻ mặt lạnh như băng trước sau như một: “Cậu có chuyện gì?”

Lý Bồ không trả lời, ngược lại cười hỏi: “Sức khỏe tổng tài vẫn ổn chứ? Sao đột nhiên lại ngất đi? Trương Hiểu Ba kêu to gọi nhỏ, thiếu chút nữa sợ phát khóc, làm tôi cũng sợ, vừa rồi còn gọi cả người bên bệnh viện tới. Tổng tài anh phải giữ gìn sức khỏe.”

Phát hiện vành tai Âu Dương Tấn đỏ lên, trong lòng Lý Bồ cười thầm: Ha ha ha ha, tổng tài cứ nhiên thích Trương Hiểu Ba... Thật thú vị!

Âu Dương Tấn nhớ lại chuyện hoang đường lúc nãy của mình và Trương Hiểu Ba, da đầu có chút tê dại, có điều ngoài mặt vẫn không lộ ra vẻ gì, phát phát tay: “Tôi không sao, sau này không cần ngạc nhiên như thế.”

“Dạ.” Lý Bồ vội vã gật đầu.

“Được rồi, bắt đầu báo cáo chuyện của cậu đi...” Âu Dương Tấn bước vào vai tổng tài, nhưng trong phút cuối cùng lại nhớ đến khuôn mặt của Trương Hiểu Ba.

Trương Hiểu Ba lúc này hoàn toàn là vì phát hiện Âu Dương Tấn sắp tỉnh, sợ y tìm mình tính nợ, mới ba chân bốn cẳng trốn khỏi văn phòng, đi thang máy xuống tầng của mình, chạy đến bên Đại Phật, lúc này mới yên lòng.

“Trưởng phòng, trưởng phòng, anh đừng ngủ...”

“Khò khò khò...”

“Em bảo trưởng phòng anh đừng ngủ mà, dậy dậy dậy dậy...”

“Khò khò khò...” Đại Phật rõ ràng không thay đổi gì.

Trương Hiểu Ba nhìn khuôn mặt ngủ mập mạp của anh, không có cách nào. Vừa hay, tiểu Sủng từ gian bên cạnh đi ra, nhìn thấy Trương Hiểu Ba đang thở hổn hển, vui vẻ hần lên.

“Hiểu Ba, đây là thế này? Hít thở cũng không đều?” Chị Sủng vừa trêu cậu, vừa cầm cốc giấy, định rót nước uống.

“Chị, chị, chị Sủng...” Trương Hiểu Ba vừa thấy tiểu Sủng liền sợ hãi. Lần trước cậu pha nhầm trà, pha trà của tiểu Sủng cho Đại Phật. Sau chuyện đó, tiểu Sủng cứ nhiên không mắng cậu, làm cậu càng thêm thấp thỏm bất an.

“Ô, hôm nay không phải tổng tài tìm em sao? Nhiệm vụ gì vậy?” Tiểu Sủng lại giống như không nhớ chuyện kia, cười tủm tỉm nói chuyện phiếm với cậu.

“Ách... Tổng tài để em đi trang trí nhà cậu ấy.” Trương Hiểu Ba thành thành thật thật nói.

“Trang trí nhà? Tổng tài mua nhà mới ở đâu? Tìm công ty nội thất nào?” Tiểu Sủng vẫn như cũ cười tủm tỉm hỏi.

“Nhà ở đâu em còn chưa rõ... Công ty nội thất thì là công ty anh trai em với anh Phí Thập.” Trương Hiểu Ba trả lời xong lại phát hiện nụ cười của tiểu Sủng có chút nham hiểm.

“Nói vậy, có phải anh trai em cùng Phí Thập cũng đến không?”

“Dạ.” Trương Hiểu Ba ngoan ngoãn gật đầu. Đại Phật phát ra tiếng ngáy trầm trầm, bị tiểu Sủng đập một tập vào gối vào đầu, lập tức biến thành tiếng ngáy nhỏ nhẹ, tiếp tục ngủ.

“Ha ha ha, lâu rồi không gặp anh trai em, chị đang rất nhớ nha...” Tiểu Sủng cười vô cùng hạnh phúc, sau đó đột nhiên xoay người qua vách ngăn sau bình nước uống. Không quá hai giây, liền nghe thấy tiếng kêu ai ôi của người nào đó.

“Đau đầu đau... Em sai rồi, em sai rồi chị ơi, chị đừng kéo tai em a...” Quách Phí Thập vừa rồi còn rất phúc hắc mặt mũi đau đớn bị tiểu Sủng kéo tai từ gian bên cạnh qua, Trương Hiểu Ba nhìn thấy mắt miệng há hốc.

“Anh Phí Thập, anh chạy tới đây làm gì?” Trương Hiểu Ba hoài nghi nhìn tám vách ngăn kia. Trong đó có thể giấu người sao? Nhẽ nào anh Phí Thập là ninja a?

“Anh định đợi em a, nên liền hỏi thăm một chút rồi đến phòng làm việc của em, có điều cảm thấy như thế có chút nhạt nhẽo, liền cá cược với anh trai em.” Quách Phí Thập mỉm cười khả cú giải thích, tiểu Sủng khoanh tay đứng bên cạnh gã, Trương Hiểu Ba phát hiện hai người này thực có điểm giống nhau.

“Hiểu Nghĩa a, ra đi, tôi bị tìm ra trước, là tôi thua.” Quách Phí Thập hô một tiếng về phía trần nhà. Trương Hiểu Ba cùng tiểu Sủng đồng thời ngẩng đầu, phát hiện trên nóc tủ hồ sơ cao cao lộ ra một cái đầu, không phải là Trương Hiểu Nghĩa sao?

“Anh! Anh không khỏe sao có thể trèo cao như thế!” Trương Hiểu Ba lập tức hoảng hốt, giây tiếp theo liền lục tìm cái túi dây bùa chú, sau đó cầm ra một lá, liềm mạng niệm: “Bình An đại tiên đại từ đại bi, phù hộ anh trai con an an ổn ổn ở trên nóc tủ...”

Trương Hiểu Nghĩa không nghe thấy cậu niệm chú, trong lòng đều là việc thắng cược với Quách Phí Thập, cao hứng bừng bừng muốn đi xuống, kết quả là một chân bước không chắc, từ giá tủ cao cao ngã xuống, không nghiêng không lệch, vừa hay ngã lên người Đại Phật, ghế của Đại Phật lập tức vỡ vụn, may mà Trương Hiểu Nghĩa không có thương tổn nào.

“Trời ơi! Trương Hiểu Nghĩa! Cậu làm gì vậy! Rốt cuộc cậu làm thế nào mà trèo lên được nóc tủ! Còn cậu nữa, Quách Phí Thập! Còn không biết đỡ cậu ấy dậy!” Tiểu Sủng vừa thấy phòng làm việc bị làm cho loạn thất bát tao, lập tức nổi bão.

Quách Phí Thập vô cùng vô tội nói: “Là chính cậu ta muốn ‘người đi lên cao, nước chảy xuống thấp’, cái gì mà ngồi cũng muốn trên ‘nóc các tủ’. Mình không có xúi giục cậu ta.”

Tiểu Sủng giận dữ vô cùng, mắng: “Đại Phật! Cậu có phải chết rồi hay không? Hai tên người sống lù lù làm loạn phòng làm việc của cậu, cậu đừng có ngủ!”

Đáp lại cô là tiếng ngáy cao vút của Đại Phật ngã trên nền đất mặt hướng lên trời: “Khò ~ Khò ~ Khò ~ Khò khò khò khò

~”

Trương Hiểu Nghĩa đứng lên khỏi người Đại Phật, mặt mày không vui nói với tiểu Sủng: “Con mụ chết tiệt, cô kêu cái gì mà kêu, anh còn chưa kêu này? Không phải chỉ loạn một chút thôi sao, thừa thôi!”

“Cậu!”

Tiểu Sủng lúc này đã trong trạng thái nổi giận. Trương Hiểu Ba bị dọa đến run lấy bầy, xoay mặt tựa vào vai Quách Phí Thập, lắp bắp niệm: “Trời ơi! Bình An đại tiên! Phù hộ anh trai con không bị chị tiểu Sủng chém chết...”

Quách Phí Thập một vẻ xem kịch vui, tay trái cầm điện thoại Nokia đời mới nhất bắt đầu quay phim, tay phải phi thường yêu thương xoa đầu Trương Hiểu Ba: “Bảo bối Hiểu Ba ngoan... Yêu ma ác quỷ đều không sợ... A ha ~”

“Cái đồ phụ nữ vạn năm không lấy được chồng!”

“Cái đồ lưu manh vĩnh viễn không cưới nổi vợ!”

“Ni cô già!”

“Lừa ngốc thôi!”

....

Trương Hiểu Ba đã triệt để choáng váng, từ trước đến nay chưa có ai nói với cậu, cứ nhiên còn có người có thể cãi nhau với chị Sủng, anh trai mình thật sự là quá khủng a!

Hai người cãi nhau kinh thiên động địa, cuối cùng đánh thức Đại Phật dậy.

Đồng chí Đại Phật tỉnh lại, nhìn nhìn Trương Hiểu Nghĩa lửa giận ngút trời, lại nhìn nhìn tiểu Sủng khắp người tà khí, chấp tay chữ thập, nói: “Thiện tai, thiện tai, người xuất gia lấy khoan dung làm trọng, theo ý lão nạp, vị phương trượng này cùng vị sư thái này không nên vì lão nạp mà đánh nhau, đấu khẩu...”

“Sang bên kia đi!” Trương Hiểu Nghĩa cùng tiểu Sủng trăm miệng một lời hét lên với Đại Phật.

Đại Phật lại một chút cũng không nhận thấy, vẫn ở đó niệm: “Trời Nam đất bắc hai nơi... Cánh chim mỗi một mấy đợt đông hè... Hỡi thế gian tình là gì... Mà đôi lứa hẹn thề sống chết...”

“Câm miệng!” Trương Hiểu Nghĩa và tiểu Sủng lại đồng thanh hô.

Đại Phật đặc biệt hợp tác mà gật đầu: “Được a, hai người trước tiên kéo mình lên, mình tuyệt đối sẽ không quấy rầy.”

“Ngủ!”

Lúc này, hai người càng thêm thống nhất, vút một chữ cho Đại Phật.

Thế là, đồng chí Đại Phật thở dài lại thở dài, cố gắng ngồi về sau, dựa vào tủ hồ sơ, nằm trong đống mảnh ghế vỡ cùng giấy tờ tán loạn khò khò ngủ...

Trương Hiểu Nghĩa cùng tiểu Sủng vốn định tiếp tục cãi nhau, Bạch Tiểu Mễ nghe thấy tiếng động mở cửa bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt, đơ ra nửa ngày, đột nhiên nói một câu: “Phí Thập, cậu ôm Hiểu Ba làm gì?”

Nhất thời, mắt tiểu Sủng như lưỡi dao phi qua, Quách Phí Thập phát hiện đại sự không ổn, vội vàng đẩy Trương Hiểu Ba ra ngoài: “Không phải chuyện của mình a... Mình chỉ muốn an ủi an ủi em ấy thôi.... Cậu đừng hiểu nhầm...”

“Quách Phí Thập!? Tôi cho cậu thích Trương Hiểu Nghĩa cậu không vui, cứ nhiên để ý em trai cậu ấy?” Tiểu Sủng mặt mũi khiếp sợ.

“Cút! Đừng lôi kéo tôi vào chuyện của cậu!” Trương Hiểu Nghĩa mắng: “Anh đây không phải đồng tính luyến ái! Cái đồ quái nữ tinh thần có vấn đề nhà cô!”

“Đồng tính luyến ái có gì không tốt! Cậu mới là tên đàn ông ngu tốt xấu không biết phân biệt! Quách Phí Thập với cậu xứng biết bao!”

“Một chút cũng không xứng!”

“Xứng xứng xứng!”

Hai người lại bắt đầu cãi nhau...

Trương Hiểu Ba từ trong kinh hoàng khôi phục lại ngẩng đầu nhìn Quách Phí Thập thở phào một hơi, lại nhìn Bạch Tiểu Mễ đã quen thuộc với mọi chuyện, “Chị Tiểu Mễ, hai người họ gặp mắt đều như vậy sao?”

Bạch Tiểu Mễ phi thường hồn nhiên gật đầu: “Đúng vậy. Tâm nguyện lớn nhất của tiểu Sủng là phối anh trai em với Phí Thập, có điều hai người họ hình như đều không muốn.”

Quách Phí Thập cười thật tươi giờ tay: “Anh là người theo chủ nghĩa yêu người khác giới chính cống...”

Trương Hiểu Nghĩa tỏ vẻ hiểu, nhìn hai người càng cãi càng hung trước mặt, không khỏi thở dài thật sâu, nhìn đi, cãi nhau nhiều với chị Sủng, sức khỏe của anh trai sẽ trở nên tốt a...

Cho dù là gà bay chó sủa, công việc bài trí nhà cửa vẫn bưng bưng khí thế mà bắt đầu. Theo lời Quách Phí Thập, muốn trang trí đầu tiên phải lên thiết kế, mà cái gọi là thiết kế của Quách Phí Thập, là một đám người nhốt trong một căn phòng kín, sau đó loạn vẽ trên một tờ giấy trắng.

Trương Hiểu Ba bị nhốt trong căn phòng kín không có khe hở này thật sự là có chút không quen, nhưng Quách Phí Thập kiên quyết yêu cầu phải dùng tấm lông che kín cửa sổ, một chút gió cũng nặng nề đều không thể lọt vào, cửa ra vào dùng chặn chắn lại, rất có ý muốn ngộp chết người.

Mà anh trai Hiểu Ba rõ ràng quen thuộc với hình thức này, ngồi trên ghế dài, chân vắt chéo, không chút kiên trì mà ôn ào: “Được rồi được rồi, nhanh vẽ đi nhanh vẽ đi.”

“Cậu vẽ cái gì?” Quách Phí Thập không nhanh không chậm nói: “Đầu tiên phải suy nghĩ. Phong cách thiết kế phòng ốc cho Âu Dương tổng tài lần này của chúng ta phải khác hẳn lần trước mới được. Trăm bài một điệu không phải phong cách của tôi.”

“Đúng đúng đúng, nhanh sửa, chịu không nổi gian phòng đen trắng đó.” Trương Hiểu Ba vội vàng nói theo.

“Hử?” Quách Phí Thập liếc cậu: “Em có ý kiến gì?”

Trương Hiểu Ba đơ ra một lúc, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Đầu tiên, muốn phòng khách màu vàng nhạt, phòng bếp màu xanh táo, phòng ngủ màu hồng phấn...”

Còn chưa thao thao bất tuyệt đã, Trương Hiểu Ba liền bị hai người trước mặt khinh bỉ.

“Em cho là đang thiết kế nhà trẻ sao? Còn cái gì màu vàng nhạt, màu xanh táo, màu hồng phấn, nói thật dễ nghe!” Anh trai cậu là người đầu tiên khinh bỉ cậu.

“Quá không có sáng tạo, anh chỉ làm ý sáng tạo nhất, không được không được, hoàn toàn không được.” Quách Phí Thập càng bắt bẻ, không muốn làm ra một tác phẩm kinh thiên địa khiếp quỷ thần như vậy.

Trương Hiểu Ba ủy khuất vô cùng, đành nhìn hai người vẽ vẽ tẩy tẩy trên nền giấy.

“Em nói, chúng ta có thể đổi sang loại đèn chiếu sáng khác không?” Trương Hiểu Ba đáng thương nhìn chiếc đèn dầu đặt giữa bàn, “Cái thứ này hun mù mắt người a!”

“Em hiểu cái gì, chỉ có dưới ánh đèn tù mù, tài năng mới có thể lóe lên những ánh lửa linh cảm.” Quách Phí Thập nghiêm trang nói.

Trương Hiểu Nghĩa phản đối nói: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì, Hiểu Ba đừng nghe cậu ta nói, nghe anh nói không sai đâu. Không thấy cửa sổ cùng cửa ra vào đều che kín sao, đèn dầu thuộc lửa, gió đến rồi không phải sẽ thổi tắt sao. Em học hành thế nào vậy, ngũ hành bát quái đều không rõ.”

“Không phải, đèn dầu bị gió thổi tắt là vì dương khí duy trì việc cháy...”

Quách Phí Thập còn chưa nói xong, Trương Hiểu Ba liền kích động lệ nóng doanh tròng, lập tức nhảy dựng lên: “Anh, anh nói quá đúng. Ngũ hành bát quái thực kinh điển a, em luôn không học tốt, lần này phải ôn lại một chút!”

Nói rồi, Trương Hiểu Ba liền lục lọi túi, từ trong lôi ra một quyển chu dịch, bắt đầu say mê nghiên ngẫm...

Trương Hiểu Ba hoàn toàn quên mất, cậu vừa rồi đang phản đối đèn dầu hun mù mắt...

Trương Hiểu Ba từ lúc đó ngoại trừ ngồi im, cũng không đề xuất thêm ý kiến nào, mà hai người bên cạnh thì triệt để không để ý cậu. Ôn ôn ào ào được vài ngày, cuối cùng, Quách Phí Thập vẽ mặt hài lòng cầm bản vẽ từ căn phòng tối mịt đó đi ra.

Trương Hiểu Ba lúc này mới nhớ ra, có cái chuyện thiết kế này.

“Anh Phí Thập, anh rút cuộc định làm cái gì?” Trương Hiểu Ba hiểu kỳ hỏi.

Quách Phí Thập nghiêm trang đáp: “Cái tốt. Lần này là kiệt tác anh dốc hết tâm huyết vào, tuyệt đối là thiết kế đẳng cấp thế giới!”

Lại hỏi Trương Hiểu Nghĩa, Trương Hiểu Nghĩa vẻ mặt kiêu ngạo: “Còn phải nói, thứ anh làm, có lúc nào là tồi? Không tin? Không tin anh không chơi với em nữa! Anh muốn lên Nga Mi tìm Diệt Tuyệt sư thái!”

....

Hôm sau khi bản thiết kế được ra lò, Quách Phí Thập dẫn đầu đội ngũ thi công của công ty gã, hùng hùng dũng dũng đi đến địa chỉ Âu Dương Tấn đưa cho.

Ai ngờ vừa khởi công xong, còn chưa ai bước vào cánh cửa của khu chung cư kiểu vườn hoa này, lõi chìa khóa ra, sống chết không mở được cửa. Trương Hiểu Ba buồn bực, “Có phải cầm nhầm khóa không?”

Trương Hiểu Nghĩa: “Không phải, có lẽ là do cửa bị kẹt.”

Quách Phí Thập vừa nghe cửa không mở được, lập tức lôi điện thoại gọi 110, giọng điệu hết như bí thư thăm tra tỉnh ủy đích thực, “Mấy người có phải 110 thành phố không? Hừm ~ Động tác sao lại chậm chạp như thế ~ Quần chúng nhân dân nuôi mấy người để làm cái gì? Rốt cuộc là còn muốn làm hay không? Không muốn làm thì để tôi gọi điện cho cấp trên mấy người.”

Kết quả không đến 5 phút, một đội xe cảnh sát 110 đi vào khu phố. Lúc cảnh sát mặc chế phục đi xuống, lập tức cúi đầu khom lưng.

“Lãnh đạo thực xin lỗi. Bọn em đến muộn, anh đừng giận, lập tức mở cửa căn nhà này ra cho anh.”

Nhưng đồng chí cảnh sát vạy qua vạy lại cái chìa khóa cũng không sao mở được, thế là dứt khoát hợp tác với đội thi công, phá sập cửa nhà.

Có một cậu cảnh sát còn yếu ớt hỏi một câu: “Thế này không hay... Nhỡ đâu...”

Trương Hiểu Nghĩa là người đầu tiên không vui, ngang ngược nói: “Sao? Nhà tôi tôi phá cậu muốn quản sao?”

“Không quản không quản...” Đội trưởng đội cảnh sát vội vàng cười làm lành, trong lòng len lén đánh giá. Trong mắt đội trưởng đội cảnh sát, hình tượng ba người là như thế này:

Quách Phí Thập: lãnh đạo trung niên 20 tuổi, vì chăm sóc tốt nên trông như mới hơn 20 tuổi; vẻ phần đáng điệu, phỏng chừng là cấp chủ tịch tỉnh.

Trương Hiểu Nghĩa: cậu chủ nhà giàu hơn 20 tuổi, tính cách xấu, có lẽ là cháu trai lớn của lãnh đạo.

Trương Hiểu Ba: cậu chủ nhỏ mới lớn, vô cùng ngoan ngoãn, có lẽ là cháu trai nhỏ của lãnh đạo.

Đội thi công bài trí nhà cửa phía sau: một đám bảo tiêu cùng lãnh đạo cải trang vi hành... Vì vậy, đội trưởng hung hăng quỳ lạy trong lòng...

Cứ như vậy, một đám tai họa thuận lợi vào nhà, Trương Hiểu Ba còn có chút kỳ quái: “Sao căn nhà này bố cục khác trên giấy vậy?”

Quách Phí Thập bí hiểm nói: “Có cái gì mà ngạc nhiên. Cho dù bố cục không giống, anh cũng có thể biến nó thành giống. Hiểu Nghĩa, người lên!”

Trương Hiểu Nghĩa mặt đen như Bao Công, dẫn đầu đại đội công nhân nam, “Mọi người lên!”

Thế là tiếng búa cửa điện ầm ầm vang lên. Trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy giữa phòng một bức tường đổ xuống, một bức tường dựng lên...

Từ lúc công việc thiết kế này oanh oanh liệt liệt bắt đầu, Trương Hiểu Ba cố hết sức làm, ngày ngày giống một đóc công nhỏ, mỗi ngày chạy lên chạy xuống. Lúc trang trí được một tuần, tường cũng bị đục mở, cửa sổ cũng đã phá hỏng, nhìn chung là không khác bản thiết kế trên giấy là mấy, Âu Dương Tấn gọi điện đến, hẹn Trương Hiểu Ba ra ngoài ăn.

Trương Hiểu Ba vui vẻ đi, địa điểm là nóc căn biệt thự vốn dĩ của Âu Dương Tấn.

“Ồ, có phải rất mệt không, trông cậu gầy quá.” Âu Dương Tấn có điểm xót xa nói, mang theo chút thương yêu, vươn tay ra, chỉ dám xoa xoa đầu Trương Hiểu Ba, sợ mình không khống chế được, lại làm ra chuyện tổn thương cậu.

“Vẫn ổn nha, ở cùng anh trai cùng anh Phí Thập khá là vui.” Trương Hiểu Ba ăn món ăn Âu Dương Tấn đặc biệt mang tới, miệng đầy dầu mỡ.

Âu Dương Tấn thế nhưng lại vì câu nói đó mà bất an, dục vọng chiếm giữ mạnh mẽ râm ran trong lòng: “Thế nào, ở cùng tôi cậu không vui sao?”

Trương Hiểu Ba lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ là việc trang trí rất náo nhiệt. Có điều cậu cũng thật là, rõ ràng là căn biệt thự một tầng tốt thế này, sao phải đi mua chung cư làm gì, tuy căn nhà đó cũng rất tốt.”

Âu Dương Tấn thở dài, uống chút nước, trầm giọng nói: “Không phải cậu nói rất thích nơi đó sao...”

“Hà? Mình từng nói vậy sao?” Trương Hiểu Ba kỳ quái ngẩng đầu lên: “Tiểu khu đó là lần đầu tiên mình đặt chân đến.”

Âu Dương Tấn nghi hoặc: “Tiểu khu? Tiểu khu nào?”

“Chỗ nhà cậu a, không phải ở tiểu khu XX?” Trương Hiểu Ba lại nuốt xuống một viên gạo nếp.

Lông mày Âu Dương Tấn nhíu lại: “Tiểu khu XX? Nhà của tôi ở tòa Pisto mà cậu thích nhất a!”

Viên gạo nếp trong mồm Trương Hiểu Ba rơi xuống, cậu lúc này đầu đầy sao vàng. Không phải chứ, bọn anh Phí Thập nhìn nhầm địa chỉ, chạy đến thiết kế nhà người khác...

17. Chương 17

Sự kiện trang trí nhằm lẫn lúc này mới thật sự kết thúc. Quách Phí Thập cùng Trương Hiểu Ba hung hung hổ hổ dẫn đám công nhân vật liệu máy móc ra khỏi tiểu khu, đen mặt nộp tiền phạt cho quản lý tiểu khu.

Quách Phí Thập tỏ vẻ không vui: “Thế này là sao vậy? Thiết kế vĩ đại của tôi bị lãng phí đã không nói, còn muốn tôi nộp tiền phạt?”

Trương Hiểu Nghĩa càn ngang ngạnh: “Phạt tiền? Ai dám phạt tiền? Ai dám phạt tiền tôi? Ai?” Vừa rống vừa lôi chiếc thước sắt ra hung hăng vung vẩy.

Quản lý tiểu khu kia đã sắp bật khóc, kéo góc áo người bên cạnh than thở: “Đồng chí à, tôi thực tâm a. Phòng ở của bọn tôi bị người ta phá tan tành, cửa phòng cũng sập, hiện tại cũng không biết làm sao để lắp lại...”

Người bên cạnh tốt bụng vỗ vỗ hấn, sau đó tận tình an ủi mà rút ra một tượng phật Quan Âm nhỏ, nhét vào tay hấn: “Người anh em, không phải tôi nói anh, cả căn phòng này, ngay cả thần cũng không thờ có thể sao... Đến đến đến, cầm cái này, mỗi ngày đều phải dâng hương.....”

Thế là, đồng chí Trương Hiểu Ba lại bắt đầu truyền bá mê tín phong kiến với quần chúng nhân dân đông đảo. Anh trai cậu chen tới, trừng mắt với người quản lý kia: “Anh đây sờ đầu khai sáng 20 đồng. Cậu đưa tôi 20 đồng, tôi giúp cậu khai sáng.”

Người quản lý kia càng muốn khóc: “Tôi không cần anh khai sáng cho tôi...”

Trương Hiểu Ba tức giận: “Phải cần. Nhanh lên! Thời gian gấp rút không thể lãng phí!”

Viên quản lý đáng thương đành run rẩy rút tờ 20 đồng từ trong túi tiền ra, đưa cho vị ‘hung thần’ kia, sau đó thực bị thảm bị xoa xoa đầu...

Trương Hiểu Ba ở bên cạnh gật đầu: “Người được anh trai tôi sờ đầu, kết cục đều rất thần kỳ, anh không cần rầu rĩ như vậy. Anh đã là người thứ 1788 rồi.”

“Hà?” Người quản lý kia xem ra đã sắp té xỉu.

Quách Phí Thập hắc hắc âm hiểm cười: “Đúng vậy. Tôi nhớ rõ người đầu tiên chính là tôi a. Cậu xem xem, tôi hiện tại thế nào? Là kiến trúc sư vĩ đại cỡ nào a

”

Trương Hiểu Ba rõ ràng thấy, hai mắt người quản lý kia khê đảo, hoàn toàn ngất đi rồi...

Vào tới trong tòa nhà Pisto, lần này khởi công lại từ đầu. Trương Hiểu Ba cảm thấy vô cùng bất ngờ và hâm mộ với việc Âu Dương Tấn cư nhiên có thể mua được một căn hộ trong này, có điều đợi Lý Bố đến thị sát nói cậu biết, cả tòa nhà Pisto này là của Âu Dương Tấn, Trương Hiểu Ba lập tức choáng ngợp.

“Trương Hiểu Ba, cậu tỉnh lại đi!” Lý Bố sợ hãi, thiếu chút nữa gọi 120.

Chỉ thấy Trương Hiểu Ba hơi thở mong manh nói: “Tôi quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ giữ thật chặt Âu Dương Tấn... Cho dù vì căn hộ này, cũng không thể để cậu ta vứt bỏ tôi...”

Lý Bố cả đầu đều là mồ hôi: “Trương Hiểu Ba, cậu, cậu đừng nói...”

“Không..... Tôi muốn nói....”

“Tổng tài ở sau lưng cậu kìa!” Lý Bố cuối cùng nhịn không được.

Trương Hiểu Ba lập tức từ choáng ngợp biến thành bị điện giật, trong trạng thái hóa thạch quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt đầy nổi của Âu Dương Tấn, cười gượng một cái, vươn tay phải ra, tạo thành một chữ V: “Hi hi....”

“Hi hi cái đầu cậu ấy!” Âu Dương Tấn hung hăng vò vò đầu cậu, sau đấy lại cốc một cái, lúc này mới nói: “Đi thôi, tôi mời cậu ăn.”

.....

Âu Dương Tấn rất phiền não, rõ ràng là y mời Trương Hiểu Ba đi ăn, vì sao lúc này ngồi bên bàn cơm lại là năm người?

Trương Hiểu Ba, Trương Hiểu Nghĩa, Quách Phí Thập, ba người này hoàn toàn không có tự giác là đang ngồi trong căn phòng xa hoa của nhà hàng năm sao, sau đó vây quanh thực đơn riu ra riu rít, giống hệt một đám người chưa từng ăn cơm. Mà Lý Bố mỉm cười ngồi ở bên cạnh, hai mắt lóe sáng dò quét trên người Trương Hiểu Ba cùng Âu Dương Tấn.

Âu Dương Tấn cuối cùng chịu không nổi, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng hỏi Lý Bố: “Đây rốt cuộc là có chuyện gì, cậu giải thích cho tôi!”

Lý Bố lộ ra vẻ đáng thương: “Tổng tài a, là Trương Hiểu Ba nói phải cùng đi ăn với anh trai cậu ấy và Quách tiên sinh. Ngài vừa rồi không phải cũng gật đầu sao? Sao có thể trách tôi?”

Âu Dương Tấn nhớ lại vừa rồi ở trong tòa nhà Pisto, sau khi Trương Hiểu Ba nghe thấy mình mời đi ăn, lập tức dùng giọng lớn nhất hét: “Âu Dương Tấn mời đi ăn! Anh! Anh Phí Thập mau tới đi! Hết lần này không còn lần khác đâu đâu đâu...”

Cái chữ ‘đầu’ kia còn chưa hét xong, Trương Hiểu Nghĩa cùng Quách Phí Thập đã xông tới trước mặt mấy người. Trương Hiểu Ba đành cảm thán thực lực của mình còn chưa đủ...

Thế là, Âu Dương Tấn đành phải cùng đi ăn với đám người dở hơi này, một buổi tối chỉ mất mặt cũng đã mất đến mấy tầng da, làm y phiền não vô cùng. Cuối cùng chịu đến lúc ăn xong, Âu Dương Tấn ám chỉ với Trương Hiểu Ba ở lại cùng mình, thế nhưng Trương Hiểu Ba rõ ràng không hiểu ý.

“Trương Hiểu Ba, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu.”

“Hử? Có chuyện gì a? Bây giờ không thể nói sao?” Trương Hiểu Ba chớp đôi mắt tròn, vẻ mặt vô tội.

Trương Hiểu Nghĩa, Lý Bố, Quách Phí Thập đều trợn to mắt nhìn về phía Âu Dương Tấn. Âu Dương Tấn chỉ muốn bóp chết Trương Hiểu Ba cho xong chuyện.

Cuối cùng, Quách Phí Thập đứng ra hòa giải: “Hiểu Ba, đó là chuyện nội bộ công ty em mà, bọn anh không biết vẫn tốt hơn.”

Cứ thế, Âu Dương Tấn tốn rất nhiều rất nhiều tâm huyết, cuối cùng cũng đưa Trương Hiểu Ba về nhà y.

“Cậu rút cuộc có chuyện gì? Lén lét lút lút!” Trương Hiểu Ba cứ nhiên còn dám hỏi như vậy? Lén lút? Y lén lút chỗ nào?

Âu Dương Tấn nén lửa giận, chỉ chỉ chiếc sofa ở đối diện: “Cậu ngồi xuống, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Trương Hiểu Ba nhìn chiếc sofa kia, lắc đầu: “Không muốn, mình muốn ngồi bên này.”

“Được rồi được rồi. Tùy cậu. Nhanh ngồi xuống đi!” Âu Dương Tấn không rõ đầu óc của Trương Hiểu Ba lớn như thế nào, làm gì cũng muốn ngược lại y.

Trương Hiểu Ba cuối cùng cũng ngồi xuống, Âu Dương Tấn thanh thanh giọng, bắt đầu đọc thuộc lời đã soạn sẵn: “Trương Hiểu Ba, cậu xem, không lâu nữa thi căn hộ kia sẽ trang trí xong. Tôi nghĩ... Tôi nghĩ nếu cậu đồng ý, có thể vào ở, hai chúng ta....”

Âu Dương Tấn nói không ra, tròng cái tên đang bắt đầu ngó ngang ngó dọc kia: “Cậu rút cuộc có nghe tôi nói không?”

“Có mà! Chỉ là mình tìm không thấy lá bùa lần trước trộm để dưới đệm sofa của cậu a...” Trương Hiểu Ba không biết sống chết nhắc tới bùa trước mặt Âu Dương Tấn.

Âu Dương Tấn day day huyết thái dương: “Cậu! Cậu ngồi xuống cho tôi! Không được nhắc tới bùa nữa!”

Trương Hiểu Ba nhú mày: “Nhưng cậu vừa bào tôi ở cùng cậu mà. Nếu như hai người chúng ta ở chung, trong phòng không có Phật cũng chả có bùa, tôi không chịu nổi!”

Âu Dương Tấn ngẩn người: “Như vậy sao?”

Trương Hiểu Ba gật gật đầu: “Như vậy thì sao? Không được sao?”

Âu Dương Tấn cứng đờ: “Không phải cậu nói được đến tòa nhà Pisto ở hạnh phúc nhất sao? Cậu cũng không để ý có phải ở cùng tôi hay không? Cậu chỉ để ý trong căn hộ đó có tượng Phật hay bùa hay không?”

Trương Hiểu Ba rất đương nhiên mà gật đầu: “Đúng vậy, tuy tôi rất thích tòa nhà Pisto, tôi cũng nguyện ý ở cùng một chỗ với cậu, chỉ là so với bùa và tượng Phật, mấy cái này đều nhỏ bé không đáng kể..... Đây này! Âu Dương Tấn cậu đừng kích động! Đừng lại đây! A a a a!”

Âu Dương Tấn rút cuộc thay đổi vẻ ôn nhu nhẫn nại cố gây dựng từ lúc kết giao, khôi phục lại thái độ ác liệt lạnh lùng lúc ban đầu, hung thần ác sát bóp cổ Trương Hiểu Ba, dù thực sự cũng chẳng dùng mấy lực: “Trương Hiểu Ba! Tôi cảnh cáo cậu! Ngoan ngoan chuyển đến nhà mới ở cho tôi! Không được ở trước mặt tôi nhắc đến mấy thứ mê tín kia nữa! Nếu cậu dám lén lút sau lưng tôi đặt mấy thứ đấy vào trong phòng, tôi sẽ hung ác gấp bội lần lúc trước trừng phạt cậu!”

Trương Hiểu Ba bị dọa đến choáng váng: “Âu Dương Tấn, cậu sao lại trở về giống như trước đây vậy? Gần đây cậu không phải rất dịu dàng sao?”

Âu Dương Tấn cười lạnh: “Qua các luận chứng lặp đi lặp lại đối với cậu, tôi đã không tin mấy lời linh tinh của bác sĩ tâm lý nữa. Cái gì mà đối xử ôn nhu, nhẫn nại, với loại người thêm bị đánh, dạy mãi không sửa, ngu ngốc như hòn đá như cậu, phải dùng bảo lực thì mới nghe lời.”

Trương Hiểu Ba vẻ mặt cầu xin: “Không có a, tôi đâu có đâu, tôi lại không có làm sai cái gì. Không phải cậu nói muốn kết giao với mình sao, có người nào kết giao xong lại hung tợn như vậy...”

Âu Dương Tấn sắc mặt không đổi, bắt vi sở động: “Trương Hiểu Ba, bớt nói linh tinh đi. Tiếp tục đối tốt với cậu, cuối cùng kiểu gì cũng bị cậu làm cho tức chết. Tôi nhìn thấu rồi, cậu căn bản là kẻ cuồng bị ngược.”

— . —

Sau ba tháng, căn hộ cuối cùng được trang hoàng hoàn thiện. Thấy Âu Dương Tấn kí cho một tấm séc lớn, Quách Phí Thập cười hết một con hồ ly. Mà Trương Hiểu Nghĩa tự nhiên cũng được chia cho một phần tiền lớn, tạm thời không phải lo phí khám bệnh, dưới yêu cầu kiên quyết của Trương Hiểu Ba, vào ở phòng bệnh y tá trong bệnh viện, nói là muốn triệt để kiểm tra ra rõ bệnh căn.

Âu Dương Tấn đứng trong văn phòng, nhìn qua lớp tường kính ra ngoài, không biết đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng Lý Bố lại đoán được tâm tư y.

“Tổng tài, tuy anh Quách là kiến trúc sư tài giỏi nhất, nhưng mệnh giá tấm séc vừa kí, có phải có chút hơi nhiều không?” Lý Bố cố ý dùng giọng nghi hoặc hỏi.

Âu Dương Tấn dừng trong chốc lát mới mở miệng: “Trang trí căn hộ này tốn nhiều tâm sức, chi nhiều một chút cũng là nên.”

Lý Bố ‘à’ một tiếng, bản tính tò mò không chịu từ bỏ ý đồ, lại truy hỏi: “Vậy tổng tài, Trương Hiểu Ba cũng coi như là giám sát thi công, cũng tốn không ít sức, tôi thấy cậu ấy đã gầy đi không ít, có phải nên tăng tiền thưởng thêm chút ít không?”

Quả nhiên, Âu Dương Tấn lập tức lộ ra vẻ xót xa không che dấu được, gật gật đầu: “Nên, lập tức đi làm, tăng tiền thưởng cho cậu ấy.”

Lý Bố cười trộm trong lòng, nghĩ: Tổng tài vẫn không thay cách giúp Trương Hiểu Ba, cái gì mà tăng thêm một chút, cứ trang trí thêm 10 căn hộ nữa, như vậy tấm séc cũng nhiều thêm. Có điều nhìn qua tổng tài vẫn là trong ngoài bất nhất a. Không biết phải thưởng thêm cho Trương Hiểu Ba như thế nào giờ.

“Xin hỏi tổng tài, tiền thưởng của Trương Hiểu Ba dựa theo tiêu chuẩn nào? Mà phải thưởng như thế nào? Đến ngày phát lương vẫn còn nửa tháng, đột nhiên thưởng tiền như vậy, hình như không hay lắm...” Lý Bố bày vẻ gian nan suy nghĩ.

Âu Dương Tấn nghĩ nghĩ nói: “Cậu không cần lo, tôi sẽ xử lý.”

Lý Bố cười trộm, từ trong văn phòng Âu Dương Tấn đi ra, đi được một lúc, vừa vận dụng phải Trương Hiểu Ba vừa mới trở lại công ty đã bị Đại Phật sai sử đi ra.

“Trương Hiểu Ba, tổng tài hôm nay tâm tình không tồi, có thể muốn thưởng cậu đó.” Lý Bố cười tủm tỉm nói.

Trương Hiểu Ba vừa nghe lời này, lập tức kích động, nín tay áo Lý Bố: “Thật không, thật không. Đến đến đến, tiết lộ một chút.”

Lý Bố cố ý thừa nước đục thả câu: “Tôi sao biết được tổng tài nghĩ cái gì, có điều nghe nói cậu cũng tốn không ít sức lực trang trí căn hộ kia, khẳng định phải được thưởng đi?”

Trương Hiểu Ba hơi ủ rũ: “Đừng nói nữa, cậu ấy không biết giận gì tôi, gần đây cứ dữ tợn với tôi, vậy còn có thể thưởng cái gì.”

“Không thể nói như vậy, Hiểu Ba, biết bí quyết tồn tại trong công ty là gì không?” Lý Bố nhỏ giọng nói.

“Hử? Cái gì?” Trương Hiểu Ba vẻ mặt không rõ nguyên do.

“Đương nhiên là phải lấy lòng cấp trên. Cấp trên vừa lòng với cậu, tự nhiên tiền thưởng hồng bao đều cũng theo đó mà tới. Cấp trên mà giận, cậu coi như xui xẻo. Có điều nó đi cũng phải nói lại, cậu với tổng tài nếu đã có.... ách, quan hệ tình nhân, cậu cần phải nắm cho chắc a ~”

Lý Bố nói khoác một trận, rồi đi, để lại Trương Hiểu Ba một mình ở đó, đầu óc kỳ quái lại không biết đang nghĩ cái gì.

▽.▽

Tới lúc tan tầm buổi tối, Âu Dương Tấn theo thường lệ mời Trương Hiểu Ba đi ăn. Hiện tại bọn họ đều đi ăn một nhà hàng cố định, phong cảnh tao nhã, cũng không quá rêu rao, gây nên phiền toái.

Lúc ăn cơm tối, Âu Dương Tấn phát hiện Trương Hiểu Ba cứ nhìn chăm chăm mình, “Cậu nhìn gì vậy? Trên mặt tôi có gì sao?”

“Không, không.” Trương Hiểu Ba vội vàng thu lại tầm mắt.

Cậu nhìn mặt Âu Dương Tấn chỗ nào, cậu là đang suy nghĩ mấy lời Lý Bố nói với cậu. Muốn sống tốt trong công ty, lấy lòng Âu Dương Tấn là điểm mấu chốt. Nếu là trước kia, đánh chết cậu cũng sẽ không cúi đầu

trước Âu Dương Tấn, chỉ là bây giờ không giống. Rốt cuộc là không giống chỗ nào, bản thân Trương Hiểu Ba cũng không rõ.

Là vì tiền thưởng? Muốn sống tốt trong cơn ty? Mấy lý do này dường như đều rất đúng, nhưng Trương Hiểu Ba lại mơ hồ hiểu được, hình như còn một lý do quan trọng hơn, cậu hiện tại thể nào cũng không nghĩ ra.

Nhìn tư thế tao nhã lúc ăn cơm của Âu Dương Tấn, Trương Hiểu Ba thở dài, phải lấy lòng Âu Dương Tấn sao? Vậy phải làm thế nào mới tốt? Thật là hao tổn tâm trí.

Âu Dương Tấn thấy cậu chốc chốc lại nhíu mày, chốc chốc lại thở dài, biết trong lòng cậu lại có ý quỷ gì, không vui nói: “Có chuyện gì thì thẳng thắn nói ra, đừng có ghen ở đó.”

Trương Hiểu Ba nghĩ, đúng, hỏi thẳng xem Âu Dương Tấn thích cái gì không phải là được sao, mình phiền não về vấn đề nửa ngày cũng không có tác dụng gì. Hướng hồ, cậu với Âu Dương Tấn quen biết nhiều năm, cho tới giờ vẫn chưa thức sự hiểu con người này.

“Tôi đang nghĩ, làm cái gì, sẽ khiến cậu cao hứng?”

Âu Dương Tấn vốn đang uống rượu vang, Trương Hiểu Ba nói câu này ra, y lập tức sắc mặt chết, sau khi hồi phục lại bình tĩnh có chút chật vật nói: “Trương Hiểu Ba, cậu về sau đừng nói mấy lời dọa người như vậy có được không?”

“A?” Trương Hiểu Ba không rõ lý do, ngẩn ngơ nhìn y: “Những lời này rất dọa người sao?”

Âu Dương Tấn theo dõi cánh môi mỏng của cậu, dự vọng kiềm nén rất lâu trỗi dậy, vừa mở miệng, giọng lại khàn khàn: “Cậu muốn làm tôi vui đương nhiên rất dễ.”

Trương Hiểu Ba mở to hai mắt: “Thật sao?!”

“Thật sự.” Âu Dương Tấn không nhanh không chậm nói, trong lòng đã bắt đầu giăng bày con mồi.

“Vậy cậu nói đi?” Trương Hiểu Ba lập tức tỉnh táo, trước mắt đều là tiền thưởng bay đầy trời..

Âu Dương Tấn có cảm giác trò đùa ác thực hiện được, vỗ vỗ đùi mình, nói: “Ngồi lên đây.”

Tuy hai người ở trong phòng riêng, nhưng Trương Hiểu Ba vẫn cảm thấy rất xấu hổ, chần chờ một chút, không di chuyển gì.

“Thế nào? Không muốn làm?” Âu Dương Tấn bắt mẩn nhướn mày.

“Ai nói tôi không muốn, lần trước cậu cũng ngồi lên đùi tôi rồi!” Trương Hiểu Ba không phục trừng lại y một cái phản bác.

Cậu không đề cập tới thì còn đỡ, nhắc tới lại Âu Dương Tấn thấy khó chịu. Lần trước mình không biết là bị quỷ ám thế nào, cứ nhiên đáp ứng tên ngốc này, ngồi lên đùi cậu thì thôi đi, cuối cùng còn mất mặt hôn mê...

Phát hiện sắc mặt Âu Dương Tấn càng ngày càng đen, Trương Hiểu Ba trong lòng kêu to không tốt, mình không phải đang lấy lòng cấp trên sao? Sao lại chữa lợn lành thành lợn què rồi?

Thế là, Trương Hiểu Ba dưới ánh mắt giết người của Âu Dương Tấn, ngoan ngoãn đi đến bên người y, ngồi lên đùi y.

“Ngẩng đầu lên,” Âu Dương Tấn ra lệnh, Trương Hiểu Ba đành phải làm theo. Bốn mắt nhìn nhau, mặt Trương Hiểu Ba thực sự cảm thấy nóng ran, không chịu thua kém mà đỏ bừng.

Nghe thấy tiếng cười trầm trầm của Âu Dương Tấn, Trương Hiểu Ba liền có chút thẹn quá hóa giận: “Cười cái gì, nói mau, cậu còn có yêu cầu gì?”

“Yêu cầu sao...” Âu Dương Tấn đảo hai mắt, vô cùng tà ác mỉm cười: “Hôn tôi.”

.....

“Hôn tôi.”

Hai chữ này đột nhiên thoát ra, trong đầu Trương Hiểu Ba lập tức trống rỗng. Tuy cậu với Âu Dương Tấn không phải chưa từng hôn, nhưng đột nhiên nói muốn cậu làm, lại có vẻ vô cùng ám muội.

Trương Hiểu Ba nhìn đôi mắt kia của Âu Dương Tấn, bỗng nhiên trong giây lát cảm thấy đầu óc hỗn loạn vô cùng. Cậu không phải muốn hỏi cậu trên sao? Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy đây là hành vi hỏi cậu trên.... Đây... là nụ hôn giữa người yêu?

Giữa người yêu... Chỉ vài chữ này, liền đủ làm Trương Hiểu Ba nhiệt huyết sôi trào. Cậu thích Âu Dương Tấn đã lâu, ở đâu có đạo lý người mình thích muốn mình hôn lại không làm. Nghĩ thế, đây thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Không do dự nữa, Trương Hiểu Ba hôn lên môi Âu Dương Tấn, bắt đầu chủ động đem lưỡi vùi vào trong miệng Âu Dương Tấn. Âu Dương Tấn tựa hồ không dự liệu được cậu sẽ tích cực như vậy, ngược lại không có hành động gì, mặc cậu không thành thạo khiêu khích phản ứng của mình.

Tuy là một nụ hôn vụng về trúc trắc lại có chút vội vã, lại khiến Âu Dương Tấn rung động mạnh mẽ. Y nhắm mắt, chờ đến lúc hai người cùng thờ dốc tách ra, trái tim đập rộn ràng mới bình tĩnh trở lại.

“Trương Hiểu Ba...”

Giọng Âu Dương Tấn trầm trầm: “Cậu vì sao lại muốn làm vậy?”

Trương Hiểu Ba đồng dạng cũng rất hưng phấn sưng sốt một chút, trong đầu nghĩ đến đầu tiên là tiền thưởng, nhưng sau đó cái lý do chậm chạp không nghĩ ra rốt cuộc cũng hiện lên.

“Bởi vì... Bởi vì hôm nay Lý Bố nói, muốn sống tốt ở công ty thì phải lấy lòng cậu...” Trương Hiểu Ba kéo dài giọng, chậm rãi nói.

Quả nhiên, sắc mặt Âu Dương Tấn liền thay đổi: “Cậu làm vậy là vì muốn lấy lòng tôi? Cấp trên của cậu? Nếu cấp trên không phải tôi, cậu cũng sẽ làm như vậy? Lý Bố nói gì với cậu? Để tôi nghĩ xem... Tiền thưởng?”

Giọng nói càng ngày càng dữ, lúc thấy Âu Dương Tấn sắp bùng nổ, Trương Hiểu Ba lại áp lại, chặn lấy môi y.

Âu Dương Tấn bị hành động to gan này của cậu làm cho sưng sốt. Trương Hiểu Ba lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Cậu để tôi nói hết đã. Vốn tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ tôi thấy không phải thế.”

Âu Dương Tấn nghi hoặc nhìn cậu: “Vậy là thế nào?”

Trương Hiểu Ba đắc ý nhếch khóe miệng, vỗ vỗ mặt Âu Dương Tấn, giọng điệu là lạ: “Bởi vì chúng ta là người yêu a ~”

Lúc này, đến lượt Âu Dương Tấn choáng váng. Sau khi ăn cơm xong, y một câu cũng không nói, Trương Hiểu Ba nói cái gì thì là cái đấy, quả thực giống như con người thay đổi.

Tuy không cảm được tiền thưởng lớn như trong mong muốn, nhìn nhìn thấy Âu Dương Tấn cúi đầu chịu thua như vậy, trong lòng Trương Hiểu Ba vui như nở hoa. A ha, cách này so với cách của Lý Bố còn thông minh hơn. Không ngờ Âu Dương Tấn lại là người chịu mềm không thích rắn, xem ra sau này phải thay đổi hướng thôi.

18. Chương 18

Đến ngày Âu Dương Tấn chính thức quyết định chuyển nhà, Trương Hiểu Ba giống như cô vợ nhỏ, ngại ngại ngừng ngừng vác một túi vải to, theo sau mông Âu Dương Tấn chuyển vào.

Vì bình thường công việc của Âu Dương Tấn rất bận rộn, từ lúc trang trí nhà cửa cũng chưa qua xem lần nào, đây coi như là lần đầu tiên đến.

Mở cửa, Âu Dương Tấn bước vào giữa phòng, đứng trong phòng khách, đảo mắt nhìn bốn phía, đứng lặng hồi lâu, mặt không biểu tình quay đầu lại, hỏi Trương Hiểu Ba khiêng túi to thở hồng hộc, “Đây là căn hộ mấy người trang trí sao?”

Trương Hiểu Ba ‘a’ một tiếng, có chút không hiểu ngắc đầu nhìn một vòng, hóa tượng đá, mồ hôi lạnh theo cổ ròng ròng chảy xuống.

Âu Dương Tấn nâng cao giọng: “Phải không?”

Trương Hiểu Ba thấy sắc mặt y không tốt, đành gật gật đầu, lắp ba lắp bắp nói: “Phải...”

Âu Dương Tấn lạnh lùng đánh giá căn phòng này, xoay người lại hỏi cậu: “Trương Hiểu Ba, không phải tôi phủ nhận thẩm mỹ của cậu, cậu thực cảm thấy chúng ta ở trong một căn hộ như thế không có vấn đề sao?”

Trương Hiểu Ba hai mắt tối sầm, thầm muốn kêu cha gọi mẹ, trong lòng mắng: Căn hộ như vậy có thể không có vấn đề sao? Cậu nghĩ tôi muốn à!

Nhưng Âu Dương Tấn vẫn đang truy hỏi: “Trương Hiểu Ba, lúc thi công, cậu ở bên giám sát, liền giám sát ra kết quả này?”

Trương Hiểu Ba nào có dũng cảm nói với y, cả quá trình làm việc mình không chỉ đến bản thiết kế cũng không được nhìn, lúc thi công cũng chỉ lo việc nghiên cứu bùa chú. Căn hộ đều do một tay Quách Phí Thập lo liệu, cậu cả ngày cùng anh trai ở vườn hoa tầng dưới thảo luận Phật pháp...

“Tôi... Tôi...”

“Cậu cái gì?” Âu Dương Tấn nhú mày trừng cậu: “Tôi trả nhiều tiền như vậy, làm ra căn hộ như thế này, thực sự là kiểu cậu thích sao?”

Trương Hiểu Ba khẽ cắn môi, gật đầu nói: “Phải a... Tôi, tôi thích kiểu này... Sao vậy? Nhẽ nào cậu, cậu không thích?”

Ngoài dự đoán của mọi người, Âu Dương Tấn nhún nhún mày, giống như cái gì cũng chưa xảy ra, ném ví da lên sofa, nói một câu: “Không có gì, chỉ cần cậu thích là được.” Sau đó y quay người đi vào nhà vệ sinh.

Trương Hiểu Ba ngây ra như phỗng, nửa ngày mới phản ứng lại. Âu Dương Tấn cư nhiên không giận cậu! Thực thần kỳ. Nhìn thấy căn phòng này mà cư nhiên vẫn có thể ung dung, thực không hổ là Âu Dương Tấn lãnh huyết a...

Trương Hiểu Ba bỏ cái túi lớn của mình xuống, tỉ mỉ nghiên cứu căn nhà mới của bọn họ. Đầu tiên, tường phòng khách sơn màu xanh da trời, trần nhà cũng là màu xanh, sàn nhà cũng là màu xanh. Tóm lại, tất cả trong phòng đều là màu xanh nước biển, hơn nữa còn có một bể cá thủy tinh lớn ốp tường, phản chiếu lại ánh sáng, dập dờn dập dờn. Trương Hiểu Ba thật sự hoài nghi bọn họ có phải bước nhầm vào long cung nơi đáy biển hay không.

Quả nhiên, thiết kế của Quách Phí Thập là một thế giới dưới nước. Dưới bàn trà trước sofa là một khối thủy tinh, phía dưới thủy tinh bày một đồng hồ trang sức như san hô, đá cuội, vỏ sò... Sofa là tạo hình vỏ sò trắng, lúc ngồi trên sofa, phản ứng đầu tiên chính là bản thân quả thực đang ngồi giữa đại dương sâu thẳm. Ngay cả bên cạnh chậu hoa trang trí bên cạnh cũng là rong giả...

Mà cửa sổ phòng khách, hoàn toàn được sửa thành dáng cửa tàu ngầm. Trương Hiểu Ba lúc này mới phát hiện, ngay cả cửa ra vào mỗi tường, cũng là kiểu cửa thuyền. Tranh trên tường cũng đều là mỹ nhân ngư, san hô đáy biển...

Trương Hiểu Ba thở dài. Nhẽ nào anh trai cùng anh Phí Thập chưa từng nghĩ qua, ở trong một căn phòng như vậy sẽ thấy rất lạnh sao?

Trương Hiểu Ba nghĩ như vậy, bất đắc dĩ đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn chiếc giường lớn kia, triệt để ngây người, “A a a a a a” hét lớn.

“Sao vậy?” Âu Dương Tấn chạy nhanh đến bên cậu, nghi hoặc phát hiện Trương Hiểu Ba cũng không có gì khác thường, có chút lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu hét lớn như vậy.”

Trương Hiểu Ba nói không nên lời, chỉ thẳng về phía chiếc giường kia. Âu Dương Tấn nhìn nhìn, nói: “Làm sao vậy? Chiếc giường này có vấn đề sao?”

Trương Hiểu Ba đối mặt với con người không có chút kinh ngạc này, quả thực là muốn phát điên. Phòng ngủ Quách Phí Thập thiết kế cũng theo phong cách đại dương, ở giữa đặt một chiếc giường lớn màu xanh nước, từ ga trải đến chăn gối đều là màu xanh, mà phía trên còn có hoa văn gợn sóng, hơn nữa các vật dụng đặt trên tủ đầu giường đều có tạo hình khối băng màu trắng. Nhìn từ xa, hoàn toàn giống với một động băng ở Nam Cực.

“Âu Dương Tấn, cậu không cảm thấy nếu ngủ trong này, sẽ rất lạnh sao?” Trương Hiểu Ba hoài nghi không biết thần kinh Âu Dương Tấn có phải có vấn đề hay không.

Âu Dương Tấn rất chắc chắn lắc đầu: “Không có gì, đây không phải phong cách cậu thích sao? Có phải cậu thấy làm được thành công như vậy nên rất hưng phấn không? Không cần nghĩ về tôi, cậu thích là tốt rồi.”

Trương Hiểu Ba bị sự ‘tốt bụng’ của y bịt miệng một câu cũng không nói nổi. Trời ạ, cái này chỗ nào giống phong cách cậu thích chứ? Cậu sao có thể làm ra một thế giới đầy biển, còn là thế giới đầy biển ở Nam Cực cho mình ở, cũng chả phải cá...

Nhìn Trương Hiểu Ba buồn buồn ngồi trên giường lớn, Âu Dương Tấn không rõ là có chuyện gì, nên nghĩ: Có phải Hiểu Ba thấy phản ứng của mình không được nồng nhiệt nên thấy thất vọng không?

Vừa nghĩ vậy, Âu Dương Tấn vội vàng bù đắp, ho khan một tiếng: “Ách, thiết kế căn phòng này thực không tồi. Ban đầu nhìn sẽ có hơi kinh ngạc, nhưng bây giờ càng nhìn lại càng thấy thuận mắt, ý tưởng mới mẻ, lại rất lãng mạn, còn thực ấm áp. Trương Hiểu Ba cậu làm không tồi.”

Trương Hiểu Ba ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Âu Dương Tấn, trong đầu chỉ có một câu: Âu Dương Tấn điên rồi...

Âu Dương Tấn trong lòng ghen ghét. Mình đã hạ mình thế này, khen ngợi hơn nửa ngày, vì sao Trương Hiểu Ba vẫn dùng đôi mắt cá kia nhìn mình?

“Này! Cậu cứ trừng tôi như vậy để làm gì? Tôi là đang khen cậu đó!” Âu Dương Tấn cuối cùng nhịn không được, cáu kỉnh.

“Cậu khen thì khen, tôi trừng cậu thì làm sao?” Trương Hiểu Ba cũng không yếu thế, từ sau lần trước làm Âu Dương Tấn trở nên ngoan ngoãn, lá gan cậu lại càng ngày càng lớn, dần dần có xu thế tạo phản.

“Cậu trừng tôi...”

Âu Dương Tấn bị cậu chọc tức mà không có cách nào, liếc hai cái xem thường, phát tay: “Được rồi được rồi, vài nhà cũng chưa có rửa tay, nhanh đi rửa đi!”

Trương Hiểu Ba chậm rì đứng dậy, lê đến phòng vệ sinh, mở cửa ra, kêu một tiếng ‘Mẹ ơi’, nhìn thấy cái van nước hình cá heo, cái vòi sen hình hải quỳ, còn có bồn tắm hình phao cứu hộ, hai mắt liền tối sầm...

Không muốn đâu! Ngay cả WC cũng như vậy! Cậu chẳng lẽ thực sự phải biến thành sinh vật đáy biển sao!

Sau khi rửa tay lau mặt, Trương Hiểu Ba đã bị đả kích đến không còn chút tinh thần, trở lại phòng khách ngồi lên trên chiếc sofa lớn hình vỏ sò kia, không động đậy hết như xác chết.

Tòa nhà Pisto xa hoa của cậu, căn hộ trong phim ấm áp, rực rỡ màu sắc đó... Cư nhiên, cư nhiên biến thành thế giới dưới đáy biển! Mỗi ngày ở trong đây ăn ngủ, Trương Hiểu Ba cảm thấy mình sẽ mọc ra vây cá...

Âu Dương Tấn thấy cậu buồn bã ỉu xìu, trong lòng càng thêm lo lắng, ngồi bên cạnh đẩy đẩy cậu: “Này, rốt cuộc là làm sao vậy? Trong người không thoải mái sao?”

Trương Hiểu Ba lắc đầu: “Không có...”

“Vậy... là đói bụng sao?”

“Cũng không phải.”

Âu Dương Tấn mặt nhăn nhúm: “Có phải chê tôi khen cậu không hay không?”

Trương Hiểu Ba thăm liếc một cái xem thường. Âu Dương Tấn cậu là tên ngu, ngay cả khen cũng có vấn đề.

“Cũng không phải? Vậy cậu sao lại ỉu rĩ như vậy? Chẳng lẽ còn có chỗ nào không hài lòng?” Âu Dương Tấn không ngừng truy hỏi, ngược lại lại làm Trương Hiểu Ba càng thêm phiền lòng.

“Cậu đừng lải nhải nhà lải nhải nữa có được không, tôi chính là không vừa lòng đấy!” Trương Hiểu Ba quay người đưa lưng về phía Âu Dương Tấn, tính xấu lại nổi lên.

Âu Dương Tấn lại một chút cũng không có không nhẫn nại. Nhìn bề ngoài, Âu Dương Tấn dường như không hề để ý tới Trương Hiểu Ba, thậm chí là thường lấy bắt nạt cậu làm vui. Kỳ thật Âu Dương Tấn thích Trương Hiểu Ba đã lâu, lại vì có bệnh cường chế, nên đối với Trương Hiểu Ba có thể là chấp nhất vượt mức thường.

Mỗi khi Trương Hiểu Ba muốn cái gì, y liền nhất định khiến cậu có được. Yêu cầu của Trương Hiểu Ba, trước này đều được thỏa mãn ngay lập tức. Trương Hiểu Ba nói thích tòa nhà Pisto, y ghi nhớ kỹ trong lòng, âm thầm dùng thủ đoạn ép chết công ty người khác, đoạt tòa nhà Pisto vào trong tay, lại lừa Trương Hiểu Ba vào ổ.

Trương Hiểu Ba nói không thích loại thiết kế hai màu trắng đen giống nhà y, y liền sắp xếp, để Trương Hiểu Ba tự mình làm.

Trương Hiểu Ba thiếu tiền khám bệnh cho anh trai, Âu Dương Tấn muốn giúp cậu, nhưng lại không muốn cậu thoát khỏi tay mình, vì thế mới mời công ty thiết kế của Quách Phí Thập đến làm, tiền tiêu tuy rất nhiều, nhưng vừa đủ để Trương Hiểu Nghĩa tiếp tục khám bệnh, mà khoản tiền Trương Hiểu Ba nợ mình, lại không cách nào trả lại.

Trương Hiểu Ba lúc trước không có bằng tốt nghiệp, không tìm được việc làm, Âu Dương Tấn lại sĩ diện muốn chết, không chịu giáp mặt thừa nhận tâm ý của mình, chỉ có thể lập bẫy, làm cho Trương Hiểu Ba mỗi lần phỏng vấn xin việc đều bị người khác cướp mất cơ hội. Cuối cùng Trương Hiểu Ba cũng theo như suy đoán của y, đi vay tiền người khác. Âu Dương Tấn biết được tin mấy người kia vào đêm 30 sẽ ở khách sạn kia đòi tiền, liền tổ vẽ đi tham gia dạ tiệc của khách sạn đó, sau đó vào thời điểm Trương Hiểu Ba bước vào đường cùng liền ‘trùng hợp’ xuất hiện, dùng một tấm chi phiếu, khóa cậu lại bên mình.

Đầu óc Âu Dương Tấn vô cùng thông minh, chiếc bẫy này từng bước từng bước hoàn toàn đều đã sớm được thiết kế hoàn hảo. Dục vọng độc chiếm Trương Hiểu Ba của y đã đến mức khó khống chế được, lại sống chết không qua được góc rẽ này, cứ khẳng khẳng không chịu lộ ra nét dịu dàng của mình.

Chỉ là cách biểu đạt tâm ý cùng thủ đoạn độc đoán lại kịch liệt này của Âu Dương Tấn thực sự không đúng, hơn nữa nhìn thấy Trương Hiểu Ba liền như châm lửa vào thùng dầu ‘dục vọng’ của y. Mỗi lần gặp Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn lý trí suy nghĩ gì cũng đều mặc kệ, thuận theo tính cách mình mà tùy ý làm việc, khiến Trương Hiểu Ba một chút cũng không cảm nhận được sự quan tâm của y, ngược lại cả ngày lo sợ bất an, cảm thấy Âu Dương Tấn chướng mắt với cậu.

Mike đã từng than thở rằng: tình yêu của hai con người này, hoàn toàn là tình yêu của hai đứa trẻ. Một người thích một người, sẽ cố bắt nạt để được đối phương chú ý, mà tên nhóc ngu ngơ, ngây ngốc thích cái kẻ bắt nạt mình này, lại tiêu cực cho rằng đối phương chắc chắn không thích mình.

Chỉ là không biết vào lúc nào, hai con người này mới có thể trao đổi tâm ý, hiểu được một mảnh chân tình của đối phương?

19. Chương 19

Thấy Trương Hiểu Ba vẫn ngồi trên sofa không động đậy, Âu Dương Tấn vỗ vỗ lưng cậu: “Này, cậu nói gì đi?”

Trương Hiểu Ba lẩm bẩm một tiếng, quay đầu lại, đau khổ nói: “Nói cái gì a...”

“Cậu không hài lòng với căn hộ này? Vậy cậu thích ở chỗ nào, nói ra đi, mai tôi sẽ cho Lý Bô đi mua là được rồi.” Âu Dương Tấn lại phi thường có kiên nhẫn thỏa mãn yêu cầu của Trương Hiểu Ba.

“Nhưng tôi muốn ở nhất chính là tòa nhà Pisto a...”

Trương Hiểu Ba buồn bực vô cùng, thực khó khăn vào ở được, quý biết anh Phí Thập sao lại biến căn hộ thành thế giới đầy biển, khiến cậu quay cuồng choáng váng trong thế giới xanh xanh này...

“VẬY... Cậu không thích loại trang trí này?” Âu Dương Tấn vuốt cằm, rốt cục cũng nghĩ tới vấn đề mấu chốt này: “Nhưng đây lẽ nào không phải yêu cầu của cậu sao?”

Trương Hiểu Ba á khẩu không nói được gì, nhưng sợ Âu Dương Tấn nhìn ra sơ hở, đành phải thô lỗ khua khua tay: “Không có, không có. Chỉ là có chút không quen, ở một lúc là ổn.”

Âu Dương Tấn lúc này mới yên lòng, điềm nhiên như không cần làm gì thì làm nấy, để lại mình đồng chí Trương Hiểu Ba ở đó than ngẩn thở dài.

Đầu năm nay, người tình thần cường hãn đúng là nhiều bất bình thường a.....

“Đúng rồi, Âu Dương Tấn! Tôi có việc muốn nói.” Trương Hiểu Ba đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vọt tới chỗ bao vải lớn cởi dây buộc.

“Hả? Có chuyện gì?” Âu Dương Tấn bắt đầu chuẩn bị đánh răng.

“Cái đó... Cậu nói chúng ta ở chung, có phải nên tôn trọng sở thích của đối phương không?”

“Ừm.” Mơ hồ đáp một tiếng không rõ ràng, Âu Dương Tấn đã đánh răng rửa mặt xong, thay áo ngủ, đứng trước cửa, “Trương Hiểu Ba, cậu đang làm gì vậy?”

“Tôi đang tìm đồ a!” Túi đồ của Trương Hiểu Ba quá to, dường như trong chốc lát còn không mở ra được.

“Tìm cái gì thì để mai đi, ngủ thôi.”

Trương Hiểu Ba gật gật đầu, cũng đi rửa mặt đánh răng, trở lại phòng ngủ, thấy Âu Dương Tấn nằm trên giường, bỗng có chút chột dạ.

“Cậu lẽ mà lẽ mề cái gì, nhanh lên giường đi ngủ.” Âu Dương Tấn lộ vẻ rất không bình tĩnh với sự chần chừ của cậu.

Trương Hiểu Ba đi qua, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn, tỏ vẻ rất tự nhiên, kỳ thực đã căng thẳng đến trán ướt đầm mồ hôi.

Hai người ở chung, ngủ trên cùng một giường, dường như rất đương nhiên, nhưng Trương Hiểu Ba vừa nghĩ tới lần đầu tiên mình say rượu cùng với Âu Dương Tấn, liền lo lắng vô cùng.

Âu Dương Tấn có phải muốn không... Vô nghĩa, là đàn ông ngủ trên cùng một cái giường với người yêu mình, còn sẽ không muốn làm sao?

Nhưng... Nhưng... Thật sự rất đau a...

Có điều dường như tất cả lo lắng của Trương Hiểu Ba đều là thừa thãi, vì Âu Dương Tấn sau khi cậu đặt lưng xuống liền tắt đèn giường, cả phòng ngủ lập tức tối mịt. Trương Hiểu Ba vểnh tai, nghe tiếng người bên cạnh, nhưng chờ rất lâu, Âu Dương Tấn ngay cả một đầu ngón tay cũng không chạm vào cậu, quay đầu lại nhìn, người kia nằm thẳng, hình như thực sự muốn ngủ.

Trương Hiểu Ba lúc này mới âm thầm thở một hơi, không biết vì sao, cảm thấy có chút may mắn cùng như hơi thất vọng, cậu tự hỏi chính mình, nhẽ nào mình đang chờ mong Âu Dương Tấn làm cái gì sao?

Không không không, mau vứt cái ý tưởng khủng bố đó ra, đau thành như vậy, đánh chết cũng không muốn thêm lần nữa. Nhưng... Nhưng càng không nghĩ như vậy, suy nghĩ muốn Âu Dương Tấn ôm mình lại càng luẩn quẩn trong đầu. Trương Hiểu Ba lặn qua lộn lại, không sao ngủ được, mở lớn mắt chớp chớp trong phòng ngủ tối mịt.

Cuối cùng Trương Hiểu Ba thực sự không nhịn được, khẽ gọi một tiếng: “Âu Dương Tấn, cậu ngủ sao?”

Gần như ngay lập tức nghe được người bên cạnh đáp lại: “Sao vậy?”

Trương Hiểu Ba không biết nói gì, nhưng Âu Dương Tấn lại quay người lại: “Không ngủ được?”

“Phải...”

“Không quen? Trước kia chúng ta không phải vẫn ngủ trong cùng một phòng ký túc xá sao.” Giọng Âu Dương Tấn thực bình tĩnh.

Trương Hiểu Ba không được tự nhiên co co vai. Âu Dương Tấn vươn tay ôm lấy cậu, mà chỗ da bị ngón tay lạnh lẽo của Âu Dương Tấn chạm vào nhất thời nóng rực lên.

Trương Hiểu Ba tim đập như trống bỏi, nín thở, chờ hành động tiếp theo của Âu Dương Tấn, nhưng khiến cậu thất vọng cũng khó hiểu chính là, Âu Dương Tấn không hề có ý tiến thêm bước nữa, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Cái gì? Nhẽ nào thực là thuận túy muốn ngủ?

Trương Hiểu Ba đơ ra trong lòng Âu Dương Tấn không nhúc nhích, cảm thấy mình thực giống một cái gối ôm lớn.

Nhẽ nào Âu Dương Tấn không có cảm giác với mình sao...

Có chút tự ti nghĩ, trong lòng Trương Hiểu Ba trống rỗng không có điểm tựa, xem ra phải đi cúng Phật mới được...

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Tấn đúng giờ thức dậy, lúc tỉnh dậy, phát hiện Trương Hiểu Ba bên cạnh không thấy đâu, lập tức nhảy xuống giường mở cửa ra.

Trong phòng khách, hương khói mù mịt, Trương Hiểu Ba đang thành kính quỳ lạy một thứ gì đó.....

“Trương Hiểu Ba!”

Âu Dương Tấn rống lên một tiếng, hai ba bước xông qua, cướp đi nén hương trong tay Trương Hiểu Ba, “Cậu đang làm cái gì vậy!”

Trương Hiểu Ba rất đương nhiên đáp: “Lễ Phật, cậu lễ nào không thấy sao?”

Theo ánh mắt Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn nhìn sang bên, quả thực không có lời nào để nói, trên ngăn tủ chỗ góc tường phòng khách, đặt một pho tượng Phật Di Lặc rất bắt mắt.

“Cậu làm lúc nào?” Âu Dương Tấn nhớ lại tình hình bọn họ vào nhà ngày hôm qua.

“Ở trong túi của tôi a, tôi mang theo Phật Tổ tới a.” Trương Hiểu Ba chỉ chỉ cái túi đã bị tháo ra trên nền đất, giống như câu hỏi của Âu Dương Tấn rất ngu ngốc.

Mắt Âu Dương Tấn trừng lớn, “Tôi đã nói bao lần rồi, không được làm mấy thứ mê tín này nữa...”

“Nhưng hôm qua tôi hỏi cậu có phải nên tôn trọng sở thích của hai bên không, cậu đồng ý rồi mà!” Trương Hiểu Ba rất vô tội nhìn y.

Âu Dương Tấn nghiêng răng nghiêng lợi, trừng pho tượng Phật Di Lặc cười trước mặt. Chết tiệt, tượng Phật 4 năm trước đặt trong ký túc xá, cứ nhiên lại theo vào nhà mới của y. Cái tên tình địch vĩnh viễn này không biến mất, y sẽ không mang họ Âu Dương nữa!

Cứ thế, thời kỳ ở chung mới của Trương Hiểu Ba đã đến. Hiện tại cậu mỗi ngày ngồi xe Âu Dương Tấn đến công ty, tối cùng về nhà, sau đó hai người cùng ăn cơm, thật giống đôi tình nhân như hình với bóng.

Đây là cuộc sống hạnh phúc mà Trương Hiểu Ba vẫn luôn mơ ước, cứ nhiên thực sự thành thực rồi!

Có điều, cuộc sống chung sống của hai người lại tràn ngập mùi thuốc súng và kích động, hoàn toàn không phải là dịu êm sóng yên biển lặng

Đầu tiên, tất nhiên là Âu Dương tổng tài bị pho tượng Phật làm cho vừa về đến nhà là mặt xám xịt mà tâm tình không vui, ở trong thế giới đầy biển xanh mát phát ra oán khí nồng nặc.

Âu Dương Tấn căm giận nghĩ, rốt cuộc phải dùng cách nào mới khiến cái đầu ngu ngốc của Trương Hiểu Ba ngoài mình ra thì không còn gì khác, chẳng mấy thứ tượng Phật bùa chú lên chín tầng mây...

Bốn năm đại học, y vẫn im hơi lặng tiếng, giống như một tay thợ săn cực kỳ kiên trì, chờ đợi Trương Hiểu Ba dần dần bị mình bắt được, giam lại. Hiện tại cuối cùng cũng đã như ý nguyện mà chiếm được cậu, nhưng Âu Dương Tấn có chứng cưỡng chế, không chịu nổi nhất chính là lực chú ý cao độ đối với những sự vật khác của Trương Hiểu Ba. Ánh mắt thành kính nhìn tượng Phật của Trương Hiểu Ba, khó chịu giống như móc tim y ra. Nếu lại phát hiện Trương Hiểu Ba ngu ngốc hôn bùa chú, y quả thực là sẽ núi lửa phun trào...

Nên, lúc Âu Dương Tấn phát hiện, trong ‘tổ ấm’ y đặc biệt làm cho Trương Hiểu Ba, cư nhiên lại đặt pho tượng Phật kia, quả thực là như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào tim.

Nhưng Âu Dương Tấn từ trước đến nay đều là người có quyết tâm, có nghị lực. Y suy nghĩ hồi lâu, quyết định muốn triển khai trận chiến tranh giành Trương Hiểu Ba....

Tiếp đó, chính là đồng chí Trương Hiểu Ba vô cùng ngờ vực với hiện tượng quái dị hai người mỗi đêm đều cùng giường chung gối nhưng lại không làm gì cả, ngay cả hôn môi vuốt ve cũng không có. Ngẫu nhiên, Âu Dương Tấn sẽ ôm vai cậu, nhưng, cũng không làm gì tiếp.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Trong lòng Trương Hiểu Ba nín nhịn cũng sắp nghẹn ra vấn đề rồi. Nhẽ nào Âu Dương Tấn thực sự không có cảm giác gì với cậu, một chút cũng không muốn chạm vào cậu sao, nhưng vậy sao lại muốn mình chuyển vào?

Việc thắp hương thờ Phật cũng đã sắp được một tuần, hoàn toàn không có kết quả gì, theo lý thì không thể như vậy a. Nhẽ nào tòa nhà Pisto này phong thủy có vấn đề? Không thể a, lúc trước anh trai Trương Hiểu Nghĩa đã từng nói với cậu, nơi phong thủy tốt nhất thành phố này là tòa Pisto mà. Đây cũng là lý do vì sao Trương Hiểu Ba cứ cố chấp với tòa nhà Pisto này....

Không phải phong thủy, cũng không phải không thắp hương, vậy rốt cuộc là vì gì?

Trương Hiểu Ba buồn khổ ngồi trước bàn làm việc thở dài. Trưởng phòng Đại Phật hí hửng cười bảo cậu, việc quảng bá ‘Tân uyên uyên hồ điệp’ không tồi, lập tức sẽ lên bảng vàng. Mấy người làm như tiểu Sủng tiểu Mễ đều đang mong ngóng chờ đợi.

Hôm nay là sáng Chủ Nhật đầu tiên từ khi ở chung, trong lòng hai người đều có mưu mô, cảm báo, ngồi trong phòng khách thờ ơ đọc, đột nhiên chuông cửa reo vang, dọa hai người nhảy dựng.

Âu Dương Tấn ấn nút nghe, giọng Lý Bồ truyền tới: “Tổng tài, thứ ngài hôm qua bảo tôi mang qua tôi đã mang đến rồi ạ.”

Trương Hiểu Ba trộm nhìn Âu Dương Tấn, phát hiện khóe môi y khẽ cong lên, xem ra là có chuyện gì đó làm Âu Dương Tấn cao hứng rồi.

“Tốt, cậu mang lên đi.”

Âu Dương Tấn dẫn dò như vậy, không quá hai phút, Lý Bồ liền tới. Âu Dương Tấn mở cửa ra, nhận lấy một cái hộp.

Trương Hiểu Ba tò mò nhìn ngó cái hộp được gói gém cẩn thận, ngẩng đầu chạm phải ánh mắt có ý bốn cột của Lý Bồ: “Hiểu Ba, phải thực hưởng thụ nha.”

Lý Bồ nói xong, vẫy tay, vào thang máy đi xuống. Âu Dương Tấn đóng cửa lại, xoay người, đối mặt với Trương Hiểu Ba vẻ mặt khó hiểu.

“Muốn mở ra xem sao?” Tâm trạng Âu Dương Tấn thực sự rất tốt, cư nhiên lộ ra nụ cười mỉm. Trương Hiểu Ba biết, chỉ có lúc cực kỳ đắc ý, Âu Dương Tấn mới có biểu lộ như vậy.

“Đây rốt cuộc là cái gì vậy?” Trương Hiểu Ba không phủ nhận cậu tò mò, vươn tay cầm lấy cái hộp kia. Âu Dương Tấn lại cố ý chuyển hộp ra chỗ khác, không cho cậu cầm.

“Làm gì mà keo kiệt vậy, bên trong rốt cuộc là cái gì?” Trương Hiểu Ba càng thêm hiếu kỳ.

Âu Dương Tấn lại không nhanh không chậm mở đầu đĩa, xé bỏ giấy gói, bên trong là một xấp đĩa CD. Trương Hiểu Ba phát hiện mấy chiếc đĩa CD đó rõ ràng là do tự sao ra. Âu Dương Tấn lật qua lật lại, cầm lấy một chiếc, bỏ vào.

Màn hình nửa ngày vẫn không hiện lên một chữ nào, tim Trương Hiểu Ba đập thành thịch. Không phải chứ, nhẽ nào Âu Dương Tấn muốn bật phim đen xem?

Trương Hiểu Ba kỳ thực rất xui xẻo. Bốn năm đại học, bạn cùng phòng tiểu Cường trong ký túc xá thường mang phim nội dung hạn chế về, lén lút dùng laptop xem trên giường, các nam sinh khác trong ký túc xá có lúc cũng sẽ tụ tập lại nói về vấn đề tương tự.

Nhưng Trương Hiểu Ba ngay cả một cơ hội lại gần cũng không có. Mỗi lần nếu có người nói đến những vấn đề này, Âu Dương Tấn sẽ lạnh lùng kéo cậu đi, trong lúc kéo đi còn che tai cậu, gì cũng không cho cậu nghe. Mà phim đen càng đừng nói, ngay cả nghe cũng không có cơ hội, xem thì càng không thể. Âu Dương Tấn đã từng ra lệnh, nếu có người dám lòi kéo Trương Hiểu Ba xem mấy thứ này, thì chuẩn bị bị đập đến chết đi.

Kết quả, lúc tiểu Cường hay nam sinh khác cầm đĩa phim hùng dũng trở lại ký túc xá, vừa thấy Trương Hiểu Ba ở đó, liền sẽ lập tức giấu đĩa trong đồng sách, e hèm hai tiếng, lộ ra một vẻ nghiêm chỉnh...

Hơn nữa Âu Dương Tấn là thiên tài máy tính, không hiểu laptop của y chạy chương trình gì, lúc lên mạng tất cả những tin tức không tốt đều bị lọc bỏ. Trương Hiểu Ba đáng thương lên mạng chỉ có thể xem ‘Thám tử Conan’, thậm chí còn vì một câu nói vô ý “Siêu trộm thực đẹp trai”, suýt chút nữa bị Âu Dương Tấn lọc sạch tất cả phim anime...

Thế nên, Trương Hiểu Ba nhìn chằm chằm màn hình, chờ hình ảnh xuất hiện, không nhin nổi có chút căng thẳng, cũng có chút hưng phấn. Lẽ nào Âu Dương Tấn tốt bụng đột xuất, mang mấy thứ này đến điều chỉnh tình thú giữa hai người bọn họ?

Trong đầu Trương Hiểu Ba suy nghĩ lung tung. Kỳ thực cậu xem như là loại người chưa biết lý thuyết đã trực tiếp thực hành. Lần đầu tiên uống rượu rồi nảy sinh quan hệ với Âu Dương Tấn, tuy ấn tượng không rõ lắm, nhưng vẫn nhớ được một chút, có điều thứ làm cậu ghi sâu nhớ kỹ chỉ có đau đớn cùng tủi thân, những cái khác đều rất mơ hồ. Lúc này tất nhiên là vô cùng hăng hái, mắt mở to nhìn màn hình...

Âu Dương Tấn nghiêng đầu đánh giá cậu mấy lượt, hỏi cậu: “Cậu sao đột nhiên tập trung tinh thần vậy?”

Trương Hiểu Ba vừa định trả lời, màn hình đen nửa ngày cuối cùng hình ảnh đột ngột nhảy ra. Cầu nhỏ nước chảy bên nhà, sông nước Giang Nam như trong thơ ca, một mặt hoa nhỏ tím tím, cỏ thơm xanh biếc tận chân trời...

Hình ảnh quay lại gần, một chiếc thuyền con, chậm rãi trôi lại, đi theo đó là tiếng sáo thanh nhã. Đứng trên thuyền nhỏ là một thiếu niên cao gầy, tà áo trắng khê bay, môi khép hờ, trong tay cầm một chiếc sáo ngọc...

Mỹ thiếu niên này đẹp thì đẹp thật, nhưng có phần quá nữ tính, vô cùng yếu ớt, bộ dạng không chịu nổi gió mưa...

Mỹ thiếu niên bước xuống thuyền, bị một đám người hắc y vây quanh, ý muốn cột nhả, thế là lập tức có một vị công tử xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Vị công tử này so ra cao hơn mỹ thiếu niên kia một chút, nhưng cũng là bộ dạng bạch diện thư sinh da non thịt mềm. Mỹ thiếu niên được ân nhân cứu giúp, lập tức hôn mê ngã vào lòng ân nhân công tử.

Trương Hiểu Ba đã nhìn đến phát gốc, một lúc lâu sau mới quay đầu hỏi Âu Dương Tấn đang nhíu mày ngồi bên cạnh: “Không phải chứ, nhẽ nào loại đĩa này đều là diễn cái kia?”

20. Chương 20

“Không phải chứ, nhẽ nào loại đĩa này đều là diễn cái kia?”

Trương Hiểu Ba đầy nghi ngờ nhìn Âu Dương Tấn muốn tìm chứng cứ, trong lòng phi thường không cam cùng uất ức. Cậu mang niềm nhiệt tình khắp khối cực lớn xem, cư nhiên lại là loại phim ảo lả như vậy.....

Âu Dương Tấn bị câu hỏi của cậu làm dở người, liếc cậu một cái, lặp lại: “Loại đĩa này?”

“Đúng vậy, chính là loại đĩa này, thứ mà trước kia cậu vẫn không cho tôi xem ấy, chẳng lẽ bên trong đều là thứ nhạt nhẽo này sao? Phí công tôi mong chờ bốn năm!” Trong lòng Trương Hiểu Ba tràn đầy oán khí, gào lên với Âu Dương Tấn.

Âu Dương Tấn nhướn mi, nhàn nhạt hỏi: “Cái gì? Hóa ra cậu vẫn muốn xem sao?”

“Vô nghĩa! Tôi là một thằng đàn ông bình thường! Ngay cả một chút sở thích hứng thú như vậy cũng bị cậu cướp đoạt! Mỗi ngày chỉ có thể làm bạn với bùa chú tượng Phật của tôi... Tôi cũng không phải anh trai tôi, không có nghĩ muốn làm hòa thượng!” Trương Hiểu Ba bị y nói vậy, càng giận không có chỗ phát, lửa nóng hừng hực bốc lên.

Lực chú ý của Âu Dương Tấn đột nhiên tập trung lại: “Chờ đã, cậu nói cái gì? Cậu nói vì không cho cậu xem phim này, cho nên cậu cả ngày mê mẩn mấy thứ đồ mê tín của cậu sao?”

Trương Hiểu Ba trợn mắt, mũi hừ một tiếng: “Chả có gì là vì này nên nọ cả, dù sao cũng đều là lỗi của cậu. Có điều hiện tại xem rồi... ách, cũng không có gì oán giận, cái thứ kia tôi cũng không thích xem.”

Trương Hiểu Ba chỉ chỉ câu chuyện tình yêu vẫn đang tiếp tục trên màn hình: “Thực nhàm chán a. Mấy thứ này có lẽ chỉ có mấy cô bé gái thích xem đi? Nhưng tại sao cả đám người đại học kia ngày ngày cũng thích xem vô cùng...”

Âu Dương Tấn vuốt cằm, suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi nói: “Trương Hiểu Ba, đây là kịch bản mới của công ty chúng ta, tên là “Tân nguyên nguyên hồ điệp”.”

“Hồ?” Trương Hiểu Ba choáng váng, trán liền mướt mồ hôi lạnh. Không phải chứ, đây là kịch truyền thanh BL sao. Chả trách chả trách... A! Từ từ! Cậu vừa rồi nói gì với Âu Dương Tấn? Oán giận không được xem phim đen! Trời ơi! Xong rồi xong rồi!

Trong giọng Âu Dương Tấn đột nhiên có tia trêu chọc: “Vốn dĩ tôi nghe nói loại phim tình cảm này cặp tình nhân đồng tính đều thích xem, liền bảo Lý Bố lấy một ít, muốn giải trí cuối tuần cùng cậu. Có điều hiện tại xem ra, cậu hình như có hứng thú khác nhỉ?”

Trương Hiểu Ba lại ứa mồ hôi lạnh: “Không không không, tôi không có...”

“Không có? Tôi mới biết được, nam sinh bé nhỏ mà tôi luôn coi là thuần khiết, cái người mà tôi giữ chặt trong tay không dám vậy bần, sắc tâm lại thực không nhỏ nha!” Âu Dương Tấn khoanh tay cười lạnh.

Hai mắt Trương Hiểu Ba biến thành màu đen. Trời ơi, lần này xong rồi, bị Âu Dương Tấn nắm thóp, đây là một sự xui xẻo to lớn.

“Không a... Tôi... Tôi... Tôi không xem...” Trương Hiểu Ba xua tay, muốn chuồn khỏi phòng khác.

“Muốn chuồn sao? Cũng phải xem tôi cho hay không!”

Âu Dương Tấn giận tái mặt, vươn tay xách lấy cổ áo cậu, giống như xách một con gà con mà đem cậu đến phòng tắm. Trương Hiểu Ba bị ấn mạnh lên vách tường, đầu óc choáng váng, còn chưa kịp nâng đầu lên, cái cơ thể so hơi cậu to hơn 1 số còn vẫn chưa ngừng phát triển của Âu Dương Tấn liền đè xuống.

Trong lòng kinh hoàng, Trương Hiểu Ba không rõ mình là đang căng thẳng hay hưng phấn, mặt từ từ đỏ bừng, cái nóng lan đến cả vành tai, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Cậu muốn làm gì! Tránh ra!”

Giọng Âu Dương Tấn nghe hoàn toàn là không chút để ý: “Hử? Muốn tôi dậy? Cậu không phải rất muốn xem phim đen sao? Tôi trước nay chưa từng biết cậu háo sắc đến vậy, Trương Hiểu Ba.”

Âu Dương Tấn thực sự cao hơn cậu rất nhiều, Trương Hiểu Ba vừa gầy vừa thấp quả thực bị y đè đến không thở nổi, trước mắt tối đen, nhưng sức lực chênh quá nhiều, không sao gãy ra được, đành trợn mắt trừng người đàn ông đang tức giận kia: “Háo sắc thì làm sao..... Tôi tôi tôi..... Tôi là đàn ông! Đó là..... bản tính của con người!”

Âu Dương Tấn nghe câu trả lời của cậu, ý muốn khi dễ cậu lại trở dậy, vừa cúi đầu cắn cổ cậu, vừa tiếp tục hỏi: “Hả? Vậy tôi muốn hỏi cậu, cậu thích xem cái gì?”

Trương Hiểu Ba bị y hôn đến không sao thở nổi, lại bị áp vào vách tường, tức ngực muốn chết, nghiêng đầu, hét to: “Sao lại hỏi cậu ngu như vậy! Đàn ông mà! Không phải đều thích xem cái đó sao! Mỹ nữ! Mỹ nữ gọi cảm!”

Mỹ nữ.....

Mỹ nữ gọi cảm.....

Trương Hiểu Ba hồn nhiên không biết, chỉ mấy chữ này đủ để ham muốn chiếm giữ vốn đã mạnh mẽ của Âu Dương Tấn bùng nổ, càng đừng nhắc đến hậu quả mà chứng cường ép của y mang lại. Âu Dương Tấn bị chọc giận ánh mặt lập tức trở nên mờ mịt.

“Ồ? Mỹ nữ?” Âu Dương Tấn cao giọng lặp lại.

Trương Hiểu Ba lấy tay đâm y một cái, hùng hùng hổ hổ: “Con mẹ nó! Cậu là vẹt hay là chim sáo vậy! Đừng có lặp lại người khác...”

Đột nhiên, Trương Hiểu Ba cảm thấy thân dưới lạnh lạnh, lúc phản ứng lại, mới biết quần đã bị lột bỏ. Nhiệt độ không khí vào tháng ba còn rất thấp, da lộ ra trong không khí, có cảm giác không được tự nhiên.

“Cậu....”

Còn chưa nói xong, Trương Hiểu Ba sững sờ phát hiện, Âu Dương Tấn tháo cà-vạt mình ra, áo sơ-mi mở rộng, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Yết hầu Trương Hiểu Ba siết lại, lòng bàn tay chảy mồ hôi, còn chưa rõ mình nên cự tuyệt hay là tiếp nhận, cậu đã bị ôm đến bồn rửa tay trước mặt, trực tiếp đối mặt với tấm gương lớn trên tường.

Âu Dương Tấn tuyệt đối thuộc phái tốc độ, cởi thẳng quần lót Trương Hiểu Ba ra, ngón tay tiến vào cảm địa. Trương Hiểu Ba đau đớn hét lên một tiếng, thắt lưng liền nhũn ra, lại bị Âu Dương Tấn giữ chặt không thể chuyển động.

Thực buồn nôn.... Trương Hiểu Ba không thể thừa nhận trong lòng, cảm giác bị ngón tay đâm vào làm cậu vô cùng buồn nôn, loại tiếp xúc áp bức này rõ ràng cùng nhục nhã dị thường.

“Rút ra!”

Trương Hiểu Ba đâm xuống mặt bồn, thở hổn hển, nhắm mắt kêu: “Rút ngón tay ra!”

Âu Dương Tấn tức giận nói: “Ngón tay đi ra để đổi sang thứ khác đi vào?”

Trương Hiểu Ba buồn bực, lần trước cậu bị Âu Dương Tấn ôm, bởi vì say rượu, thần chí không rõ ràng, tuy rất đau nhưng không nhớ rõ có cảm giác ghê tởm như vậy. Nhưng lần này cậu hoàn toàn tỉnh táo, thực sự không chịu được cảm giác quái dị này.

Nhưng Âu Dương Tấn không để ý cậu, ngón tay lại tiến sâu vào, Trương Hiểu Ba kêu ‘a’ một tiếng, khom lưng tựa vào mặt bồn đá cảm thạch.

Ngón tay ra ra vào vào một lúc, Trương Hiểu Ba còn siết chặt. Sự kiên nhẫn của Âu Dương Tấn đã cạn, trực tiếp đổ sữa tắm ở bên cạnh ra dùng, đẩy hai ngón tay vào.

Trương Hiểu Ba cắn răng, bắt mình thích ứng với loại cảm giác quái dị đến cực điểm này. Đột nhiên, ngón tay Âu Dương Tấn đụng tới một chỗ, một luồng điện lập tức lan ra khắp người.

Cảm... cảm giác tê dại.... Khoái cảm làm người ta không thể kháng cự....

“Ừm ư.... Ừm.....”

Trương Hiểu Ba đột nhiên không kiềm nổi phát ra tiếng rên rỉ mà ngay cả bản thân cậu cũng không thể tưởng tượng nổi, nhất thời máu xông đại não, thiêu cháy cậu đến sắp chịu không nổi.

Âu Dương Tấn khẽ cười một tiếng, tiếp tục không nhanh không chậm đâm vào chỗ mẫn cảm kia. Trương Hiểu Ba giống như bị điện giật, cái gì nhìn cũng nhìn không nổi, mặc kệ cậu cố gắng kìm nén, trong phòng tắm vẫn vang lên những tiếng nho nhỏ như mèo kêu.

Nghe thấy tiếng động như vậy, Âu Dương Tấn vốn bị chọc giận cảm thấy sảng khoái hơn. Ý ác ý trên Trương Hiểu Ba, biết cơ thể trúc trắc của cậu căn bản không chịu được nhiều khoái cảm như vậy, sau khi thỏa mãn nhìn thấy chiếc móng nhỏ đang nhếch lên kia đã ứng hồng hết, vươn bàn tay còn lại, mạnh mẽ nắm lấy cảm Trương Hiểu Ba, bắt cậu ngẩng đầu, nhìn vào tấm gương trước mặt.

“Mở to mắt ra! Nhìn cậu kia!” Âu Dương Tấn lạnh lùng nói.

Trương Hiểu Ba mở ra đôi mắt đã mờ sương, tiêu cự chậm rãi điều chỉnh, nhìn rõ bản thân cả người ứng hồng, không ngừng thở dốc, tràn đầy ý vị dục vọng trong gương.

“Cậu không phải muốn xem phim đen sao? Vậy xem kĩ vào! Tôi thấy cậu so với diễn viên phim đen còn đậm đáng hơn!” Âu Dương Tấn châm chọc nói: “Cơ thể xử nam vừa phá trinh, bị chạm mấy cái đã thành thể này, nếu tôi mà thượng cậu, không biết còn thành dạng đức hạnh gì!”

Những lời nói này thực như một xô nước lạnh, lập tức tạt lạnh Trương Hiểu Ba đang chìm đắm trong dục vọng. Đầu óc trì độn của cậu dần dần hiểu ra, nhật thời hoảng loạn.

Nhìn bản thân không thể kiềm chế trong gương, trong lòng Trương Hiểu Ba nghi ngờ tự hỏi: Nhẽ nào... mình thật sự là người đậm đáng sao? Không không không, không có khả năng, mình chỉ hão sắc một chút... Nhưng.....

Không.... Sẽ không như vậy..... Chỉ là tôi..... vì sao không thể khống chế được mình.....

“Ừm.... A....”

Âu Dương Tấn lại đẩy thêm một ngón tay nữa vào. Trương Hiểu Ba cả người run rẩy, xót xa phát hiện ra, cậu dường như càng có cảm giác....

Không được.... Sao lại thế này.... Không thể.... Chỉ mới bị ôm một lần... Nhẽ nào...

Mình không phải kẻ đậm đáng... Không phải không phải không phải...

Diễn viên phim đen? Tôi? Tôi? Tôi là người như vậy sao....

Không... Không.... Không.... Bị Âu Dương Tấn nhìn thấy mình như thế này, y sẽ nghĩ sao đây! Tôi không muốn tôi không muốn!

Sự sợ hãi trong đầu Trương Hiểu Ba dần dần thành hình, liều mạng lắc đầu muốn trốn khỏi cảm giác khiến con người ta sụp đổ này, nhưng mắt nhìn thấy bản thân trong gương không thể tự kiềm chế, linh hồn bị đả kích không phải mạnh mẽ bình thường, cảm giác nhục nhã bao trùm lấy cả người cậu.

Rút ngón tay của mình ra, Trương Hiểu Ba đặt thứ đã sớm ngóc đầu dậy lên, vốn nên là tiến vào không chút khó khăn, nào ngờ móng Trương Hiểu Ba lúc này lại co chặt lại.

“A a a!”

Một tiếng kêu thảm thiết, Trương Hiểu Ba lập tức ngã rạp xuống mặt bồn, đau đến hai mắt tối đen, nước mắt chảy ra, khoái cảm dị thường kia cũng vì đau mà biết mất, đột nhiên cảm thấy thương tâm vô cùng.

“A a a... Đau... Đau... Âu Dương Tấn... Tôi ghét cậu... Tôi ghét cậu...”

Trương Hiểu Ba lớn tiếng khóc, đầu Âu Dương Tấn liền giống như lửa nóng bị nước lạnh dập tắt, dần dần, dục vọng ngược đãi có chứng cưỡng chế gây nên từ từ biến mất, liền giống như tên say choàng tỉnh, còn lại chỉ là hối hận cùng đau lòng với hành động vừa rồi của mình.

KHỔN NẠN!

Vốn không nên như vậy, vốn không nên như vậy!

Trong đầu Âu Dương Tấn loạn thành một đống. Mấy ngày nay y ở cùng Trương Hiểu Ba, mỗi ngày đều nhẫn nại. Y sợ làm tổn thương Trương Hiểu Ba, càng sợ cậu sợ hãi, nên dù nín nhịn vô cùng khổ cực, nhưng kiên trì không chạm đến cậu dù chỉ một lần.

Nhưng lời hôm nay Trương Hiểu Ba nói thích cái gì mà mỹ nữ gọi cảm giống như đổ dầu vào y, dục vọng chiếm giữ vốn khó kiềm chế đó liền bùng nổ. Y kỳ thực rất sợ Trương Hiểu Ba sẽ ở trước mặt y nói mấy lời kiểu thích mỹ nữ.

Vừa bắt đầu, nghe thấy Trương Hiểu Ba ầm ĩ muốn xem phim đen, bản thân chỉ cảm thấy thực giận thực buồn cười, muốn trêu cậu ấy mà thôi, nhưng sao lại thế này... lại làm cậu ấy tổn thương sao....

Trời ơi... Sao y lại thô bạo như vậy....

Nghe tiếng nước nở của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn cảm thấy màng nhĩ mình như sắp chảy máu, tim giống như vỡ vụn như mảnh thủy tinh vỡ.

Y mặt mũi trắng bệch, cố nén xuống dục vọng của mình, rút ra khỏi người Trương Hiểu Ba, sau khi bản thân giải quyết xong, liền tắm rửa cho Trương Hiểu Ba, sau đó ôm Trương Hiểu Ba ra khỏi phòng tắm, trở về phòng ngủ của bọn họ.

Trương Hiểu Ba cuộn lấy chăn, co rúm lại như con thú nhỏ, hơn nữa còn không chịu lộ đầu ra nhìn y, gọi thế nào cũng không đáp, làm Âu Dương Tấn vốn đã tự trách còn cảm thấy tội tệt đến cực điểm.

“Trương Hiểu Ba? Cậu đau không? Có muốn bôi thuốc không?”

.....

“Là tôi không đúng, không nên ép cậu, cho tôi xin lỗi.”

.....

“Kỳ thực tôi chỉ muốn trêu cậu... không có nghĩ như vậy...”

.....

“Cậu... tha thứ cho tôi được không?”

.....

Âu Dương Tấn dịu dàng hiếm thấy, y có lẽ trước nay chưa từng nói chuyện cùng ai như vậy, còn có chút cứng nhắc, nhưng cho dù y khép nép hỏi hạn thế nào, Trương Hiểu Ba vẫn không chịu lộ đầu ra nhìn y.

Âu Dương Tấn hỏi lúc lâu, Trương Hiểu Ba không đáp. Âu Dương Tấn hiếm khi lộ ra vẻ nhún nhường thế này cũng không nói nên lời nữa, y trầm mặc ngồi bên cạnh Trương Hiểu Ba.

Qua một lúc, Âu Dương Tấn đứng dậy ra khỏi phòng, Trương Hiểu Ba vểnh tai, nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền tới. Lại được một lúc, Âu Dương Tấn đẩy cửa bước vào, ‘cạch’ một tiếng, đặt thứ gì đó xuống tủ nhỏ bên giường.

Âu Dương Tấn không nói gì, im lặng nhìn cậu một lúc, nhỏ nhẹ nói: “Tôi làm bữa trưa, cậu lát nữa dậy nhớ ăn.”

Y nhìn Trương Hiểu Ba cuộn trong chăn, trong lòng là áy náy khó chịu vô cùng, vươn tay định xoa xoa mái tóc mềm mại kia, nhưng rồi lại dơ ra giữa không trung, vẫn là rút lại.

“Tôi đến công ty làm việc, cậu nghỉ ngơi đi.”

Âu Dương Tấn nói xong câu đấy, đứng dậy rời đi.

Trương Hiểu Ba nghe thấy tiếng y thay áo đổi giày, sau đó từ ngoài phòng truyền đến tiếng đóng cửa, chậm chạp chui đầu ra khỏi chăn.

21. Chương 21

Khay đồ ăn đặt đầu giường không ngừng tỏa hương, chỉ dùng mũi ngửi, Trương Hiểu Ba đã nhận không được mà nước miếng giàn giụa. Âu Dương Tấn đầu óc thông minh, tay nghề nấu ăn cũng là hạng nhất, có điều rất ít khi xuống bếp.

Trương Hiểu Ba vươn tay cầm lấy muôi cơm, đột nhiên có chút đỏ mặt, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi trong nhà tắm, cậu lại muốn chui vào chăn trốn một lần nữa.

Nếu nói đau, còn kém xa mức độ đau của lần trước, chỉ là có chút không chịu được, có điều Âu Dương Tấn rất nhanh rút ra, Trương Hiểu Ba cũng không bị thương. Thứ khiến cậu bật khóc, muốn trốn không gặp người khác kỳ thực là cảm giác nhục nhã vô cùng.

Trong cái đầu kỳ quặc cổ quái của Trương Hiểu Ba đang quay cuồng với những suy nghĩ làm người ta đứng ngồi không yên. Âu Dương Tấn liệu có vì cậu không biết liêm sỉ như thế mà ghét bỏ cậu không?

Bề bàng đến mức thực không cách nào đối diện với y, Trương Hiểu Ba từng miếng từng miếng ăn hết khay thức ăn ngon lành, quyết định tránh né Âu Dương Tấn đến cùng.

Chỉ là Trương Hiểu Ba hoàn toàn không ngờ được, mãi cho đến tối, Âu Dương Tấn vẫn không trở về. Hôm nay là Chủ Nhật, chẳng lẽ công ty có chuyện quan trọng gì, cần y tăng ca sao?

Trương Hiểu Ba nghĩ thầm, ngồi trước màn hình TV, rất buồn chán, lật qua lật lại chồng đĩa “Tân uyên uyên hồ điệp” kia, theo bản năng liền bật cái đĩa sáng nay xem rồi ngồi trên sofa tiếp tục xem.

Nào ngờ lần xem này của Trương Hiểu Ba tưởng không có gì, càng xem mắt càng nhìn chăm chăm, cuối cùng dứt khoát xem đến phi thường phấn khởi, ôm hai chân ngồi trên sofa, một hơi xem vài tập, thẳng cho đến lúc đồng hồ điểm 12 giờ cậu mới có phản ứng.

Làm gì vậy, Âu Dương Tấn sao muộn thế này rồi còn chưa về? Trương Hiểu Ba bỗng thấy lo lắng. Sẽ không có chuyện gì chứ?

Không có khả năng, ai dám đụng vào Ngoại Tinh Nhân kia chứ, vậy... Trương Hiểu Ba bắt đầu liên tưởng theo chiều hướng không tốt... Vậy sẽ không phải bởi vì sáng nay không được thỏa mãn mà Âu Dương đi tìm đàn bà sau lưng cậu chứ?

Trương Hiểu Ba nghĩ vậy, nhất thời giống như mông bị lửa đốt, cũng không ngồi yên được nữa. Không được, cậu vất vả lắm mới đi được đến bước này với Âu Dương Tấn, tuyệt đối tuyệt đối không cho phép y thích người phụ nữ khác.

Trong đầu Trương Hiểu Ba toàn là những suy nghĩ linh tinh, vừa nghĩ đến chuyện Âu Dương Tấn khẳng định chạy đến câu lạc bộ đêm lêu lổng, lập tức mặc áo khoác, lòng như lửa đốt mở cửa chạy ra ngoài, kết quả đầu đụng phải một vòm ngực rắn chắc.

“Trương Hiểu Ba! Cậu muốn làm gì vậy?” Âu Dương Tấn phát hiện cậu ăn mặc nghiêm chỉnh có vẻ định ra ngoài liền giận: “Muộn thế này cậu còn chạy ra ngoài?”

“A? Cậu về rồi?” Trương Hiểu Ba thấy là y, cũng ngẩn người: “Cậu không phải chạy ra ngoài tìm đàn bà chơi bởi sao?”

“Tôi đi tìm đàn bà chơi...” Âu Dương Tấn bị mấy lời của cậu làm cho tức gần chết, sau khi hít sâu một hơi trầm giọng hỏi cậu: “Con mắt nào của cậu thấy tôi đi tìm đàn bà?”

Hử? Trương Hiểu Ba đơ ra mất mấy giây, nhìn nhìn mặt Âu Dương Tấn, đột nhiên phản ứng lại. Trời ơi! Cậu vừa quyết định trốn Âu Dương Tấn đúng không? Sao lại cùng y nói chuyện rồi!

Thấy Trương Hiểu Ba đột nhiên im lặng, sau đó mặt đỏ bừng, Âu Dương Tấn cũng ý thức được cậu đã nhớ ra cái gì. Không khí giữa hai người trở nên vô cùng ngưng ngùng.

Sau đó là Âu Dương Tấn bước vào phòng trước, đóng cửa lại. Trương Hiểu Ba nhìn y cởi áo khoác, lộ ra dáng người hoàn mỹ, miệng lưỡi liền khô ran, trong lòng không khỏi mẩn bản thân, chẳng lẽ mình thật sự là một sắc quỷ sao?

“Cậu... Sao cậu muộn thế này mới về...” Trương Hiểu Ba ấp a ấp úng, không dám ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Tấn lấy một cái.

Kỳ lạ chính là, Âu Dương Tấn không trả lời câu hỏi của cậu mà chỉ hỏi lại: “Cơm tối cậu ăn chưa?”

Sau khi nghe Trương Hiểu Ba báo cáo đã ăn cháo gạo do chính cậu nấu, Âu Dương Tấn gật gật đầu: “Vây đã muộn rồi liền ngủ thôi, mai còn phải đi làm.”

Trương Hiểu Ba ngượng ngùng đáp một tiếng. Âu Dương Tấn vào trong phòng tắm tắm rửa, cậu thì ngồi trên giường trong phòng ngủ rồi bởi tay chân không biết nên đặt ở đâu. Hiện tại hai người bọn họ làm bộ như quên chuyện xảy ra sáng nay, chỉ là... bóng ma trong lòng Trương Hiểu Ba không biến mất, bị Âu Dương Tấn thấy mình dâm dăng như vậy... Y rốt cuộc sẽ nghĩ gì.....

Tiếng nước trong phòng tắm dần dần nhỏ lại, Âu Dương Tấn mặc đồ ngủ đi ra, phát hiện Trương Hiểu Ba còn ngồi trên giường thì có chút giật mình: “Hiểu Ba sao cậu còn chưa ngủ đi?”

“A? À, lập tức ngủ đây, lập tức ngủ đây...”

Trương Hiểu Ba cuống quýt kéo chăn đắp lên người mình, chỉ là khiến cậu bất ngờ chính là, Âu Dương Tấn không giống mấy hôm trước, lên giường ôm cậu ngủ, mà lịch sự chúc ngủ ngon một tiếng rồi đi sang phòng ngủ dành cho khách ở bên cạnh!

Ông trời của tôi ơi... Âu Dương Tấn sẽ không... sẽ không thật sự chán ghét mình đi... Hu hu hu....

Trương Hiểu Ba buồn bực nằm trên chiếc giường kingsize lớn, hai mắt như bóng đèn nhìn đăm đăm trần nhà. Âu Dương Tấn không chịu ngủ cùng giường với cậu, cậu cậu cậu xong đời rồi....

Trương Hiểu Ba bị cảm xúc tiêu cực này tra tấn cả đêm, sáng hôm sau mang hai mắt thâm quầng đi đánh răng, mà Âu Dương Tấn chào buổi sáng với cậu cư nhiên cũng là một đôi mắt gấu trúc.

“Trương Hiểu Ba, chất lượng giấc ngủ rất quan trọng, sau này cậu phải ngủ sớm một chút.”

Sau khi bỏ lại một câu như vậy, Âu Dương Tấn bê bữa sáng ra khỏi phòng bếp, Trương Hiểu Ba chỉ có thể giương mắt nhìn. Cho xin đi, cậu cũng là mắt gấu trúc đó, còn dạy bảo tôi chất lượng giấc ngủ cái đầu ý?

Hai người không nói gì ăn xong bữa sáng, một ngày mới lại bắt đầu như bình thường. Chỉ là bắt đầu từ hôm đó, Âu Dương Tấn tựa hồ cố ý vô tình giảm bớt thời gian ở chung với Trương Hiểu Ba, mỗi tối đều làm việc đến tận đêm khuya, hơn nữa cứ ngủ trong phòng khách, trừ bỏ như cũ làm bữa sáng cho cậu, mời cậu đi ăn tối, Trương Hiểu Ba dường như cảm thấy hai người không hề có cái gọi là quan hệ yêu đương.

Mà liên tục một tuần, Âu Dương Tấn càng làm triệt để, ngay cả chạm vào cậu một chút cũng không có, ngay cả ôm ấp áp áp cùng hôn môi hồi trước cũng không có. Trương Hiểu Ba thất vọng cực kỳ, cậu đem toàn bộ tất cả những điều này quy về việc Âu Dương Tấn ghét bỏ cậu dâm dăng, trong lòng áp lực không thể chịu nổi...

Sáng thứ Sáu, Trương Hiểu Ba cùng Âu Dương Tấn đi thang máy chuyên dụng lên tầng làm việc của cậu. Trương Hiểu Ba trao đổi với Âu Dương Tấn một ánh mắt bình bình thường thường, ra khỏi thang máy, trong lòng phiền muộn bất an không lý do, ngay cả khi đi vào văn phòng cũng không phát hiện ra có một đám người vây quanh bàn trưởng phòng Đại Phật.

“Oa! Thực mơ mộng nha!”

“Đẹp trai quá! Thực đẹp trai muốn chết!”

“Rất hữu ái!”

Những tiếng thét chói tai không ngừng cuối cùng khiến cho Trương Hiểu Ba chú ý, cậu tập trung nhìn, đồng nghiệp nữ trong phòng đều đang vây quanh bàn làm việc của cậu và trưởng phòng Đại Phật, đang ríu rít lật xem cái gì đó.

Trương Hiểu Ba chen lại xem, hóa ra là áp-phích của “Tân uyên uyên hồ điệp”. Chị tiểu Sủng và chị Tiểu Mễ cũng cầm một tấm, đang nồng nhiệt bình luận gì đó.

“Hôm nay là ngày chiếu đầu a. Hiểu Ba đến rồi a? Đến đến đến, mau xem bộ phim mới nhất của công ty chúng ta!” Tiểu Sủng vừa thấy Trương Hiểu Ba đến, lập tức nhét tấm áp-phích vào tay cậu.

Trương Hiểu Ba thuận miệng nói: “Tối mấy hôm trước em đã xem được mấy tập rồi, rất hay, hôm nay về.....”

Ờ?

Cậu nói sai gì sao? Sao tất cả mọi người đều một vẻ khiếp sợ nhìn cậu như vậy?

“Em em nói sai gì...” Trương Hiểu Ba bắt an hỏi.

Không ai trả lời cậu, mọi người không biết có tín hiệu gì, xoay một cái, tất cả đều tản ra.

Trương Hiểu Ba trợn mắt há mồm hỏi trưởng phòng Đại Phật đang mỉm cười quỷ dị: “Trưởng phòng, sao mọi người lại chạy hết vậy?”

Trưởng phòng Đại Phật nhấp một ngụm trà Long Tĩnh, chậm rãi nói: “Bọn anh đều biết, người có thể trước ngày phát hành xem bộ phim này chỉ có tổng tài.... Em nói em xem được mấy tập rồi... Không phải là, chạy đến nhà tổng tài xem chứ?”

Trương Hiểu Ba lúc này mới nhận ra mình nói cái gì, vội vàng che đầu: “Không.... Không...”

“Có điều nghe nói tổng tài không có thích xem kịch truyền thanh BL, sao lại đặc biệt cho em xem?” Đại Phật giả hoạt nhìn về phía cậu: “Không phải là trong đó có nội tình gì sao...”

Trước mắt Trương Hiểu Ba tối đen, cười gượng: “Hiểu lầm hiểu lầm..... Không có chuyện này...”

Trưởng phòng Đại Phật làm bộ làm tịch gật đầu: “Anh nghĩ, cũng không thể có chuyện gì, nghe nói Chủ Nhật tuần này công ty có tổ chức một dạ hội hợp tác, nghe này lần này còn là party thân cận của tổng tài chúng ta... Cũng không biết là thật hay giả.... Ha ha ha, Trương Hiểu Ba? Sao bộ dạng em giống như muốn ăn thịt người vậy? Nhanh, rót trà cho anh!”

Trương Hiểu Ba mắc chứng trầm cảm gián đoạn. Bảo cậu viết tài liệu, cậu liền rất bình thường cầm lấy bút mực, viết a viết a. Viết hơn nửa ngày, mặt đầy mực nước, Đại Phật sốt ruột rướn qua nhìn một cái, phát hiện Trương Hiểu Ba đang nắn nót viết trên giấy nháp: “Một ngày khó quên, hôm nay thầy để chúng tôi tổng vệ sinh. Nhóm học sinh có người lau cửa sổ, có người vắt nước, trong phòng học tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ...”(Chứng trầm cảm gián đoạn: Người mắc chứng bệnh này nếu không gặp phải một lý do nào đó thì sẽ rất bình thường nhưng khi gặp vấn đề sẽ phát bệnh. Chứng trầm cảm gián đoạn gây cho người bệnh cảm giác vô lực, tự phong bế chính bản thân mình, cho đến lúc hồi phục hẳn, hành động vẫn sẽ có chút chậm chạp ~ cre:baidu)

Đại Phật một đầu hắc tuyến, lấy tập văn kiện đập lên đầu Trương Hiểu Ba: “Trương Hiểu Ba, em đang làm gì thế? Anh bảo em viết báo cáo hoạt động thể thao của nhân viên công ty chúng ta tháng này, em đang ở đó soạn báo cáo tổng vệ sinh cho anh sao?”

Trương Hiểu Ba cúi đầu nhìn, ‘a’ một tiếng, lập tức vò tờ giấy kia thành một cục, ‘vút’ một cái ném vào thùng rác đối diện. Đại Phật nhìn cái thùng rác kia, đẩy một đồng giấy bị vo tròn, nhướn nhướn mày: “Được rồi được rồi, đừng viết nữa. Lên mạng tìm cho anh, tải về một bản là được.”

Trương Hiểu Ba thành thành thật thật đồng ý, bật máy tính lên, bắt đầu tìm kiếm. Tìm hơn một giờ, Đại Phật hỏi cậu: “Tìm được chưa?”

Trương Hiểu Ba gật đầu: “Tìm được rồi.”

Đại Phật nói: “Đọc nghe.”

Trương Hiểu Ba thanh giọng, bắt đầu đọc: “Là một sinh viên, là tương lai của Tổ quốc, là hy vọng của dân tộc, chúng ta phải kiên quyết ủng hộ lãnh đạo của Đảng, học tám vinh tám nhục, học quan điểm vinh nhục của chủ nghĩa xã hội khoa học...” (“Tám vinh tám nhục” là cách gọi tắt cho ‘quan điểm vinh nhục của chủ nghĩa xã hội khoa học’ gồm: lấy yêu nước làm vinh, lấy hại nước làm nhục, lấy phục vụ nhân dân làm vinh, lấy phản bội nhân dân làm nhục, lấy tôn trọng khoa học làm vinh, lấy ngu xuẩn dốt nát làm nhục, lấy cần cù lao động làm vinh, lấy ham ăn biếng làm làm nhục, lấy đoàn kết hỗ trợ làm vinh, lấy hại người kiếm lợi làm nhục, lấy thành thực thủ tín làm vinh, lấy gặp lợi quên nghĩa làm nhục, lấy tuân thủ kỷ luật làm vinh, lấy vi phạm pháp luật làm nhục, lấy gian khổ phấn đấu làm vinh, lấy xa hoa đắm dật làm nhục)

Đại Phật thở dài một tiếng: “Ngừng ngừng ngừng! Trương Hiểu Ba! Em tiếp tục không tập trung như vậy, anh sẽ phạt em đi đưa đồ cho phòng bảo vệ.”

Trương Hiểu Ba ‘a’ một tiếng, đứng lên, hỏi Đại Phạt: “Trưởng phòng, anh muốn đưa gì, em lập tức đi!”

.....

Trương Hiểu Ba ôm một đồng hồ lớn, lắc lư lắc lư đi trong tòa nhà công ty. Trưởng phòng Đại Phạt vừa rồi mặt đen như đáy nồi đuổi cậu ra, sai cậu đi đưa mấy thứ này cho phòng bảo vệ. Trương Hiểu Ba đi a đi a đi a đi a, đi rất lâu rất lâu, đi thang máy lên rồi lại xuống, tới tới lui lui, miễn phí thử nghiệm vài lần mất trọng lượng tăng trọng lượng, mới mơ mơ màng màng nhớ ra, hình như cậu không biết phòng bảo vệ ở đâu.

Thuận tay giữ lấy người bên cạnh, Trương Hiểu Ba hỏi: “Xin hỏi, anh có biết phòng bảo vệ ở chỗ nào không?”

Người nọ không nói gì, nhìn cậu nửa ngày, đột nhiên cười, nói: “Cậu là diễn viên của công ty Back sao? Thực đáng yêu nha~”

Nói xong, còn động thủ xoa nắn khuôn mặt tròn trịa của Trương Hiểu Ba. Trương Hiểu Ba bị hấn sờ soạng như vậy, bình tĩnh, tập trung nhìn, người trước mắt cậu chưa bao giờ gặp qua trong công ty, mặc một bộ Âu phục đặc biệt mới, bộ dạng cũng là một mỹ nam tử nhẹ nhàng môi hồng răng trắng, cười lên, có hai má lúm đồng tiền đặc biệt khiến người thích.

“Cậu tên gì? Là diễn viên mới đến sao, quay bộ kịch truyền thanh nào?” Người nọ phi thường ôn tồn hỏi cậu, thuận tiện rút ra một danh thiếp mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt từ trong túi áo Âu phục.

Trương Hiểu Ba nhận lấy danh thiếp, cúi đầu nhìn nửa ngày, phía trên đều là tiếng Anh mà cậu lại thuộc trình độ Tiếng Anh tồi tệ vô cùng, đơ ra một chữ cũng không hiểu, đành phải giả vờ đọc được, ‘a ha’ gật gật đầu.

“Tôi chỉ là nhân viên, không phải diễn viên.” Trương Hiểu Ba giải thích.

Người nọ dường như vô cùng bất ngờ, khoa trương vỗ một cái vào trán: “Trời ơi! Em trai dễ thương thế này mà không đi đóng phim thì quá đáng tiếc a! Tổng tài của mấy người đầu óc có vấn đề sao!”

Trương Hiểu Ba xấu hổ. Cậu có một khuôn mặt búp bê, từ trước đến nay đều không cảm thấy mình có gì đẹp, huống hồ có thằng con trai nào thích bị khen là ‘đáng yêu’ chứ, giống như cậu là một món đồ chơi bằng lông nhung vậy.

“Em trai đáng yêu tối nay có thời gian không? Anh hẹn em đi ăn cơm nha!” Người đàn ông kia tựa hồ rất có hứng thú với Trương Hiểu Ba, cứ dán lấy cậu, ánh mắt sáng long lanh. Trương Hiểu Ba bị hấn nhìn đến khó chịu.

“Xin xin xin lỗi, tôi có hẹn...” Trương Hiểu Ba cười gượng, chuẩn bị rời đi.

“A? Đáng tiếc vậy sao... Vậy em cho anh số điện thoại, lần sau anh hẹn em!” Mỹ nam tử kia không chịu buông tha, Trương Hiểu Ba bị hấn cuốn lấy không còn cách nào khác, đành nói cho hấn biết số điện thoại của mình, cuối cùng mới trốn thoát được.

Mỹ nam tử nhìn theo bóng lưng chạy trốn của cậu, huyết dài một tiếng, lộ ra một nụ cười mỉa mai người: “Xem ra thực là một cậu em trai ngây thơ nha~”

Trương Hiểu Ba thở hổn hển, cuối cùng cũng tìm được phòng bảo vệ trong truyền thuyết, gõ gõ cửa, bên trong không có tiếng động gì cả. Ngay khi cậu sắp hết kiên nhẫn, đột nhiên cửa mở, một bàn tay vươn ra, trực tiếp tóm cậu đi vào.

“A ~”

Trương Hiểu Ba kêu thảm một tiếng, giống như xách gà con bị ném vào giữa phòng, sổ sách trong tay rơi xuống đất, người cũng suýt chút nữa ngã sấp xuống. Chờ đến lúc cậu đứng lên, nhìn xung quanh một lượt, mồ hôi liền ròng ròng chảy ra.

Đây là một căn phòng rộng hết như giảng đường, hơn nữa còn rất trống trải, không có mấy đồ. Trừ bỏ một chiếc ghế dựa đặc ở phía trước, dường như không còn nhìn thấy một vật dụng gì khác, đèn cũng chỉ có một bóng, treo trên đỉnh chiếc ghế kia, hơn nữa còn là một chiếc đèn hồng mang ánh vàng mờ nhạt.

Trên ghế có một người ngồi, chân vắt chéo, không nhìn rõ mặt mũi, phía sau hắn có một người đang đứng, nhìn qua trông rất khỏe mạnh. Xung quanh tối đen. Trương Hiểu Ba căng thẳng nhìn người đứng hai bên mình, bốn đội đứng ngay ngắn, đều là mấy tay hung dữ cao lớn vạm vỡ trang bị vũ khí, dọa cậu sợ thiếu chút nữa nghĩ mình bước chân vào xã hội đen.

Cuối cùng, người trên ghế kia dùng tay ra hiệu, người vừa rồi kéo cậu vào ở sau lưng Trương Hiểu Ba đẩy một cái, Trương Hiểu Ba liền loạng choảng ngã đến trước ghế dựa.

Trương Hiểu Ba cau mày nhìn chằm chằm người ngồi trên ghế nửa ngày, càng nhìn biểu tình càng kỳ lạ, cuối cùng hỏi một câu: “Vương Nhận?”

Cậu thanh niên trên ghế gật đầu, cao ngạo nói: “Trương Hiểu Ba cậu tới tìm ông đây có chuyện gì? Có chuyện mau nói có rắc mau đánh, đánh xong thì rút cho tôi!”

Trương Hiểu Ba gào lên một tiếng, đi tới kéo Vương Nhận ra khỏi ghế, hai người cuốn lấy đánh nhau, đám người hung dữ phía dưới hoàn toàn làm như không có chuyện gì.

“Hỗn đản! Thằng nhóc nhà cậu giả vờ giả vịt cái gì! Còn làm bộ thần thần bí bí! Phòng bảo vệ! Cậu là trưởng phòng phòng bảo vệ sao? A ha ha ha!” Trương Hiểu Ba vừa đánh vừa chửi, hai người lăn lộn trên sàn nhà nửa ngày như trẻ con đánh nhau, mãi mới buông tay.

Cậu thanh niên không vui nói: “Ai bảo tôi là trưởng phòng phòng bảo vệ?”

“Gi?” Trương Hiểu Ba hỗn hển thở: “Cậu không phải?”

“Đương nhiên không phải! Tôi là bảo vệ cửa!” Vương Nhận lớn tiếng hét. Trương Hiểu Ba không khỏi khó chịu, làm bảo vệ cửa cần hưng phấn như vậy sao...

“Vậy cậu ở trong này làm gì? Có mấy người này đang làm gì?” Trương Hiểu Ba chỉ chỉ đám người hung tợn cao to bên cạnh.

Vương Nhận vẫy vẫy tay với người đứng sau ghế, nói: “Nói đi, tôi cho cậu nói.”

Nam nhân vừa rồi còn đứng im không động đậy giống như tượng đá, đột nhiên vui vẻ chạy tới, tựa như làm pháp thuật, kéo Vương Nhận, cũng kéo Trương Hiểu Ba, vui tươi hơn hớn nói: “Hiểu Ba a! Cậu tới tìm tui chơi sao! Hoan nghênh hoan nghênh a!”

Trương Hiểu Ba chỉ muốn tìm cục gạch đập chết mình. Sao cậu không nhận ra vậy, đây không phải cậu nhóc Tinh Võ Môn sao. Hóa ra gọi cậu ta là cậu nhóc Tinh Võ Môn cũng không phải nói không, thật sự là làm Tinh Võ Môn, còn mỹ danh gọi là phòng bảo vệ... Thật trâu bò!

“Cậu là trưởng phòng phòng bảo vệ?” Trương Hiểu Ba chọc chọc cái trán đen thui của cậu nhóc Tinh Võ Môn, vẻ mặt không tin.

“Ha ha ha, chính là tui a, đây đều là anh em của tui a, nợ của công ty chung ta đều là bọn tui đi đòi a!” Cậu nhóc Tinh Võ Môn vinh dự vỗ ngực mình.

“Hả?” Trương Hiểu Ba chớp chớp mắt. Đòi nợ? Đúng rồi, công ty Back là công ty cho vay nợ mà, quả nhiên phía sau có xã hội đen..... Có điều loại lão đại thế này dẫn đầu, rất khó tưởng tượng có lực uy hiếp gì....

Nhưng nhìn ra nghi ngờ của Trương Hiểu Ba, cậu nhóc Tinh Võ Môn trở nên nghiêm túc: “Hiểu Ba, bọn tui rất lợi hại đó. Thịt dê xiên nướng tui làm cậu nói ăn có ngon hay không?”

“A? Rất ngon!” Trương Hiểu Ba gật gật đầu.

Cậu nhóc Tinh Võ Môn vừa nghe vậy liền vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng, vô cùng đắc ý nói: “Thịt dê xiên nướng tui làm ngon, cho nên tui đòi nợ cũng rất giỏi...”

Trương Hiểu Ba mờ mịt: “Đòi nợ với nướng thịt dê thì có liên quan sao?”

Cậu nhóc Tinh Võ Môn vừa định nói gì tiếp, Vương Nhận không kiên nhẫn ho khan hai tiếng, cậu nhóc lập tức trở nên khiêm tốn thận trọng, ngoan ngoãn nói: “Có điều tui đều nghe lời Nhận của tui tui. Nhận đừng giận tui mà, miếng bánh nướng sáng nay không phải tui cố ý làm đổ...”

Sắc mặt Vương Nhận quả nhiên thay đổi, tức giận nói: “Im miệng, không cho nói, ngoan ngoãn ra đứng!”

Cậu nhóc Tinh Võ Môn vừa rồi còn mặt mày hơn hở lập tức đen mặt, tội nghiệp trở về chỗ cũ làm tượng nhân sư. Trương Hiểu Ba nghi ngờ thứ lấp lánh trong mắt hẳn có phải lấp thủy tinh phát sáng không nữa.

Đem chuyện Đại Phật giao giao cho Vương Nhận, Trương Hiểu Ba vỗ mông rời đi. Vương Nhận hỏi cậu: “Buổi party cuối tuần này cậu có biết không?”

Đầu Trương Hiểu Ba đột nhiên nguội lạnh, gật gật đầu: “Biết.”

Wương Nhận quan sát cậu nửa ngày, nói: “Ông đây thực nhìn không quen bộ dạng này của cậu, thích người ta liền theo đuổi, cứ nhần nhó ở đó thực hèn nhất.”

22. Chương 22

Đồng chí Vương Nhận khá khinh bỉ đồng chí Trương Hiểu Ba hèn nhất thế này, vì thế liền châm chọc, kết quả khiến lòng tự trọng của đồng chí Trương Hiểu Ba bị tổn thương lớn, khuôn mặt búp bê tròn tròn xám xịt, không nói lấy một câu, trầm mặc làm người ta cảm thấy quái dị vô cùng.

Trưởng phòng Đại Phật cũng bị đồng chí Trương Hiểu Ba thế này dọa sợ, “Hiểu Ba, rót trà cho anh.”

Trương Hiểu Ba không nói một lời, yên lặng rót trà, sau đó yên lặng ngồi xuống, yên lặng làm việc.

“Khụ khụ, Hiểu Ba này. Cái phim “Tân uyên uyên hồ điệp” kia kể về cái gì vậy? Nói cho anh nghe thử đi.” Đại Phật lại chủ động lên tiếng.

Trương Hiểu Ba lắc đầu, tiếp tục yên lặng vùi đầu vào làm việc.

Trưởng phòng Đại Phật nói xa nói gần, nói rất nhiều lần đều không có hiệu quả, đồng chí Trương Hiểu Ba vẫn cứ trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc.....

Cuối cùng, Đại Phật chịu không nổi, rót một ly trà, đặt tới trước mặt Trương Hiểu Ba, cười tủm tỉm nói: “Hiểu Ba, anh rót cho cho em~”

Trương Hiểu Ba ngay cả liếc cũng không thèm liếc anh lấy một cái, yên lặng uống hết cốc trà, tiếp tục yên lặng làm việc, khiến Đại Phật giận không nổi.

Tối đó Âu Dương Tấn phải tăng ca, Trương Hiểu Ba một mình ra ngoài ăn tối một chút, sau đó về nhà, ngay cả kịch truyền thanh cũng không xem, trực tiếp đi ngủ. Âu Dương Tấn về nhà phát hiện cậu đã ngủ, không dám đánh thức cậu, cũng liền đi ngủ.

Hôm sau là thứ Bảy, Trương Hiểu Ba từ sáng sớm đã ra khỏi cửa, lúc trở về thì khệ nệ mang một đồng túi to túi nhỏ, sau đó yên lặng ăn hết bữa cơm tối Âu Dương Tấn vất vả làm, rồi đặt đầu xuống liền ngủ thiếp đi, khiến cho Âu Dương Tấn không rõ nguyên do mà thấy khó hiểu.

Sáng Chủ Nhật, Âu Dương Tấn mặc Âu Phục, nói với Trương Hiểu Ba còn đang ăn cháo: “Tôi đến khách sạn sắp xếp chuyện bữa tiệc, tối tôi sẽ cho người tới đón cậu.”

Trương Hiểu Ba không nói gì, Âu Dương Tấn nhìn cậu trong chốc lát, hỏi: “Cậu không muốn đi sao?”

Trương Hiểu Ba ngẩng đầu lên nhìn y, Âu Dương Tấn đã tự hiểu thành cậu không muốn đi, tốt bụng nói: “Không muốn đi thì đừng đi. Cậu ở nhà nghỉ đi. Mấy ngày nay lúc tôi về nhà cậu đã ngủ rồi, có phải dạo này rất mệt không?”

Trương Hiểu Ba lại nghiêm túc nhìn y chằm chằm, trong đáy mắt dường như có lửa bốc lên: “Ai nói tôi không đi?”

Âu Dương Tấn sửng sốt, khẽ nhíu mày. Y nói sai sao? Sao Hiểu Ba lại có vẻ rất giận dữ như vậy a?

“Tôi nói nếu cậu mệt quá...”

“Tôi muốn đi!”

Trương Hiểu Ba không đợi Âu Dương Tấn giải thích xong, nói lớn một tiếng, sau đó thả ‘bụp’ cái thìa vào trong bát cháo, dậm mạnh chân chạy về phòng ngủ, thuận tiện còn đóng rầm cửa lại.

Âu Dương Tấn kinh ngạc nhìn cánh cửa kia, vẫn đang không hiểu tại sao Trương Hiểu Ba lại giận y, nhưng Âu Dương Tấn bị người mình thích lạnh nhạt mấy ngày, lại vì chuyện tuần trước mà vô cùng tự trách tâm tình càng thêm khổ sở, đành thở dài một hơi, ra khỏi nhà.

Kỳ thật nói là party thân cận, căn bản là mấy người tiểu Sủng Tiểu Mễ YY mà thôi. Party lần này chủ yếu là mời mấy công ty có quan hệ hợp tác tốt với công ty Back đến giao lưu tình cảm, thuận tiện lôi kéo vài bạn hàng lớn, khoe ra thực lực của công ty cùng xây dựng vài mối hợp tác, tuyệt đối không phải đơn giản ăn ăn uống uống là xong, nòng cốt của các bộ ngành của công ty Back đều có nhiệm vụ xã giao tương ứng.

Đương nhiên, đối với phòng chỉ làm công việc hậu cần như phòng của Đại Phật, buổi party này chỉ là nơi miễn phí ăn uống mà thôi.

Cách lúc bắt đầu party một lúc, trong đại sảnh được trang trí đến rực rỡ hẳn lên đã có rất nhiều khách khứa đến, trong đó gồm cả loại người đặc biệt đến để ăn ngon như Đại Phật.

Đại Phật lúc này, đứng ở một góc bàn tiệc buffet, nhanh chóng đem đồ trên đĩa xuống nuốt xuống, rồi lại nhanh chóng thêm đầy đĩa. Người phục vụ bên cạnh đã được huấn luyện mặt không biểu tình bổ sung thêm những món trên bàn đã bị anh ăn hết.

“A, đây quả thực là có pháp thuật. Ăn xong liền bổ sung thêm, quả nhiên party là nơi có yêu ma nhất!”

“Đại Phật, cậu có thể chú ý hình tượng một chút không, nếu bị người khác phát hiện, sẽ khiến công ty chúng ta rất mất mặt.” Bạch Tiểu Mễ ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở anh, có điều bản thân cô cũng một đĩa đùi gà, ăn rất nhanh.

“Thật vất vả mới có cơ hội thế này, sao có thể buông tha, đây không phải phong cách của tôi.” Đại Phật lắc đầu, tiếp tục điên cuồng ăn.

Bạch Tiểu Mễ cũng lười nói, nhìn quanh bốn phía, hỏi anh: “Sao Hiểu Ba còn chưa tới a. Cậu có nói thời gian cho nó không vậy?”

Đại Phật tạm dừng một chút, nghĩ nghĩ: “Nó hẳn là sẽ đến. Tôi nói với nó có rất nhiều thứ có thể ăn uống miễn phí. Thằng nhóc đó sẽ không ngốc tới không biết tới trước được sớm, chiếm sớm được tốt đi?”

“Hừ, tôi thấy cậu ta hẳn là uất ức quá nên không dám tới.” Một giọng nói đặc biệt vô tâm vô phé từ sau lưng bọn họ truyền lại, Đại Phật Tiểu Mễ cùng quay đầu lại, trừng lớn mắt.

“Vương Nhạn?!”

Vương Nhạn trợn mắt liếc hai người một cái: “Ngạc nhiên nhìn tôi như vậy là có ý gì?”

“Cái cậu bạn trai trung khuyến kia của cậu ssau? Sao có thể thả cậu đi lại một mình ở đây?” Bạch Tiểu Mễ hỏi hẳn.

Vương Nhạn bị hỏi tới vấn đề này mặt co giật rõ ràng, sau đó mặt tự nhiên khôi phục lại nguyên trạng, tức giận nói: “Cậu ta phải phụ trách việc an ninh, sao có thời gian quản tôi!”

Bạch Tiểu Mễ nhìn bốn phía, quả nhiên có vài nhân viên bảo vệ mặc thường phục. Bọn họ đều mang một tai nghe truyền tin, xem ra bạn trai Vương Nhạn khẳng định đang chỉ huy.

Lại được một lúc, chủ khách đều đã đông đủ, buổi party chính thức bắt đầu. Vẫn không thấy bóng Trương Hiểu Ba đâu, Bạch Tiểu Mễ cùng Đại Phật không khỏi cau mày, có chút lo lắng.

“Cái tên Trương Hiểu Ba đó, rõ ràng thích người ra, còn rụt rè sợ hãi không dám nói, rõ ràng muốn OOX còn giả bộ bị khi dễ. Thực là không chỉ buồn tao còn không có tự trọng, thực đáng đánh...”

Lúc Vương Nhạn đang tức giận mắng mỏ Trương Hiểu Ba, đột nhiên chiếc đĩa trong tay Đại Phật rơi xuống đĩa, tạo ra tiếng loảng xoảng chói tai, kéo hồn hẳn lại. Thấy cái mồm há học của Đại Phật cùng đôi mắt lấp lánh của Bạch Tiểu Mễ, Vương Nhạn không khỏi buồn bực, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này, đại sảnh vốn náo nhiệt ồn ã lại yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào hai người đang bước vào từ cửa.

Người bên trái là Hương Thiên Kỳ – Đại thiếu gia của công ty đa quốc gia hạng nhất, tập đoàn tài chính Hương thị. Người này là một hoa hoa công tử có tiếng, trình độ phong lưu có thể sánh với Nhị thiếu gia Đỗ Linh Vũ của xí nghiệp Đỗ thị, đều là loại người bên cạnh mỹ nữ như mây, còn rất khoan thai nhàn nhã. Chỉ là Đỗ Linh Vũ luôn đi trong bụi vạn hoa, không mảnh lá dính thân, vị Hương Thiên Kỳ này không như vậy. Người phụ nữ nào dính vào hắn cuối cùng đều tìm đến cái chết, cho nên hắn nổi danh là sát thủ tình trường.

Hương Thiên Kỳ giống như bình thường, ăn mặc phong độ vô cùng, một thân Tây trang hàng hiệu sáng chói lóa, tóc vuốt keo, còn có hương nước hoa bước đến đâu là khiến phụ nữ chỗ đó ngây ngất. Thấy vị thiếu gia kia, vốn cũng là chuyện bình thường, nhưng khiến người khác ngạc nhiên chính là, Hương Thiên Kỳ hôm nay cư nhiên không dẫn theo ba, bốn hoặc năm mỹ nữ cùng đi, nói đúng ra là một mỹ nữ cũng không có, quả là kỳ lạ như Mặt Trời hạ đằng Đông, hơn nữa đi cùng hắn còn là một cậu thiếu niên chưa từng gặp qua!

Cậu thiếu niên này thấp hơn Hương Thiên Kỳ tầm một cái đầu, dáng người thon gầy, mặc một bộ Tây trang trắng noãn, cho người ta cảm giác rất bất mắt, cách ăn mặc cũng khá mới, tóc vuốt keo, lộ ra khuôn mặt búp bê châu tròn ngọc sáng, kết hợp với đôi môi anh đào nhỏ nhỏ. Tuy không phải vẻ đẹp hiếm có, nhưng lại tạo cảm giác vô cùng thoải mái với người nhìn, đặc biệt là ngũ quan nhỏ nhắn kia, rất khiến người ta yêu mến.

Hương đại thiếu gia vô cùng thân thiết ôm vai cậu thiếu niên này, bước vào cùng cậu. Tất cả mọi người đều ngẩn người, sau khi đờ ra vài giây, khôi phục lại nguyên trạng, mọi người đều thầm nghĩ: Nhẽ nào Hương Thiên Kỳ lần này thay đổi khẩu vị, có hứng thú với mỹ thiếu niên?

Vương Nhạn đẩy kính mắt, dùng giọng nói trước sau như một cuả hắn hỏi hai người đã hóa đá bên cạnh: “Mấy người có thể thấy rõ chứ, sao tôi cảm thấy người kia trông có điểm giống Trương Hiểu Ba?”

Bạch Tiểu Mễ cùng Đại Phật một đầu hắc tuyến, đó vốn là Trương Hiểu Ba có được không...

Bạch Tiểu Mễ vội vàng nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm bóng dáng tổng tài, ban đầu còn không thấy đâu, chợt thấy một bóng người lạnh lùng mặc Âu phục đen đứng trên tầng, thiếu chút nữa thét lên. Chết rồi, ánh mắt kia của tổng tài muốn giết người chỗ nào a, rõ ràng là muốn hủy diệt cả Trái Đất rồi!

23. Chương 23

“Trương Hiểu Ba sao lại có quen biết với Hương Thiên Kỳ?” Bạch Tiểu Mễ gãi đầu, “Đây là chuyện rất không ổn a. Bị tổng tài bắt gặp, Trương Hiểu Ba lẽ nào muốn tìm cái chết sao?”

Vương Nhạn nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái: “Tôi hiểu rồi!”

Đại Phật cùng Bạch Tiểu Mễ nhìn hắn, cậu hiểu cái gì mà cậu hiểu rồi...

“Trương Hiểu Ba nhất định là chuẩn bị dùng chiêu này tỏ tình với tổng tài!” Hai mắt Vương Nhạn lóe sáng: “Nhìn không ra Trương Hiểu Ba nha, không hề gốc nha!”

“A?” Đại Phật cùng Bạch Tiểu Mễ đồng thanh nói: “Cậu chắc chắn đây là Trương Hiểu Ba tỏ tình với tổng tài?”

“Hừ, mấy người thì biết cái gì!” Vương Nhạn vô cùng khinh bỉ liếc hai kẻ ngu ngốc chỉ biết ăn kia: “Đàn ông đều thích kích thích, kích thích có hiểu không? Cậu xem tổng tài bình thường luôn bắt nạt Trương Hiểu Ba, lần này Trương Hiểu Ba cũng mang theo một người đàn ông khác đến chọc giận y, bảo đảm tổng tài từ này về sau sẽ thuận theo Trương Hiểu Ba.”

Bạch Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đã không còn lạnh như tử lạnh mà là lạnh như hầm đá của tổng tài, còn có ánh mắt đã không còn là hủy diệt Trái Đất mà là lăng trì loài người kia, cố gắng xoa dịu trái tim đang run rẩy, lắp bắp nói: “Thế sao... Tổng tài sẽ thuận theo Trương Hiểu Ba... sao?”

Vương Nhận như đã liệu trước nói: “Đương nhiên, không tin thì chúng ta tiếp tục xem đi!”

Thế là, ánh mắt ba người lại quay lại kể gây chuyện Trương Hiểu Ba kia.

Nói Trương Hiểu Ba sống 22 năm trời còn chưa bao giờ được ăn diện như ngày hôm nay. Bộ Âu phục trên người cậu là nhờ Kỷ Tiểu Nhan mua. Tạo hình này cũng là nhờ bạn tốt Tô Á của Sâm Bân, người yêu của Kỷ Tiểu Nhan thiết kế cho. Từ trung tâm thay đổi diện mạo đặc biệt của Tô Á đi ra, Trương Hiểu Ba cảm thấy chân mình như đang lơ lửng, đi đường khó khăn, sợ một khi cúi đầu, tóc tai sẽ đổ xuống. Cậu thiếu gia Tô Á xinh đẹp vô cùng nhưng tính tình cực xấu kia mấy lần hung dữ cảnh cáo cậu: “Tóc mà bị rối thì cậu chết đi cho tôi!”

Thực là dọa Trương Hiểu Ba đến tim gan run rẩy, mồ hôi tuôn như suối, giống như mình là lão Phật gia bị buộc chân, cẩn thận dè dặt đi tới khách sạn.

Nguyên nhân để Trương Hiểu Ba chịu hy sinh chính mình như vậy, thay đổi triệt để hình tượng chỉ có thể là do lời nói đùa của Đại Phật đã đánh một đòn giáng rất mạnh vào cậu. Vừa nghĩ tới Âu Dương Tấn muốn gần gũi người phụ nữ khác, lòng Trương Hiểu Ba liền đau như bị bóp nghẹn, ngay cả thở cũng không nổi. Lúc trước cũng không phải chưa từng nghĩ qua vấn đề này, chỉ là cảm thấy rất đau lòng, nhưng từ sau khi có một tầng quan hệ thể xác với Âu Dương Tấn, loại cảm giác không muốn không nguyện ý này càng mạnh mẽ hơn hẳn, ngay cả bản thân cậu cũng không khống chế nổi.

Trương Hiểu Ba đầu óc đơn thuần lúc này đã hiểu hành động không ôm cậu, không ngủ chung giường với cậu của Âu Dương Tấn thành Âu Dương Tấn vì muốn ở cùng một người phụ nữ khác nên mới làm như vậy, thêm vào bản thân thời gian dài dục vọng không được thỏa mãn, dẫn tới hờn giận nhanh chóng dâng trào.

Sáng hôm đó, Âu Dương Tấn cư nhiên còn không sợ chết hỏi cậu có muốn đi hay không. Hừ! Rõ ràng là có tật giat mình! Giấu đầu hở đuôi! Âu Dương Tấn cậu cư nhiên dám gạt tôi! Trương Hiểu Ba một bụng lửa giận không có chỗ trút, càng nghĩ càng giận.

Trong đầu đều là cảnh Âu Dương Tấn cười cười nói nói với một đám phụ nữ chọc người bức mình, Trương Hiểu Ba dậm mạnh bước chân, giống như một con khủng long từ công viên Kỷ Jura chạy ra, cực không tương xứng với khuôn mặt búp bê xinh xắn của cậu.

Cuối cùng đến khách sạn tổ chức buổi dạ hội, Trương Hiểu Ba âm thầm nắm chặt nắm tay, thêm dũng khí cho mình.

Cổ lên, Trương Hiểu Ba! Đánh bại tất cả mấy con đàn bà kia đi!

Trong lòng cậu nghĩ vậy, còn làm một động tác cổ lên trước ngực, nhưng nào biết tất cả biểu hiện trẻ con này của cậu đã bị một người đang chuẩn bị bước vào nhìn thấy hết.

Dáng người mảnh khảnh, tạng người cũng thấp nhỏ, con trai bộ dạng này nhất định không nổi tiếng trong đám con gái, nhưng từ góc độ thưởng thức của một người đàn ông mà nói, lại vô cùng hấp dẫn. Nhìn chiếc quần Tây cắt may vừa người kia, ôm sát cánh hông tròn trịa, còn có phần eo thon thon, thực là khiến người ta tượng tượng.

Hướng Thiên Kỳ càng quan sát, trong lòng càng nóng như lửa đốt. Lần đầu tiên gặp cậu nhóc này trong công ty Back mới chỉ cảm thấy cậu ta thực đáng yêu, quả nhiên là người đẹp vì lụa, lúc này sau khi ăn diện như vậy vào, đặc biệt khiến người ta chú ý. Khuôn mặt búp bê kia chỉ có thể coi là ở hàng vừa vừa, ngũ quan cũng rất bình thường, nhưng thực là khiến người khác yêu thương.

Mỹ nam tử Hướng Thiên Kỳ cũng gặp không ít, hạng nhất đương nhiên là vị thiếu gia được khen là sắc nước hương trời của Tô gia kia, nhưng cái người khiến không biết bao công tử nhà giàu hay trùm sỏ hắc đạo say mê này, sớm đã bị tổng tài tập đoàn Đỗ thị giữ trong tay rồi, còn chỗ nào để người khác tranh giành nữa. Kể ăn chơi trác táng rất thích người đẹp Hướng Thiên Kỳ này cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

Người đàn ông có thể được coi là người đẹp khác, lại là nhị công tử tập đoàn Đỗ thị, Đỗ Linh Vũ. Người này ngọc thụ lâm phong, anh tuấn vô cùng, mắt đưa tình, môi đưa ý, nhướn mi một cái là có thể mê hoặc hàng vạn trái tim, nhưng nào có tên đàn ông nào dám có ý với tên hồ ly thành tinh đó, thật là tự tìm đường chết.

Lại nói đến mỹ nhân gần đây mình gặp được, hẳn là vào một lần nào đó các đại gia tộc tổ chức họp gặp mặt, có một cậu thiếu niên xinh đẹp vô cùng thanh thuần khiến Hường Thiên Kỳ phải nhìn chăm chăm. Cái thân hình nhỏ nhắn mảnh mai kia thực là khiến đàn ông vừa nhìn một cái liền nhین không được dục hỏa đốt người. Đáng tiếc hẳn vừa chuẩn bị lại bắt chuyện, cậu mỹ thiếu niên kia liền bị thiếu gia ác ma Sâm Bân ôm vào lòng. Hường Thiên Kỳ đơ ra dừng bước lại, ảm ức vô cùng.

Nếu như không tìm được công tử nhà giàu, không bằng tán một mỹ thiếu niên giai cấp bình dân. Trong lòng Hường Thiên Kỳ có suy nghĩ này, mà Trương Hiểu Ba trước mặt, không phải là cơ hội ông trời cho hẳn hay sao!

“Aiya! Em trai xinh đẹp, chúng ta lại gặp mặt rồi! Thật trùng hợp nha!” Một giọng nói phù phiếm từ bên cạnh truyền đến, Trương Hiểu Ba kinh ngạc quay đầu, thấy một công tử mặt phấn đầu dầu đang cười nhìn cậu. (Mặt phấn đầu dầu: miêu tả cách trang điểm của người phụ nữ ngày xưa: mặt trát phấn, đầu vuốt dầu)

Người này có vẻ quen mặt, Trương Hiểu Ba vỗ đầu một cái, chỉ người kia: “Anh là người hôm trước tôi đụng vào lúc đi đưa đồ!”

“Ha ha, cậu em, anh đưa danh thiếp cho em rồi mà. Thế nào? Ngay cả tên anh là gì cũng không nhớ sao?” Người đàn ông kia cũng không giận, nhưng lại có ý trêu chọc cậu, giả bộ buồn bã: “Em thật đúng là cái tên bạc tình!”

“Cái, cái gì cơ!”

Trương Hiểu Ba vô duyên vô cớ bị hắt trêu chọc, trên mặt có chút khó chịu. Danh thiếp người kia đưa cho cậu đều là tiếng Anh, cậu sao đọc hiểu nổi? Phải biết rằng tiếng Anh của cậu không phải là kém bình thường, ngoài nhớ được chữ ‘bye’ ra, cũng chỉ còn chữ ‘god’. Hồi đại học nếu không phải mỗi lần đều chép vở của Kỷ Tiểu Nhan, cậu chắc chắn là bị đánh rớt.

“Nè, lần này phải nhớ kỹ nha, anh tên là Thiên Kỳ, em có thể gọi anh là Paul.” Lúc người nọ nói câu này, cố ý rướn người về trước, nhỏ giọng nói vào tai Trương Hiểu Ba. Trương Hiểu Ba bị hơi thở nóng hổi làm cho ngứa ngứa, vội vàng lùi một bước về sau.

“Anh vẫn nhớ tên em nha, Hiểu Ba, đúng không?” Người đàn ông kia mắt híp lại như một sợi chỉ, nhìn thế nào cũng cảm thấy không có ý tốt, nhưng Trương Hiểu Ba lại không nghĩ ra là làm sao, đành nói: “Tên của anh tôi sẽ nhớ kỹ, Điền Tề chứ gì.” (pinyin của Thiên Kỳ và Điền Tề khá giống nhau nên em Ba nghe nhầm)

Người đàn ông kia dường như rất hứng thú với cậu, cũng không vội vàng đi vào khách sạn, ở chỗ cửa đại sảnh hỏi han Trương Hiểu Ba không ngừng, cái gì mà hiện tại làm chức vụ gì, vào công ty Back như thế nào, hiện tại ở đâu... Trương Hiểu Ba bị hắt làm cho càng thêm phiền, mắt thấy sắp đến giờ, mà thẳng cha này vẫn cứ dây dưa không dứt.

“Anh cũng đến tham gia dạ hội của công ty chúng tôi đi, bây giờ cũng muộn rồi, chúng ta nên nhanh vào đi!” Trương Hiểu Ba thực sự lo đến muộn, Âu Dương Tấn bị kẻ khác cuỗm mất, nhین không được nói.

Hường Thiên Kỳ cũng không để ý, cười nói: “Đúng rồi. Có điều không cần vội, phải biết nhân vật chính đều là xuất hiện cuối cùng nha.”

Trương Hiểu Ba nghe hẳn nói thế, chỉ cảm thấy buồn cười: “Đến muộn chính là đến muộn, ai nói đến cuối cùng thì sẽ là người quan trọng?”

Hường Thiên Kỳ cười không nói, người thư ký ở bên cạnh lại nhین không được bĩu môi: “Thiếu gia nhà chúng tôi là tổng tài tương lai của tập đoàn Hường thị, công ty Back của mấy người cũng chỉ coi như là ngang tài ngang sức với chúng tôi. Là khách mời quan trọng nhất, tất nhiên là đến cuối cùng rồi.”

“Hả?” Cái đầu đầy keo dán của Trương Hiểu Ba không sao hiểu nổi, ngó đăm đăm Hường Thiên Kỳ: “Anh là con trai tổng tài Hường thị? Anh không phải tên là Điền Tề sao?”

“Anh tên là Hường Thiên Kỳ, em có thể gọi anh là Thiên Kỳ, không phải Điền Tề!” Hường Thiên Kỳ cười lắc đầu, bộ dạng ngốc nghếch của cậu nhóc này cũng thực thú vị.

Trương Hiểu Ba thấy hần gật đầu, mặt nhất thời đen như đáy nồi. Thật chịu không nổi nha. Từ hồi Kỷ Tiểu Nhan dính phải ba tên khó chơi kia, cậu cũng bị lôi kéo vào tầng lớp thượng lưu này. Cuối cùng ngay cả Ngoại Tinh Nhân Âu Dương Tấn trước nay thâm tàng bất lộ cũng là tổng tài của Back, cái tên trước mặt cũng là tổng tài, sao cậu so ra lại nhỏ bé như vậy a!

Thấy sắc mặt Trương Hiểu Ba kém đi, Hường Thiên Kỳ không khỏi hiểu kỳ: “Sao vậy, Hiểu Ba? Em có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không, không, tôi chỉ là bị dọa thôi!” Trương Hiểu Ba cắn môi, quan sát người trước mặt. Bốn chữ: hoa công tử, hai chữ: giàu có, một chữ: phiền!

Dường như bộ dạng không vui của cậu quá rõ ràng, ngay cả thư ký của Hường Thiên Kỳ cũng nổi giận: “Thiếu tổng tài bọn tôi làm quen với cậu là vì vừa mắt với cậu, mang cậu cùng vào, không biết có bao người ghen tị, cậu còn bất mãn cái gì?”

“Tiểu Triệu, không được vô lễ như vậy!” Hường Thiên Kỳ tức giận trách mắng thư ký, rồi vô cùng dịu dàng nói với Trương Hiểu Ba: “Hiểu Ba, anh là coi em như em trai anh. Em sẽ không không để cho anh chút mặt mũi nào chứ?”

Người ta là thiếu tổng tài, nhỏ nhẹ nhũn nhặn nói đến đây, Trương Hiểu Ba liền xua xua tay, nói không có không có. Hường Thiên Kỳ rất tự nhiên vòng tay qua eo cậu, mang cậu tiến vào.

Trương Hiểu Ba đi vài bước, cảm thấy xấu hổ vô cùng, đột nhiên thay đổi ý nghĩ. Đúng a! Tên này là khách hàng lớn của công ty Back, nhất định là rất quan trọng, Âu Dương Tấn cũng phải nhường hần vài phần. Nếu hôm nay mình cùng cái tên thiếu gia gì đó của Hường gia này bước vào, để y cũng nể mũi bị người khác lạnh nhạt, xem y còn dám đi thân cận với người khác nữa không, xem y còn dám coi thường mình nữa không!

Trương Hiểu Ba đột nhiên bình tĩnh, liền không cảm thấy Hường Thiên Kỳ phiền phức nữa, ngược lại vô cùng thoải mái, mang tâm tình làm trò đùa ác, cùng Hường Thiên Kỳ xuất hiện trước mặt mọi người, những không thể biết Âu Dương Tấn nhìn thấy cảnh này trực tiếp phát điên.

24. Chương 24

Trước mặt mọi người, Âu Dương Tấn chạy nhanh xuống tầng, đi tới trước mặt Hường Thiên Kỳ. Người không biết chuyện chỉ cho rằng tổng tài của Back cùng Hường công tử chào hỏi mà thôi, nhưng mấy người biết rõ nội tình lại nhịn không được nín thở.

“Chào mừng thiếu tổng tài Hường đến tham gia party!”

Lý Bố chắn trước Âu Dương Tấn mặt mũi xanh đen, mỉm cười làm dịu bầu không khí, vì bộ dạng tổng tài nhà mình giống như ngay giây tiếp theo sẽ đánh người.

“Ha ha, không cần khách khí không cần khách khí.” Hường Thiên Kỳ cũng rất lịch sự đáp lại.

Lý Bố ngay lập tức nói: “Tôi không biết hóa ra thiếu tổng tài Hường quen biết với Hiểu Ba công ty tôi a.”

Trương Hiểu Ba có chút chột dạ. Từ lúc Âu Dương Tấn lại đây, ánh mắt y liền hung dữ dán lên người cậu, vì bị y bắt nạt thành quen, lúc này một chút dũng khí cũng không có, đang nghĩ xem có nên nói không, Hường Thiên Kỳ đã đáp.

“Đúng vậy. Tôi với Hiểu Ba là bạn tốt, em ấy là người rất quan trọng với tôi!” Hường Thiên Kỳ nào biết mối quan hệ giữa Trương Hiểu Ba và Âu Dương Tấn, một lòng một dạ muốn Lý Bố hiểu nhầm Trương Hiểu Ba có quan hệ mờ ám với hần, thuận tiện hợp lý cướp Trương Hiểu Ba đi.

Hường Thiên Kỳ vừa dứt lời, Âu Dương Tấn liền lạnh lùng nói: “Vậy sao? Tôi lại không biết, thiếu tổng tài Hường bắt đầu từ lúc nào thích con trai vậy?”

Hường Thiên Kỳ cảm thấy có chút không hiểu thái độ lạnh nhạt của Âu Dương Tấn nhưng cũng không quá để ý, tiếp tục giọng điệu phong lưu công tử của hần: “Vốn tôi cũng không có hứng thú gì với con trai, nhưng

Hiếu Ba lại không giống như những cậu con trai khác. Tôi với Hiếu Ba là nhất kiến khuynh thành, nhị kiến khuynh tâm...”

Hương Thiên Kỳ còn đang nói xằng nói xiên, Trương Hiếu Ba cảm thấy có một đám mây đen lớn bay đến trên đầu mình. Cậu chỉ muốn để Hương Thiên Kỳ chộc giận Âu Dương Tấn một chút thôi, nhưng ai ngờ thằng cha này lại nói hoàn toàn sai thực tế, làm mối quan hệ của hai người giống như đồng tính luyến ái, khiến Trương Hiếu Ba thấp thỏm không yên. Trò đùa lớn thế này, cậu chưa từng thử qua bao giờ.

Không cần nói, sắc mặt Âu Dương Tấn đã từ xám đen chuyển sang tím ngắt. Lý Bố đứng bên cạnh, thực sự muốn hỏi một câu, nhẽ nào tổng tài anh bị táo bón sao...

Không đợi Hương Thiên Kỳ ba hoa chích chòe xong, Âu Dương Tấn liền không quan tâm có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía này, vươn tay kéo tay Trương Hiếu Ba: “Xin lỗi, thiếu tổng tài Hương. Anh có lẽ chưa biết, tôi với Trương Hiếu Ba là bạn học quen biết từ hồi Đại học, bây giờ là đồng nghiệp, sao trước nay tôi đều chưa từng nghe qua cậu ấy có quen anh nhỉ?”

Trương Hiếu Ba với Âu Dương Tấn cư nhiên là bạn học, Hương Thiên Kỳ có chút bất ngờ, có điều hắn rất bực bội với bộ dạng giống như gặp phải địch của Âu Dương Tấn, nhưng lời nói ra vẫn nhã nhặn: “Đây đương nhiên là chuyện riêng của tôi với Hiếu Ba. Cho dù anh là bạn tốt của em ấy, chuyện tình cảm cũng không cần thiết phải thông báo cho anh đi?”

Âu Dương Tấn cười lạnh một tiếng, tiếp tục hỏi: “Vậy sao, thiếu tổng tài Hương. Nghe giọng điệu của anh, hình như tình cảm với Trương Hiếu Ba rất sâu đậm nhỉ?”

“Đó là đương nhiên rồi!” Hương Thiên Kỳ nói dối không chớp mắt. Trương Hiếu Ba tròn tròn mắt, tôi với anh tình cảm sâu đậm lúc nào chứ...

“Tình cảm bọn tôi rất tốt, tuy lúc này mới bắt đầu giai đoạn say đắm, nhưng khách sạn Jim Carrey cũng đã đi mấy lần rồi ~”

Hương Thiên Kỳ dường như còn sợ mình chết chưa nhanh, vì thói hư vinh tác quái, một lòng muốn giữ hình tượng hoa hoa công tử, cao thủ tình trường trước mặt mọi người, rất không muốn để Âu Dương Tấn cùng Lý Bố cho rằng hắn mới quen Trương Hiếu Ba. Tuy hắn cũng không hiểu, chỉ là giới thiệu Trương Hiếu Ba một chút, sao lại khiến Âu Dương Tấn truy hỏi chuyện tình cảm của hắn với Trương Hiếu Ba không ngừng.

Nói xong, sợ mọi người vẫn chưa tin, Hương Thiên Kỳ quay sang phía Trương Hiếu Ba, bộ dạng ái muội: “Chúng ta vừa rồi còn nằm trên chiếc giường lớn trong gian phòng tổng thống của khách sạn Jim Carrey trò chuyện, đoán xem party hôm nay có những ai đến!”

Trương Hiếu Ba tròn tròn mắt, há hốc mồm. Đùa, đùa thế này cũng hơi quá mức đi? Nằm trên giường khách sạn Jim Carrey nói chuyện? Cậu sao có thể làm chuyện như vậy...

“Hiếu Ba em đừng xấu hổ, không phải Âu Dương tổng tài là bạn học cũ của em sao? Nói cho cậu ấy biết cũng không sao!” Hương Thiên Kỳ sợ Trương Hiếu Ba sẽ làm lộ, cố ý dùng cánh tay đang ôm eo Trương Hiếu Ba vỗ vỗ mông cậu, dọa Trương Hiếu Ba suýt thì nhảy dựng lên.

Nhưng lời nói và hành động này, trong mắt Âu Dương Tấn, hoàn toàn là phản bội và khiêu khích. Y trầm mặc, Lý Bố bị tổng tài mình dọa sợ, sợ gây thêm rắc rối, vội vàng nói: “Không ngờ tình cảm hai người lại tốt như vậy, thiếu tổng tài Hương, mời vào trong. Hiếu Ba cùng thiếu tổng tài Hương vào đi.”

Nói rồi định dẫn Hương Thiên Kỳ cùng Trương Hiếu Ba vào trong, Hương Thiên Kỳ đương nhiên cười gật đầu, ôm Trương Hiếu Ba còn đang ngây như phỗng chuẩn bị bước vào, nhưng lại bị một sức lớn xoay người lại.

Âu Dương Tấn mang cặp kính gọng vàng, u ám nhìn hắn, chậm rãi nói: “Hương Thiên Kỳ, tôi muốn quyết đấu với anh!”

Nói xong, Âu Dương Tấn rút ra từ trong túi đôi găng tay của y, ở trước mặt tất cả mọi người, ném đến trước mắt Hương Thiên Kỳ đang không hiểu gì. Trong nháy mắt, cả đại sảnh đều yên lặng...

Hương Thiên Kỳ ngạc nhiên nhìn Âu Dương Tấn, muốn từ khuôn mặt sắt đá kia nhìn ra dấu hiệu có phải đang đùa hay không, nhưng thực đáng tiếc, thái độ của Âu Dương Tấn một chút cũng không giống như

đang đùa.

Người chung quanh tất cả đều mơ hồ, nhón nháo không hiểu rốt cuộc là vì lý do gì mà khiến hai vị tổng tài bất hòa?

Trương Hiểu Ba cũng ngẩn người. Không phải chứ, Âu Dương Tấn nhẽ nào thực sự tức giận đến vậy sao? Cậu chỉ muốn chọc giận y một chút mà thôi, sao bây giờ cảm thấy tình hình không cách nào không chế được nữa.....

“Âu Dương tổng tài, anh rốt cuộc có ý gì?” Hường Thiên Kỳ vẫn quyết định hỏi cho rõ. Dù sao nếu hai nhà thật sự làm âm ỉ, thì hai bên không chỉ chịu tổn thất về mặt lợi ích, đối mặt với báo chí và công chúng, bọn họ cũng rất khó giải thích.

“Là ý mặt chữ.” Lòng mảy Âu Dương Tấn không động lấy một cái: “Thi gì anh chọn. Anh thua, lập tức tránh xa Trương Hiểu Ba. Tôi thua, điều khoản bản hợp đồng lần này tùy mấy người quyết định.”

Hường Thiên Kỳ trợn mắt, nhìn nhìn Âu Dương Tấn bộ dạng nghiêm túc, lại nhìn nhìn Trương Hiểu Ba lo lắng không yên bên cạnh. Nhẽ nào... Trương Hiểu Ba là người của Âu Dương Tấn?

Trong đầu Hường Thiên Kỳ rồi thành một đống. Trời ơi, sao người hấn thích đều là người của người khác vậy? Vốn định theo đuổi Trương Hiểu Ba, nào ngờ lại chọc vào Âu Dương Tấn, thật là xui xẻo liên miên...

Có điều tên đã lên dây, không thể không bắn. Ai bảo hấn vừa rồi ăn nói mờ ám như thế, bây giờ Âu Dương Tấn có chết cũng không chịu buông tha, hấn chỉ còn có thể bất chấp khó khăn nhận mệnh thôi. Hường Thiên Kỳ nghĩ nửa ngày, cũng không biết nên chọn thi gì. Nếu đấu võ, không tránh khỏi nguy hiểm lại tổn thương đến hòa khí, nếu đấu văn, hấn cũng biết Âu Dương Tấn là sinh viên giỏi có tiếng, khả năng thắng lợi của bản thân tính ra quá nhỏ.

Lúc này, thư ký của Âu Dương Tấn – Lý Bố cười lại giảng hòa: “Hai vị cũng chỉ là muốn thử sức thử sức thôi mà. Nếu là thử sức, tốt nhất là chọn một trò vừa thú vị vừa nho nhã đi. Nếu động tay động chân như đám người vô văn hóa, há chẳng phải làm trò cười cho người khác xem sao?”

Lời này Lý Bố nói rất khéo léo, cũng để người xung quanh cho rằng hai vị tổng tài chỉ là muốn so tài một chút mà thôi. Hường Thiên Kỳ thờ phào một hơi, nhưng Âu Dương Tấn lại hung dữ dùng ánh mắt giết Lý Bố mất lần. Xem ra, y là hận không thể trực tiếp leo lên võ đài quyền anh, đâm một phát cho Hường Thiên Kỳ bay thẳng đến Tây Ban Nha.

“Vậy xin Lý Bố tiên sinh chỉ bảo, trò vừa thú vị vừa nho nhã là trò gì vậy?” Hường Thiên Kỳ vội vàng tìm lối thoát.

“Cái đó sao, đương nhiên là báu vật của nền văn hóa Trung Quốc chúng ta, có nguồn gốc lâu đời, là trò chơi tiêu khiển vĩ đại nhất của dân tộc, không chỉ hai người có thể chơi, còn có thể để hai vị bình luận viên tham gia cùng. Trò chơi khi bốn người ở một chỗ không thể thiếu, chơi hoài không chán, có khả năng đạt được hiệu quả thần kỳ vui mừng khôn xiết nhiệt huyết dâng trào nhất – MẠT CHUỘC!”

....

Âu Dương Tấn, trợn tròn mắt.

Hường Thiên Kỳ, mồ hôi tuôn.

Trương Hiểu Ba, hoàn toàn quên tình hình mà kêu to: “Hay quá đi! Tôi thích chơi mật chược nhất! Tôi cũng muốn!”

.....

Thế là, Âu Dương Tấn cùng Hường Thiên Kỳ trăm miệng một lời: “Đồng ý!”

Cứ như vậy, vốn là bữa tiệc rượu tao nhã, lại biến thành trận đấu mật chược căng thẳng. Ở giữa đặt một bàn mật chược, hai người Âu Dương Tấn cùng Hường Thiên Kỳ ngồi vào trước hết, một người nữa tự động tham gia tất nhiên là Trương Hiểu Ba. Ba còn thiếu một, Lý Bố liền kêu gọi một tuyển thủ từ ngay hiện trường, qua một lúc, có người bước lên, không ai khác, chính là chị tiểu Sủng mà Trương Hiểu Ba sợ muốn chết. Bốn người cuối cùng đã đủ, ván mật chược lập tức bắt đầu.

“Đông phong.”

“Bạch bản.”

“Nhị văn.”

“...”

“Tổng tài? Đến lượt anh đó.” Tiểu Sủng tốt bụng nhắc tổng tài.

“Ừm.” Âu Dương Tấn rất bình tĩnh gạt đầu.

“Tổng tài, anh ra bài gì?” Tiểu Sủng lại hỏi.

“À...” Âu Dương Tấn lại tiếp tục suy sâu nghĩ kỹ.

“Vừa bắt đầu, không cần căng thẳng như vậy.” Tiểu Sủng muốn an ủi y một chút, tổng tài có vẻ quá căng thẳng rồi.

Trương Hiểu Ba có chút lo lắng nhìn Âu Dương Tấn sắc mặt ngưng trọng: “Cậu, cậu không sao chứ?”

Âu Dương Tấn rất nhanh ngẩng đầu lên, nhìn cậu một chút, vô cùng chắc chắn đáp: “Tôi không sao.”

“Vậy cậu ra bài đi.”

“Được.”

Âu Dương Tấn cuối cùng cầm lấy một quân bào, ném ra giữa bàn, bình tĩnh nói: “Phượng hoàng con.”

Mấy người bên bàn bài đồng thời bỏ mình...

Trương Hiểu Ba nhìn đăm đăm quân bài gà con kia, không lời hỏi trời xanh. Quân bài này có chỗ nào giống phượng hoàng chứ, mắt cậu là mắt gì vậy... Cuối cùng cậu nhìn không được dựa sát vào Âu Dương Tấn, nhỏ giọng hỏi y: “Tôi hỏi cậu rốt cuộc có biết chơi mạt chược không vậy? Cái gì mà phượng hoàng con!”

Âu Dương Tấn không phục như mày, hai mắt sắc bén nhìn, hùng hồn nói: “Ai bảo tôi biết, tôi đương nhiên là không biết chơi rồi!”

“...”

Tôi kháo!

Đương nhiên không biết chơi còn kiêu ngạo như vậy?

Trương Hiểu Ba rất bất lực. Ông anh, cậu không biết chơi mạt chược sao còn đồng ý, cậu thách đấu với người ta sau chính mình lại thua không phải rất mất mặt sao ~ (bạn Trương Hiểu Ba của chúng ta rất hướng về chồng mình nha.)

“Vậy cậu không biết chơi sao lại đồng ý!” Trương Hiểu Ba cố gắng hạ thấp giọng xuống.

“Vừa rồi rõ ràng cậu nói cậu thích chơi mạt chược nhất, tôi đương nhiên không thể để tên kia giành trước rồi!” Âu Dương Tấn bực bội nhìn về phía Trương Hiểu Ba, ánh mắt đó là dùng để nhìn tên ngốc, giống như câu hỏi của cậu rất kỳ lạ vậy.

“Cậu!”

Trương Hiểu Ba bị chọc giận đến đầu óc mờ mịt, nhìn chằm chằm quân bài in hình ‘phượng hoàng con’ ở giữa bàn. Cuối cùng phản ứng lại, hóa ra Âu Dương Tấn thật sự quan tâm mình, chỉ là mình luôn không để ý tới mà thôi, còn đặc biệt chạy tới chọc tức y. Nếu như Âu Dương Tấn không để ý cậu, sao lại vô duyên vô cớ trở mặt với Hướng Thiên Kỳ, hơn nữa còn vì lời nói ngu ngốc của mình, dù không biết chơi mạt chược, cũng kiên quyết ngồi xuống liều một lần.

Trương Hiểu Ba nghĩ vậy, liền cảm thấy người đàn ông này thực là vừa khiến người ta ghét, vừa làm người ta xót xa, giống như bị kim chọc vào móng, ngồi cũng ngồi không yên.

Thế nhưng cục diện ván bài vẫn phải tiếp tục như vậy. Trương Hiểu Ba lần này chơi mạt chược tâm thần cứ không yên, mắt liếc về phía Âu Dương Tấn. Tên này vẫn còn ngồi vững, trên mặt không có chút hoảng

Trương Hiểu Ba ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Tấn, dần dần bị nét mặt vừa cô đơn vừa đau khổ của y hấp dẫn, trong lòng cũng ần ần khó chịu. Vì sao, vì sao mình trước đây đều không nhận ra tấm lòng của cậu ấy... Mình thực là quá ngu ngốc...

“Tôi nhẫn nại như vậy, đều là vì cậu, kết quả cậu làm cái gì? Hả? Lúc cái tên vương bát đản kia nói cậu lên giường với hắn ra cậu biết tôi cảm thấy thế nào không! Cậu căn bản chưa từng nghĩ qua đi! Cậu thực sự là quá thách thức tính nhẫn nại của tôi. Nếu không phải Lý Bố liên tục nói với tôi rằng là do cái tên vương bát đản họ Hường kia cố ý tung hỏa mù, cậu cho rằng hắn ta lúc này còn mạng để sống sao!”

Âu Dương Tấn hét xong câu cuối, hung hăng trừng cậu. Trương Hiểu Ba cử động khóe môi mấy lần, cuối cùng thốt ra một câu: “Xin, xin lỗi...”

“Hử?” Âu Dương Tấn hí mắt từ trên cao nhìn xuống cậu, trong ánh mắt kia tuyệt đối không phải là ý tốt.

“Tôi, tôi chỉ là muốn chọc cậu tức, không thực sự muốn cậu giận. Tôi mới gặp tên họ Hường kia có một lần, thực sự không hề có quan hệ gì với hắn ta. Cậu đừng nghe mấy lời nói hươu nói vượn của hắn ta... Cậu cứ lẩn tránh tôi, lại không chịu ngủ cùng tôi... Tôi cho rằng cậu ghét bỏ tôi...” Trương Hiểu Ba nhỏ giọng lẩm bẩm, tâm tình Âu Dương Tấn cũng theo lời cậu nói mà từ hung dữ trở thành kinh ngạc.

“Tôi ghét bỏ cậu? Nói đùa gì vậy!” Âu Dương Tấn trừng mắt nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Trương Hiểu Ba, nhẽ nào cậu ta ngốc đến mức này sao?

Trương Hiểu Ba gỡ tay y ra, có chút khó xử: “Là thế này. Lần trước trong phòng tắm, tôi, tôi cũng cảm thấy rất thoải mái, chỉ là không quá quen... Nhưng sau đó cậu lại không... Tôi tưởng là...”

Mắt Âu Dương Tấn sáng bừng lên như sao, không chớp mắt nhìn cậu dăm dăm. Trương Hiểu Ba bị y nhìn mà chịu không nổi, quay người định tránh ánh mắt y, nhưng Âu Dương Tấn nhanh hơn một bước, hung hăng ôm vào lòng, hơn nữa càng ôm càng chặt, làm cậu gần như không thở nổi.

Nhưng Trương Hiểu Ba lại giống như hiểu rõ Âu Dương Tấn vì sao mà làm vậy, cũng không phản kháng lại, để mặc cho y ôm, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy ấm áp.

“Đồ ngốc... Cậu thật sự là đồ ngốc...” Âu Dương Tấn hét lần này sang lần khác mắng bên tai cậu, Trương Hiểu Ba cuối cùng chịu không được cãi lại: “Tôi mới không phải đồ ngốc, cậu mới là...”

Còn chưa nói xong, cả người liền bị nâng lên, Âu Dương Tấn vác cậu đi về trước, dọa Trương Hiểu Ba cuống quýt giãy dụa: “Cậu làm gì vậy! Buông tôi xuống!”

Mặc kệ Trương Hiểu Ba đá đạp kiểu gì, Âu Dương Tấn cũng không chịu thả cậu ra. Cuối cùng đi vào phòng thay đồ ở cuối hành lang, Âu Dương Tấn mở cửa một gian, trở tay đóng cửa lại, lúc này mới đặt Trương Hiểu Ba xuống.

“Cậu làm...”

Môi lập tức bị bịt lại, hơi thở nóng rực phả vào mặt, giống như sóng trào lúc biển động, muốn chống cự cũng không thể chống lại được. Trương Hiểu Ba nhất thời bị làm cho hoảng sợ, tay không biết nên đặt đâu, mắt cũng không dám mở ra, mơ mơ màng màng bị Âu Dương Tấn làm cho mờ mịt, trong đầu giống như bắn pháo hoa, suy nghĩ hỗn loạn không biết nên làm gì.

Đột nhiên tai bị liếm, cả người Trương Hiểu Ba run rẩy, mơ hồ nghe thấy tiếng cười khê của Âu Dương Tấn.

“Đây là ai cho cậu?” Âu Dương Tấn đẩy cậu vào ván cửa, hai tay chống hai bên tai Trương Hiểu Ba, bộ dạng giống như rất tò mò, cúi đầu nhìn quần áo của cậu.

“Tiểu Nhan...” Trương Hiểu Ba mở mắt ra, có chút xấu hổ, lại có chút không được tự nhiên mà nâng mắt lên hỏi: “Thế nào, nhẽ nào cậu không thấy hôm nay tôi rất đẹp trai sao?”

Đôi mày anh tuấn nhướn lên, môi Âu Dương Tấn khê mở, vẫn còn lưu lại vết nước lúc nãy hôn cậu. Hơi thở nóng bỏng của hai người phả ra xung quanh, Trương Hiểu Ba cảm thấy cảm giác này vừa kích thích vừa hưng phấn.

Âu Dương Tấn lại cười, Trương Hiểu Ba phát hiện ra lúc y cười thực rất đẹp, chỉ là cảnh tượng này thực hiếm thấy, hiếm hoi vô cùng.

“Đẹp thì có đẹp.” Âu Dương Tấn nói, dừng lại một chút, nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của Trương Hiểu Ba, liền thêm vào một câu: “Chỉ để tôi xem là được rồi.”

Trương Hiểu Ba còn chưa kịp hiểu ý câu nói đó, áo vét ngoài đã bị cởi ra. Âu Dương Tấn không cho cậu thời gian phản ứng, lại một lần nữa hôn lên môi cậu.

Đợi đến lúc Trương Hiểu Ba phản ứng lại, quần Âu cũng đã bị tụt xuống, trong lòng cậu kêu lớn không tốt, nhưng lại không kiềm chế được mình khỏi say mê, cũng không phản kháng lại được sự mạnh mẽ của Âu Dương Tấn, cuối cùng giương mắt nhìn mình chỉ còn lại một chiếc áo sơ-mi trên người, cúc áo đã bị cởi sạch, Âu Dương Tấn còn nghiêm trọng hơn muốn cởi xuống quần lót của cậu.

Trương Hiểu Ba khóc không ra nước mắt. Không phải chứ, nhẽ nào muốn làm ở đây, quá nguy hiểm, phòng thay đồ tuy có nhiều gian nhưng lúc nào cũng có thể có người bước vào a!!!

Dường như hiểu được cậu đang nghĩ gì, Âu Dương Tấn hôn lên thứ nhô ra trước ngực cậu. Không ngoài dự đoán, Trương Hiểu Ba phát ra một tiếng rên ái muội, cả người run rẩy không ngừng.

“Cơ thể miễn cảm thế này, tôi không ôm cậu, nhẽ nào cậu còn nhịn nổi?” Âu Dương Tấn xấu xa hỏi cậu. Trương Hiểu Ba mặt đỏ bừng nhưng vẫn không chịu thừa nhận: “Không, không phải... A!”

Hai người bước vào tình thế dầu sôi lửa bỏng. Âu Dương Tấn nhịn lâu như vậy, lúc này sao có thể thả Trương Hiểu Ba. Trương Hiểu Ba cũng bị y khiêu khích đến tim đập chân run, không thể kiềm chế nổi.

“Tôi muốn làm.”

Âu Dương Tấn hạ giọng nói, giây tiếp theo, Trương Hiểu Ba cảm thấy cơ thể mình bị hung hăng lấp đầy, vừa định thét lên thì môi đã bị che lấy, chỉ còn phát ra mấy tiếng ư ư nho nhỏ.

“Hiểu Ba, cậu ổn chứ?” Âu Dương Tấn lần này cố nhịn, không dám làm theo dự vọng của mình.

Đầu óc Trương Hiểu Ba lơ mơ, nửa ngày mới hiểu ý của câu hỏi của Âu Dương Tấn, nhẹ nhàng gật đầu. Nhận được sự đồng ý của cậu, Âu Dương Tấn không tiếp tục nhịn nữa, lập tức bắt đầu tiến công mạnh mẽ. Trương Hiểu Ba cũng bị kéo vào xoáy nước, mặc y muốn gì làm nấy với mình.

Thuận theo tốc độ đưa đẩy ngày một nhanh, khoái cảm cũng từng đợt từng đợt ập tới. Trương Hiểu Ba cũng trở nên điên cuồng, cậu quay đầu, hôn lên môi Âu Dương Tấn đứng phía sau lưng. Hai người lập tức điên cuồng hôn nhau, tay Âu Dương Tấn đặt lên nơi phía trước của Trương Hiểu Ba, giúp cậu thả lỏng một chút.

Khoái cảm giống như thủy triều chậm chậm dâng lên, Trương Hiểu Ba cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, vừa định bắn ra, lại nghe thấy tiếng cửa phòng thay đồ bị đẩy mở, nhất thời cả người căng cứng. Mà Âu Dương Tấn ôm cậu từ phía sau không quản nhiều được như vậy, vẫn di chuyển không ngừng.

Trương Hiểu Ba trừng Âu Dương Tấn, nhỏ giọng nói: “Có người!”

Âu Dương Tấn lúc này mới không tình nguyện mà dừng lại, vẫn ôm chặt Trương Hiểu Ba, thi thoảng co rút thứ trong người cậu khiến Trương Hiểu Ba suýt chút nữa thét lên.

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếng Trương Hiểu Ba cũng càng ngày càng nhỏ xuống, đột nhiên nghe thấy giọng Hường Thiên Kỳ: “Thật khó chịu, khó khăn lắm mới nhìn trúng một người, thế mà lại là người của Âu Dương Tấn. Nhẽ nào tôi không thể tìm được một người thích hợp sao!”

“Tổng tài đừng tức giận, người tốt hơn Trương Hiểu Ba còn rất nhiều.” Hình như là thư ký của Hường Thiên Kỳ.

“Hừ! Tôi coi trọng Tô Á, cũng thôi đi, dù sao có ai không thích công tử nhà họ Tô, Đỗ Linh Ngạo tôi chả dám trêu vào. Tôi thích Đỗ Linh Vũ, tên hồ ly kia lại còn lợi hại hơn tôi. Nhưng lần trước tôi nhìn trúng mỹ thiếu niên kia, thế mà lại bị Sâm Bâm cướp mất. Lần này còn cho rằng mình có cơ hội, Âu Dương Tấn cư nhiên lại nhảy ra nói là bạn học của cậu ta, thực là không có công lý!” Hường Thiên Kỳ thở dốc cầu nhàu.

Âu Dương Tấn phía sau hừ lạnh một tiếng, vô cùng coi thường, dọa Trương Hiểu Ba sợ muốn chết. Nếu bị phát hiện, trời ơi, Trương Hiểu Ba thực không dám nghĩ, không chỉ cậu, danh dự của Âu Dương Tấn cũng sẽ bị tổn hại lớn.

Nhưng Hường Thiên Kỳ oán giận bất bình rõ ràng còn chưa than vãn xong: “Tôi bây giờ nhắm mắt lại liền có thể tưởng tượng được dáng người mảnh khảnh, vòng eo thon nhỏ, cánh mông tròn tròn của Trương Hiểu Ba. Ôi... Còn có lỗ nhỏ non nốt phía sau...”

Lỗ nhỏ...

Trong nháy mắt trước mắt Trương Hiểu Ba liền tối sầm lại....

Hường Thiên Kỳ!

Con mẹ nhà người!

Khiến Trương Hiểu Ba giận đến muốn bùng nổ, xem ra Hường Thiên Kỳ không chỉ là một cậu ấm phong lưu, lời nói khỏi miệng cũng không có cân nhắc, cái gì cũng dám nói ra.

Lời này của Hường Thiên Kỳ cũng hoàn toàn kích động Âu Dương Tấn dục vọng chiếm giữ cực mạnh, biểu hiện rõ ràng nhất chính là y không thèm để ý Hường Thiên Kỳ cùng thư ký của hắn đang ở ngay ngoài cửa, ngậm lấy môi Trương Hiểu Ba, bản thân mạnh mẽ chuyển động, mà Trương Hiểu Ba vì quá mức căng thẳng, cả người đều căng cứng, đành thuận theo ý Âu Dương Tấn.

“Cắn chặt như vậy, làm cái gì?”

Trương Hiểu Ba nghe thấy lời này, cũng không nhịn được nữa, thân dưới bắn ra, làm ướt đầm tay Âu Dương Tấn, nhất thời cảm thấy tên phía sau đặc ý dạt dào.

Hường Thiên Kỳ lại bô bô nói gì đó, giống như cũng vào phòng để thay đồ, mà chuyện của Trương Hiểu Ba cũng Âu Dương Tấn cũng đã kết thúc.

“Còn có sức đứng lên không?” Âu Dương Tấn nhỏ giọng hỏi cậu.

Trương Hiểu Ba yếu ớt lắc đầu, ngồi trên băng ghế trong phòng để đồ. Âu Dương Tấn cúi đầu hôn lên trán cậu, dọn dẹp sạch tất cả, bản thân cũng thay đồ khác, trước ánh mắt kinh ngạc của Trương Hiểu Ba mở cửa phòng thay đồ ra.

Vừa hay, Hường Thiên Kỳ cũng vừa từ một gian phòng khác bước ra, nhìn thấy Âu Dương Tấn, ngây người.

Âu Dương Tấn lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt đó hung ác vô cùng. Hường Thiên Kỳ bất giác run một cái, ánh mắt đó, rõ ràng muốn giết người...

Vô thức, hắn ngó vào phòng thay đồ Âu Dương Tấn vừa mở cửa bước ra, kinh ngạc phát hiện Trương Hiểu Ba ngồi trong đó, mặt ửng hồng, hai mắt đỏ đỏ, cả người lộ ra một nét phong tình, lập tức trong đầu sấm sét đùng đoàng, ngây ra như phỗng.

“Sao? Nhìn ngu rồi? Hường tổng tài vừa rồi không phải nói mạnh miệng lắm sao?” Lời Âu Dương Tấn mang con dao mĩa mai ném sang bên, Hường Thiên Kỳ chỉ cảm thấy xung quanh như đóng băng.

“Dáng người mảnh khảnh, vòng eo thon nhỏ, cánh mông tròn tròn, à... còn lỗ nhỏ non nốt phía sau...”

Âu Dương Tấn phun ra từng chữ, đem lời Hường Thiên Kỳ vừa nói nói lại nguyên xi một lần, trong gian phòng thay đồ to thế này, không phải lạnh bình thường.

“À...” Hường Thiên Kỳ còn chưa kịp phản bác, liền bị một lực mạnh ném vào phòng thay đồ bên cạnh.

Âu Dương Tấn lạnh lùng nhìn hắn, một tay vươn ra, ấn Hường Thiên Kỳ vào vách tường ngăn giữa phòng thay đồ, dù hắn giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được, tận lực áp lại gần, ánh mắt giấu đằng sau cặp kính giống như cặp mắt rắn lạnh lùng quan sát con mồi của mình.

“Sớm nghe Hường tổng tài là hoa hoa công tử phong lưu khắp chốn, không biết mùi vị của Hường tổng tài thế nào nhỉ?”

“Anh đang đùa sao, đều là hiểu lầm... Âu Dương tổng tài anh không cần kích động, ôn hòa có lời.”

Hướng Thiên Kỳ tuy có chút thảm hại nhưng không quá mất mặt, bị người ta kìm hãm vẫn có thể giữ được phong độ, thật không ngờ, xem ra tên này từ nhỏ đã là một cậu ấm con nhà giàu.

“Đùa sao? Tôi lại không có cảm thấy như vậy.” Rất rõ ràng, Âu Dương Tấn căn bản không định bỏ qua cho hắn.

“Buông tổng tài của bọn tôi ra!” Lúc này, thư ký bên cạnh hét lên, giống như muốn chạy đi gọi bảo vệ, bị Âu Dương Tấn đập một cái vào gáy, ngã ngửa xuống đất.

“Âu Dương Tấn! Anh quá quá đáng rồi đó!” Hướng Thiên Kỳ đương nhiên không nhìn được cấp dưới của mình bị đánh, nhưng giây tiếp theo liền câm lặng, vì Âu Dương Tấn đã lột quần của hắn ra.

“A A A A! Anh muốn gì! Dừng tay lại cho tôi!”

Hướng Thiên Kỳ hét lên, Âu Dương Tấn dùng cà-vạt trói tay hắn lại, lại cởi quần lót của hắn nhét vào mồm hắn, bộ dạng như không có gì xảy ra.

“Hừ, thật đáng tiếc, tôi không có với cơ thể cậu, có điều phía sau của cậu, hẳn là cũng có ‘lỗ nhỏ non nớt’ nhỉ?”

Mặt Hướng Thiên Kỳ tái mét, nhìn Âu Dương Tấn lôi chiếc bút máy từ trong túi quần của hắn ra, “A a a a!”

Tiếng kêu thảm thiết vang dội cả căn phòng thay đồ, mà bút máy của Hướng Thiên Kỳ, bị Âu Dương Tấn không chút lưu tình nhét vào phía sau của hắn, thật là tự gây nghiệp chướng thì không thể sống.

“Độ bền không tồi, không có chảy máu.”

Âu Dương Tấn như không mà bình luận, sau đó rút điện thoại mình ra hướng về phía Hướng Thiên Kỳ, ‘tách tách’ chụp một loạt ảnh.

“Cho Hướng tổng tài lưu lại chút kỷ niệm.”

Âu Dương Tấn hờ hững quan sát Hướng Thiên Kỳ đã bị dọa đến toát mồ hôi hột, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm hiểm: “Đây là do cậu tự tìm lấy! Tôi cảnh cáo cậu, còn dám có ý với Trương Hiểu Ba, tôi sẽ khiến cậu sống không nổi mà chết cũng chẳng xong!”

Nói xong, quay người ôm lấy Trương Hiểu Ba đã nhìn đến đờ đẫn, lộp cộp rời đi.

Mà lúc Hướng tổng tài của chúng ta đang ô ô chảy nước mắt không ngừng, một giọng nói trong trẻo đầy ý cười từ bên cạnh truyền tới: “Hướng tổng tài có phiền không? Có cần tôi giúp không?”

Hướng Thiên Kỳ trợn mắt, nhìn về phía cười, thư ký Lý Bố lúc nào cũng cười mỉm đang bật cười khanh khách với hắn...

26. Chương 26

“Cậu làm thế với anh ta, có phải hơi độc ác không?”

Buổi tối sau bữa dạ tiệc, Âu Dương Tấn cùng Trương Hiểu Ba nằm trên chiếc giường biển cả kia, Trương Hiểu Ba đột nhiên hỏi.

“Sao? Cậu còn muốn nói tốt cho hắn ta hay sao?” Giọng Âu Dương Tấn nhất thời trở nên căng thẳng.

“Không, không, không.” Trương Hiểu Ba vội vàng phủ nhận, sợ người này lại nổi thú tính, người chịu xử chỉ có mình mà thôi.

Hai người lần đầu tiên bình tĩnh nằm trên giường nói chuyện, giống như hai đứa trẻ, ôm đối phương, lời nói đùa nào cũng có thể bật cười, âm ỉ đến tối mịt mới chìm vào giấc ngủ.

▽.▽

Sáng hôm sau, Trương Hiểu Ba tất nhiên là hăm hở đến công ty, bộ dạng đắc ý vô cùng. Đại Phật thấy thế, hỏi cậu: “Nhóc con thôi, hôm qua khẳng định là được như ý, hôm nay mới vui thế này.”

Trương Hiểu Ba tức giận trừng mắt với anh một cái: “Anh không phải nói là tổng tài muốn đi thân cận sao, cần bản là gạt em!”

Đại Phật chớp chớp mắt: “Anh nói vậy sao? Anh thực sự từng nói vậy sao?”

“Trưởng phòng, ưu điểm lớn nhất của anh chính là anh từ trước đến nay chưa từng nhớ mình phạm qua lỗi lầm gì cả...”

“Đừng nói về anh nữa. Trương Hiểu Ba, em hôm qua sao lại ăn diện đẹp trai như vậy, là tổng tài thân cận chứ có phải em đâu.” Đại Phật tiếp tục trêu cậu.

Trương Hiểu Ba bĩu môi, không nói gì nữa.

Bạch Tiểu Mễ lúc này từ bên cạnh đi tới: “Có điều hôm qua lúc Hiểu Ba đi vào cùng Hường Thiên Kỳ, trông hai người rất xứng nha!”

“Xứng cái quỷ ý!”

Trương Hiểu Ba bác lại, trong lòng bất giác thấy lẩn tránh. Hường Thiên Kỳ hôm qua bị hai người bọn họ bỏ lại trong phòng thay đồ, cũng không biết hấn thế nào. Tuy cậu không có giao tình gì với người này, nhưng cũng không mong hấn quá xui xẻo.

“Ha ha, tôi lại cảm thấy tổng tài của chúng ta và Hiểu Ba thực xứng nha~ ” Tiếng Lý Bố truyền tới, Trương Hiểu Ba quay đầu lại nhìn, quả nhiên là hấn.

“Anh, anh đừng nói bậy!”

“Ha ha, Hiểu Ba đỏ mặt!” Lý Bố vẫn chọc cậu, thừa dịp không ai chú ý nói khẽ với cậu: “Hôm qua Hường tổng tài chịu khổ lớn, dù nói sao cũng là vì cậu, cậu cũng nên gọi điện an ủi một chút nhỉ?”

“Đều là do hấn có vấn đề, cũng không phải tôi...” Trương Hiểu Ba không vui.

“Hử? Thật sự là đáng thương nha. Tôi biết, tổng tài chúng ta nhét một cây bút máy vào, xem ra rất đau nhỉ? Hiểu Ba cậu cũng phải thông cảm chút chứ ~ Hường tổng tài nói anh ta một lòng say mê cậu đó... Cậu dù không thích anh ta, cũng không thể thấy chết không cứu chứ...” Lý Bố than thở kể lể, làm Trương Hiểu Ba vô cùng khó xử.

“Cái này...”

Tế bào người tốt thối nát bắt đầu tác quái, cuối cùng Trương Hiểu Ba vẫn là không tình nguyện gạt đầu, vào ngay hôm đó gọi điện theo số trên tấm danh thiếp. Ai ngờ quản gia của Hường Thiên Kỳ nhắc máy, nói hường Thiên Kỳ hôm qua bị dọa sợ, tối qua đã ngã bệnh.

Tuy Trương Hiểu Ba lưỡng lự không thôi, lúc tan làm vẫn là gạt Âu Dương Tấn, đi xe buýt đến nhà Hường Thiên Kỳ. Nơi Hường Thiên Kỳ ở là biệt thự của Hường gia, tất nhiên là rất lớn rất xa hoa. Trương Hiểu Ba đợi trong phòng khách một lát, quản gia bước ra dẫn cậu đến phòng ngủ Hường Thiên Kỳ thăm hấn.

Gõ cửa, Trương Hiểu Ba bước vào, phát hiện Hường Thiên Kỳ ngồi trên giường, bộ dạng đau khổ, trong lòng không khỏi thấy có chút thông cảm với hấn.

“Hường tổng tài, anh vẫn ổn chứ?”

“Không ổn.”

“A?”

“Vì sao, vì sao cậu ta có thể có được em, anh không được sao? Cái tên Âu Dương Tấn cuồng bạo lực đó! Có chỗ nào tốt! Anh tuy có chút phong lưu, nhưng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không thô lỗ như vậy!”

Hường Thiên Kỳ nhú mày nói với Trương Hiểu Ba: “Hiểu Ba, em chọn anh đi!”

Trương Hiểu Ba không biết từ đâu lôi ra một cây chày gỗ đuổi ma, hung hăng gõ vào đầu Hường Thiên Kỳ: “Chọn cái đầu anh ý! Anh cho anh có gì tốt! Sắc lang! Hạ lưu! Cư nhiên dám có ý xấu với tôi? Anh cho tôi là thú ăn cỏ à? Không chỉ Âu Dương Tấn muốn dạy dỗ anh, tôi cũng muốn dạy dỗ anh!”

“Ô ô ô! Sao em bạo lực như vậy!” Bộ dạng Hường Thiên Kỳ giống như ảo tưởng vỡ nát.

“Hừ, anh bây giờ mới biết sao? Đứng đặt cái lý luận nuôi lớn đám mỹ thiếu niên của anh lên người tôi, tôi là một thằng đàn ông bình thường!” Trương Hiểu Ba hùng hồn nói.

“Đồng tính luyện ái... Có chỗ nào bình thường?” Hường Thiên Kỳ làu bàu.

“Câm miệng!” Trương Hiểu Ba quát lớn.

Hường Thiên Kỳ rõ ràng chưa từng bị quát như thế này bao giờ, dọa nhảy dựng lên, vẻ mặt nhìn quái vật: “Trương Hiểu Ba, anh còn cho rằng em là một mỹ thiếu niên yếu ớt đáng yêu, em thực làm anh thất vọng, cư nhiên hung tợn như vậy?”

“Thất vọng đi, tôi hôm nay là tới thăm anh, anh không sao thì tôi đi, đây là bùa có khả năng chữa bệnh, anh có thể để nó xuống dưới gối.” Trương Hiểu Ba đưa một lá bùa cho hắn rồi xoay người rời đi.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại nhìn, Hường Thiên Kỳ cư nhiên cầm lá bùa kia hai mắt rưng rưng cảm động nhìn cậu.

“Này! Anh làm sao vậy!” Trương Hiểu Ba hoảng sợ, không phải là nhầm bùa chứ?

“Lần đầu....”

“Hử?”

“Lần đầu tiên... có người quan tâm anh như vậy...”

“Hử?”

Trương Hiểu Ba ngậy người, đầu óc Hường Thiên Kỳ có phải có vấn đề không vậy. Cư nhiên coi lá bùa kia là bảo bối? Còn nói lần đầu tiên có người quan tâm hắn như vậy, chẳng lẽ hắn là cậu bé bán diêm sao?

“Trương Hiểu Ba! Em là thiên sứ của anh!”

Hường Thiên Kỳ kêu lớn một tiếng, nhào tới, ngay lúc chạm vào người Trương Hiểu Ba, bị Trương Hiểu Ba quyết đoán đẩy ra. Tiếp đó trán Hường tổng tài bị đập mạnh một cái, nháy mắt sưng một cục to.

“Gặp thiên sứ quý của anh ý! Tôi mới không phải lũ cuồng phôi bày không mặc quần áo để hở mông cảm lông vũ bay qua bay lại trên trời ấy!”

Trương Hiểu Ba vút lại một câu, nổi giận dùng dùng rời đi.

Để lại mình Hường Thiên Kỳ ôm lá bùa kia, vẫn đang say mê: “Ôi ôi ôi, thiên sứ thực bạo lực a.....”

▽.▽

Trải qua một lần thăng thấn, tình cảm của Trương Hiểu Ba cùng Âu Dương Tấn căn bản tiến vào giai đoạn ổn định. Hai người không cãi nhau, mỗi ngày đều cười cười nói nói. Duy nhất không giống chính là, Trương Hiểu Ba cùng Hường Thiên Kỳ thành bạn xấu. Hường Thiên Kỳ thường xuyên gọi điện cho cậu, Trương Hiểu Ba phát hiện, ngoài mấy khuyết điểm phong lưu, hạ lưu, háo sắc không, đứng đắn, Hường Thiên Kỳ cũng không có gì không tốt.

Ví dụ như Hường Thiên Kỳ cho tới giờ cũng không có phản đối sự mê tín của cậu, còn say sưa nghe cậu bàn luận về bùa chú, đoán mệnh, hơn nữa còn đáp ứng mọi yêu cầu của cậu, mua đủ loại pháp khí cổ xưa về để lấy lòng cậu. Thế nên Trương Hiểu Ba dần dần nổi lòng cảnh giác, có lúc nhầm chán cũng sẽ gọi hắn đến chơi cùng.

Đương nhiên, mấy cái này đều phải giấu Âu Dương Tấn, nếu không cái vai dấm chua ấy không biết sẽ làm ra chuyện khùng bở gì nữa.

Vào một ngày nghỉ, Âu Dương Tấn đi đón khách hàng từ Mỹ tới, Trương Hiểu Ba buồn chán đến cực điểm, vừa hay Hường Thiên Kỳ gọi điện tới, tìm Trương Hiểu Ba đến nhà hắn chơi.

Trương Hiểu Ba đi xe buýt, vừa mới vườn trước nhà Hường Thiên Kỳ liền thấy tên kia ăn diện đúng chuẩn hoa hoa công tử, trái ôm phải ấp hai mỹ nữ như hoa như ngọc bước lại.

“Aha! Hiểu Ba em tới rồi. Lại đây lại đây, anh giới thiệu với em, đây là tiểu thư Đoàn Hồng Ngọc, đây là tiểu thư Trần Thị Thi, đây là bạn tốt của anh Trương Hiểu Ba, làm việc ở công y Back.” Hướng Thiên Kỳ vui vẻ giới thiệu, không phát hiện mặt Trương Hiểu Ba trắng bệch.

Hai vị tiểu thư kia thực khách khí chào Trương Hiểu Ba, cậu cũng vội vàng gật đầu, sau đó rầu rĩ không nói gì, đi theo Hướng Thiên Kỳ vào phòng khách, mới phát hiện đây đúng là một party nhỏ. Tất cả đều là nhân vật nổi tiếng trong xã hội, đại khái đều là mấy người hoa hoa công tử kiêu Hướng Thiên Kỳ, đương nhiên còn có không ít mỹ nữ.

Trương Hiểu Ba ngồi xuống, lúc lâu sau mới ổn định lại được trống ngực trong lòng. Lúc này, sofa bên cạnh lún xuống, một mùi hương bay tới, Trần Thị Thi không biết từ lúc nào ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Trương Hiểu Ba, biệt lai vô dạng a?” Giọng nữ trung ôn nhu dễ nghe lại mang vài phần độc ác.

Trương Hiểu Ba nhếch khóe miệng, cũng không đáp lại cô ả.

“Thật không ngờ, một thằng đàn ông lại không biết xấu hổ như thế, quyến rũ Âu Dương Tấn còn chưa đủ, bây giờ cứ nhiên đến quyến rũ Hướng thiếu tổng tài, xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời.”

Giọng nói của Trần Thị Thi vẫn êm tai như vậy, khiến người ta không thể tin chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn kia lại có thể thốt lên những lời tàn độc như vậy.

Trương Hiểu Ba nhìn chằm chằm cô ả, nhỏ giọng nói: “Con mụ thối, cô đừng có quá đáng!”

Trong lòng sớm đã giận sôi, cậu thực không ngờ, ở trong này cũng có thể đụng phải cô ả khiến cậu cuối cùng không nhận được bằng tốt nghiệp.

Lúc trước Trần Thị Thi là bạn học của cậu ở HB, giống như rất nhiều bạn học nữ cùng lớp, cô ả cũng thích Âu Dương Tấn.

Đó là một tối hè, trong rừng cây nhỏ trong trường, cậu cùng Âu Dương Tấn vì chút chuyện nhỏ mà cãi nhau, sau đó cậu bị ấn vào một gốc cây đại thụ, Âu Dương Tấn tức giận hôn lấy cậu. Mà cảnh tượng như vậy lại bị Trần Thị Thi muốn tới tỏ tình với Âu Dương Tấn bắt gặp.

Vì thế mới có chuyện trong lễ tốt nghiệp, Trần Thị Thi vu oan cho cậu muốn làm hại cô ả. Tuy không có bằng chứng, nhưng lại gây ảnh hưởng xấu đến đại học HB. Cha Trần Thị Thi là một cổ đông của trường, lo lắng đến lợi ích các mặt, trường học tự nhiên sẽ không vì một đứa nhỏ con nhà bình thường mà đi đắc tội với cổ đông.

Tất cả những điều này đều là ác mộng của Trương Hiểu Ba, nhưng không ngờ, cậu cứ nhiên còn có ngày gặp lại cô ả!

Trần Thị Thi nhú mày liếc, giọng nói lạnh đi: “Tôi quá đáng? Cậu rõ ràng là thằng đồng tính luyện ái! Biến thái! Ghê tởm! Âu Dương Tấn cũng vậy! Chuyện xấu mấy người làm tôi đều thấy! Hai thằng đàn ông, hôn môi? Tôi buồn ối!”

Không để ý tới lời chửi mắng của cô ả, Trương Hiểu Ba nén xuống xúc động muốn đánh người: “Tôi thế nào có liên quan đến cô ả? Tôi biến thái? Vậy cô cũng là con mụ nói dối thối tha! Trên thế giới này sao có người đàn bà độc ác như cô? Âu Dương Tấn dù có mù cũng không chọn cô!”

“Cái gì? Cậu dám mắng tôi?” Trần Thị Thi dường như đã bị chọc điên, đứng lên: “Tôi mới không thèm loại người biến thái như Âu Dương Tấn. Tôi cảnh cáo cậu, tránh xa Hướng Thiên Kỳ ra!”

“Hả?” Trong lòng Trương Hiểu Ba nghĩ vốn cậu với Hướng Thiên Kỳ chỉ có quan hệ bạn bè, nhưng cô ả này hình như cho rằng cậu là hồ ly tinh gặp đàn ông là không buông. Một khi đã thế, không chọc tức cô ta là không được!

“Tôi có qua lại với anh ta có liên quan gì tới cô?” Trương Hiểu Ba quát lại: “Trần tiểu thư, tôi khuyên cô đừng tự cho mình là đúng!”

“Anh ấy là vị hôn phu của tôi!” Sắc mặt Trần Thị Thi đã rất khó nhìn, điều này càng làm khuôn mặt cô ả trở nên thực xấu xí.

“Vị hôn phu? Tôi sao không nhớ Hường Thiên Kỳ từng đính hôn?” Trương Hiểu Ba nghi hoặc nhìn cô ả.

Trần Thi Thi dương dương đắc ý, kiêu ngạo hất cằm: “Nhà tôi và nhà Hường Thiên Kỳ là đối tác làm ăn lớn nhất về mặt lợi nhuận. Hường Thiên Kỳ nếu cưới tôi sẽ rất có lợi cho xí nghiệp Hường thị bọn họ, nên tuy bây giờ còn chưa định hôn ước rõ ràng, nhưng đây chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Trương Hiểu Ba, một con cóc ghè như cậu mà muốn ăn thịt thiên nga? Sao? Âu Dương Tấn vứt bỏ cậu rồi? Cho nên muốn tới quyến rũ Hường Thiên Kỳ? Tôi khuyên cậu nên tỉnh lại đi! Hường Thiên Kỳ cũng phải loại người biến thái như mấy người!”

Trương Hiểu Ba hừ một tiếng, nghĩ thầm, Hường Thiên Kỳ biến thái thế nào tôi còn hiểu hơn cô nhiều. Cô ả độc ác này hận mình cùng Âu Dương Tấn muốn chết, hiện tại lại nhìn trúng Hường Thiên Kỳ.

Không được, không thể để Hường Thiên Kỳ kết hôn với cô ả độc ác này được!

Trương Hiểu Ba hung tợn trừng Trần Thi Thi một cái, đi sang chỗ khác.

27. Chương 27

Sau hôm gặp lại Trần Thi Thi, Trương Hiểu Ba liền giữ trong lòng suy nghĩ này, phải cứu anh em ra khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng, một sự dũng cảm không sợ hãi trời đất. Thế là cuối cùng vào một buổi chiều, cậu ưỡn ngực ngẩng đầu nhìn thẳng về trước, gần từng tiếng nói: “Không được, tôi phải cứu vớt anh ấy.”

“Cậu phải cứu vớt ai?”

Tiếng Âu Dương Tấn lạnh lùng truyền tới từ bên cạnh, Trương Hiểu Ba quay mạnh đầu, kết quả làm sái cổ, ‘ai u ai u’ kêu to. Âu Dương Tấn nhìn không được, đành bước qua mát xa cho cậu.

Trương Hiểu Ba lúc này mới phản ứng lại, cậu vừa mang lịch hàng tháng đến văn phòng Âu Dương Tấn, ngồi trên sofa bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Cậu đang nhớ ai vậy?” Giọng điệu Âu Dương Tấn dường như không ổn.

“Không, không nhớ ai...” Trương Hiểu Ba chột dạ.

“Hừ, cậu muốn gạt tôi thì đợi đến kiếp sau đi, rốt cuộc là ai?” Quả nhiên không thể lừa nổi Âu Dương Tấn.

“Tôi đang nghĩ chuyện của Hường Thiên Kỳ.” Trương Hiểu Ba quyết định thành khẩn khai báo.

“CÁI GÌ!” Lực tay Âu Dương Tấn lập tức mạnh lên, làm Trương Hiểu Ba thét lớn: “Đau muốn chết! Cậu đang mát xa hay là vật cổ gà vậy!”

Âu Dương Tấn buông tay, như hổ rình mồi mà truy hỏi cậu: “Cậu cứ nhiên dấm qua lại với hắn ta sau lưng tôi?”

“À.... Ai... Không.... Không như cậu nghĩ đâu...” Trương Hiểu Ba lắp bắp giải thích, chột dạ nhìn khuôn mặt Âu Dương Tấn xanh đen, không ngừng cầu nguyện cho mình: Các vị thần tiên, các ngài nhất định phải phù hộ tôi, ngàn vạn lần đừng để người này lên cơn giết chết tôi!

Cuối cùng, Trương Hiểu Ba tốn hơn nửa tiếng, giải thích rõ ràng tiền căn hậu quả của sự việc. Âu Dương Tấn nghe xong vẫn im lặng, làm cậu thấp thỏm không yên.

“Ách, Âu Dương Tấn, cậu đừng nghĩ linh tinh, tôi là toàn tâm toàn ý với cậu. Hường Thiên Kỳ là bạn thân của tôi, tôi chỉ sợ anh ta bị cô ả xấu xa Trần Thi Thi kia lừa, cậu...”

Trương Hiểu Ba không đầu không đuôi giải thích, lại bị Âu Dương Tấn cắt ngang: “Tôi không trách cậu.”

“Hà?” Trương Hiểu Ba có chút mờ mịt.

“Tôi thừa nhận, tôi rất không vui, tôi không thích cậu chú ý tới người đàn ông khác, đặc biệt là Hường Thiên Kỳ. Nhưng cậu không làm sai, cô ả kia quả thực không tốt đẹp gì.” Âu Dương Tấn bình tĩnh nói, nhưng lại khiến Trương Hiểu Ba sợ hãi, “Chuyện này cậu trước hết không cần gấp gáp, tôi đi hỏi thăm chuyện của xí nghiệp Hường thị rồi hãy bàn tiếp.”

“Thật sao? Âu Dương Tấn, cậu cứ nhiên cũng sẽ giúp Hương Thiên Kỳ?”

Tôi mới không muốn giúp hắn ta, tôi là không muốn cậu quá để ý đến hắn... Âu Dương Tấn oán giận thầm trong lòng.

“Cậu không phải giận đến điên rồi chứ? Bình thường cậu không phải cực kì hung dữ sao?” Trương Hiểu Ba vẫn một vẻ kinh ngạc vô cùng.

Âu Dương Tấn bị bộ dạng kinh ngạc của cậu chọc cho mặt tối sầm: “Tôi cực kì hung dữ?”

“Đúng vậy. Trước đây mỗi lần cậu nghe thấy tôi nói đến bạn học nam khác đều có vẻ muốn ăn thịt người, sao lần này lại bình tĩnh như vậy. Cậu tức đến đã không còn tức được nữa rồi sao? Hay là cậu chuẩn bị cho cơn thịnh nộ lớn hơn?”

Âu Dương Tấn nhìn thấy khuôn mặt búp bê ngốc nghếch của cậu liền cảm thấy lửa giận bản thân vốn không khống chế nổi liền bùng lên, vươn tay hung hăng bóp véo, nghe thấy Trương Hiểu Ba hét to ‘a a a’ mới thấy dễ chịu một chút.

“Câm miệng! Đừng chọc tôi tức!” Âu Dương Tấn thả tay, nhìn khuôn mặt trắng trẻo kia hiện lên mấy dấu tay đỏ. Loại cảm giác thích Trương Hiểu Ba đến muốn ngược đãi cậu này thực không thể khống chế được.

Nhưng Trương Hiểu Ba căn bản không định im lặng: “Gì? Vậy cậu đang làm gì? Chuyển sang vỗ về? Làm tôi cảm động đến khóc lớn, về sau không qua lại với người khác nữa, hay là trước mặt bình tĩnh tiếp nhận sau lưng âm thầm tiêu diệt tình địch?”

Âu Dương Tấn một đầu hắc tuyến: “Cậu lại xem sách gì vậy?”

Trương Hiểu Ba rút ra từ trong túi mấy quyển manga BL vẩy vẩy trước mặt hắn: “Đây là sản phẩm mới của công ty chúng ta, là một hệ liệt, tên là “Tình yêu của tôi – Sự ngược đãi của tôi – Tội lỗi của tôi”, nam chính trong truyện rất hợp với cậu.”

“Cái gì?” Huyết thái dương của Âu Dương Tấn đột nhiên nảy lên, dự cảm không tốt trong lòng rất mãnh liệt: “Không được xem mấy thứ tạp nham này nữa!”

“Tạp nham chỗ nào! Bán rất đắt đó. Chị tiểu Sủng, chị Tiểu Mễ, Đại Phật Lý Bồ đều đang đọc!” Trương Hiểu Ba ầm ục.

Âu Dương Tấn rất không vừa lòng với cảm giác không được để ý tới này, vươn tay thu hết đồng sách kia lại, không lưu tình nói: “Tôi tịch thu, cậu về sau không được đọc loại sách kể về người đàn ông khác như thế này nữa.”

“Gì?” Trương Hiểu Ba bị y làm cho không nói nổi, “Cậu không cho tôi xem loại sách này vì trong đó nói về người đàn ông khác?”

Âu Dương Tấn nghiêm mặt đáp: “Không được sao?”

“Vậy tôi muốn xem kịch truyền thanh có người đàn ông khác thì sao?” Trương Hiểu Ba hỏi.

“Đương nhiên cũng không được!”

“Vậy hình người đàn ông khác?”

“Càng không được!”

“Vậy chơi game, bên trong có người đàn ông khác a!”

“Nên cũng không được!”

“Vậy là nữ liền có thể đi?”

“Cậu đời này cũng đừng có nghĩ!”

“Vậy nếu là thứ không có nam hay nữ khác thì sao?” Trương Hiểu Ba yếu ớt hỏi.

Âu Dương Tấn nhún mày, bổ sung một câu: “Cũng không được là động vật giống đực giống cái!”

“Ừm, nếu tất cả đều không có?” Trương Hiểu Ba càng yếu ớt hỏi.

Âu Dương Tấn đại khái cũng biết mình quá đáng, liền nói: “Nếu đều không có thì tôi sẽ không can thiệp.”

Trương Hiểu Ba thực ngoan ngoãn gật đầu.

Thế là, lúc Âu Dương tổng tài về đến nhà, phát hiện Trương Hiểu Ba bộ dạng vui vẻ đặt trước màn hình TV chiếc máy game tiểu Bá Vương đời cũ, điên cuồng chơi xếp gạch.

Thấy y bước vào, còn rất nhiệt tình hét một câu: “Âu Dương Tấn cậu có muốn chơi không? Trong này không có đàn ông không có phụ nữ không có động vật thực vật cũng không có nốt a!”

“....”

Âu Dương Tấn nhìn chằm chằm chiếc máy game tiểu Bá Vương cũ nát kia, không biết nói gì...

28. Chương 28

Chuyện gì cũng đều nói thì dễ, làm thì khó. Trương Hiểu Ba sâu sắc phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề này, muốn ngăn cản ả đàn bà xấu xa Trần Thi Thi, còn phải phí rất nhiều neuron.

Vì thế, cậu quyết định phát huy sự hợp tác của tập thể, kéo Vương Nhạn, cậu nhóc Tinh Võ Môn, thêm cả Đại Phật ra KFC bàn đối sách.

Dưới ánh đèn lung linh, mùi hương của hamburger, nụ cười hiền lành nhã nhặn của ông già KFC, có một đám người như thế đang ngồi. Vương Nhạn cà phơ cà phất nằm ngửa trên đùi cậu nhóc Tinh Võ Môn, miệng ngậm một cái ống hút. Đi theo cái ống hút kia, còn có thể thấy phần đuôi cắm trong một lon coke, mà lon coke này đang được chủ nhân cặp đùi kia cẩn thận đỡ lấy, thuận tiện còn một vẻ nhu tình có thể chìm chết người nhìn Vương Nhạn đầu như tổ quạ.

Một bên bàn khác, trưởng phòng Đại Phật ngồi nghiêm chỉnh, đầu cúi xuống, không hề nhúc nhích, kỳ thực đã sớm ngủ gật rồi.

Sắc mặt Trương Hiểu Ba càng ngày càng xấu, cuối cùng thật sự chịu không nổi mà gào lên: “Mấy người nghiêm túc một chút có được không!”

Trưởng phòng Đại Phật từ từ tỉnh dậy, từ tốn nói: “Hiểu Ba, phạm là người sốt ruột vội vàng đều không tốt, có chuyện gì có thể từ từ nói...”

“Tôi nói bốn lần rồi, mấy người đều có phản ứng này, còn bảo tôi từ từ nói?” Trương Hiểu Ba thật sự là bị chọc đến không nói nổi, lời đại pháp bảo của mình ra, đập ‘cộp’ một tiếng lên bàn.

Vương Nhạn trợn mắt nhìn một cái, một pho tượng Phật Di Lặc mỉm cười ngồi ngay ngắn trên bàn thức ăn nhanh của KFC, không khỏi nhỏ giọng nói một câu: “Thật sự rất hài hòa...”

“Mấy người rốt cuộc có giúp không...” Trương Hiểu Ba chỉ vào pho tượng Phật kia, “Tôi cảnh cáo mấy người, người không được Phật Tổ bảo vệ sẽ chịu ba năm xui xẻo, cam đoan là làm quen thì thất bại, ra khỏi cửa thì lạc đường, ví tiền bị trộm, làm việc bị mắng!”

“Oa, thực dữ...” Vương Nhạn nói thềm một câu, cậu nhóc Tinh Võ Môn bên cạnh lập tức nói: “Nhạn đừng sợ, em sẽ ở bên bảo vệ anh!”

“Ai cần cậu bảo vệ!” Vương Nhạn tức giận trừng cậu ta một cái, nhổ cái ống hút trong miệng ra, nói với Trương Hiểu Ba: “Cái này thật ra cũng không phải quá khó. Hường tổng tài cũng không có nói muốn kết hôn với cô ả kia, cho nên dù cho vấn đề thông gia hai nhà, nếu Hường gia cảm thấy lấy cô ả đó về là vì lợi ích gia tộc, vậy chúng ta tìm một gia tộc lớn mạnh hơn nhà cô ả kia, tìm một cô gái khác xinh đẹp hơn cướp Hường tổng tài đi là được rồi!”

“Tìm một gia tộc lớn mạnh hơn? Một cô gái xinh đẹp hơn?” Trương Hiểu Ba như con vẹt lặp lại mấy lời này, “Ý kiến này rất kinh điển nha!”

Vương Nhận nhất thời đắc ý vô cùng: “Vô nghĩa! Đại gia đây đã đưa ra ý kiến sao có thể là bình thường được?”

Cậu nhóc Tinh Võ Môn lập tức phối hợp ở bên cạnh khen lấy khen để: “Đúng đúng đúng, Nhận nhà tôi anh minh thần võ, ân trạch như núi...”

Đại Phật dường như nghe được mấy câu này, trong lúc mơ ngủ tiếp một câu: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...”

Trương Hiểu Ba ôm má, lại ủ rũ: “Nói thì rất dễ, nhưng chúng ta tìm đâu ra một cô gái như vậy?”

Vương Nhận phản đối: “Dân thường như chúng ta đương nhiên không quen biết mấy thiên kim tiểu thư nhà giàu như vậy, nhưng tổng tài nhất định có quen, cậu đi nhờ tổng tài không phải được sao?”

Trương Hiểu Ba gật gật đầu: “Cũng đành như vậy.” Nói xong câu đó, cảm giác rất không đúng, ngẩng đầu nhìn, Đại Phật không biết tỉnh từ bao giờ, cùng hai tên bệnh thần kinh ở bên cạnh lộ ra một nụ cười ‘mặt trời rạng rỡ’ với cậu, đồng thanh nói: “Hiểu Ba, xem ra cậu với tổng tài phát triển rất có tiền đồ nha~”

Trương Hiểu Ba lập tức ôm đầu vội vã chạy khỏi KFC, phía sau bị ba tên rảnh việc bà tám đến cực điểm đuổi theo, còn không ngừng hô to: “Này! Đừng có chạy! Tôi muốn nghe tin tức nội bộ!”

.....

Trương Hiểu Ba suy nghĩ mãi, quyết định tối nay làm chuyện đó với Âu Dương Tấn, sau đó vào lúc người kia mơ màng buông lỏng cảnh giác nhất, đem kế hoạch thương lượng cùng bọn Vương Nhận nói với y, nếu không cái vai dấm chua này sẽ nghĩ cậu thích thiên kim tiểu thư nào đó, lại hành xác cậu thêm lần nữa.

Âu Dương Tấn rất nhanh mặc quần áo, vất vả làm việc một ngày, buổi tối về nhà, liền phát hiện Trương Hiểu Ba mặc một chiếc áo sơ-mi trắng rất khiến người ta phát điên cùng chiếc quần ngủ vàng rộng lỏng, sau đó còn tỏ vẻ dục vọng không được thỏa mãn nhìn mình.

“Tốt lắm, Trương Hiểu Ba, tôi thấy cậu càng ngày càng có tiến bộ.” Âu Dương Tấn giật cà-vạt mình ra, lập tức đè Trương Hiểu Ba lên giường.

Cái gì mà có tiến bộ cơ... Căn bản là nhượng bộ mới đúng...

Trương Hiểu Ba giận dữ nghĩ. Lúc cậu rơi vào sự khống chế của dục vọng, thứ cuối cùng nghĩ tới trong đầu chính là: A ~ Quả nhiên Phật Tổ dâng thân vào miệng hổ thật vĩ đại.....

Sau khi công việc dâng thân vào miệng hổ gian khổ vô cùng kết thúc, Âu Dương Tấn thỏa mãn ôm Trương Hiểu Ba, một tay như có như không vuốt ve mái tóc Trương Hiểu Ba, dịu dàng hiếm có nói: “Này, cậu có phải có chuyện gì muốn nhờ tôi không? Còn không nói là lỡ thời cơ đó~”

Mà Trương Hiểu Ba nằm trong vòng tay y đã sớm kiệt sức, ngủ say như chết, hoàn toàn ném kế hoạch tác chiến của mình ra sau đầu.

Sáng hôm sau, Âu Dương Tấn ngồi trên sofa, Trương Hiểu Ba ở bên cạnh nài nỉ: “Hôm qua tôi ngủ quên, cho một cơ hội nữa đi!”

“Không, bỏ lỡ thời cơ, ở đâu có đạo lý chờ cậu hoài!”

“Này! Âu Dương Tấn! Cậu đừng không nói lý như vậy có được không. Nếu không phải hôm qua cậu XXX thế này lại XXX thế kia, tôi sao lại ngủ quên được!” Trương Hiểu Ba bùng nổ giận dữ.

“Gi? Hôm qua tôi XXX thế nào? Xem ra cậu còn nhớ rất rõ?” Âu Dương Tấn mặt không biểu tình cầm chén trà lên, liếc mắt quan sát cậu.

Quả nhiên, Trương Hiểu Ba lộ ra vẻ xấu hổ cùng hối hận đến cực điểm, khiến Âu Dương Tấn cảm thấy vô cùng vui vẻ, “Được rồi, ban ơn cho cậu một lần, nói đi!”

Trương Hiểu Ba đắn đo chọn từ nửa ngày mới chậm rãi nói: “Âu Dương Tấn, cậu có quen cô gái nào xinh đẹp hơn Trần Thị Thi, thế lực trong nhà lớn hơn nhà Trần Thị Thi không?”

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương Tấn là nhanh chóng ấn đầu Trương Hiểu Ba lại trước ngực mình, nắm cổ áo, hung tợn gào: “Trương Hiểu Ba! Cậu cứ nhiên dấm hồng hạnh xuất tường sau lưng tôi!” (hồng hạnh xuất tường: ngoại tình ~ vì còn liên quan đến câu phía dưới của em Hiểu Ba nên để nguyên theo âm Hán nha ^^)

Trương Hiểu Ba bực bội nghĩ, hồng hạnh cái mông! Tôi còn đào xanh!

“Không phải tôi! Buông ra buông ra!” Trương Hiểu Ba khua khua cánh tay, cuối cùng cũng thoát khỏi tay tên đàn ông dục vọng chiếm giữ lớn đến biến thái này, “Tôi đang suy nghĩ vì tên Hường Thiên Kỳ ngu ngốc kia!”

Âu Dương Tấn không đồng ý nhứ mày: “Tôi chưa từng có đặc biệt chú ý đến phụ nữ!”

Trương Hiểu Ba cẩn thận suy nghĩ, thật sự là như vậy. Đường như trong trí nhớ của cậu, thời điểm Âu Dương Tấn học đại học, tuy nữ sinh đến tỏ tình như lũ cuồn cuộn không ngừng, y hình như chưa từng nhận lời ai, trên cơ bản, ngay cả cùng nữ sinh nói chuyện cũng chưa từng có thì phải?

“Trời! Cái tên này là tặng đá sao?”

Một giây không để ý, Trương Hiểu Ba nói ra lời trong lòng, Âu Dương Tấn quả nhiên thấy nghi ngờ: “Cậu nói ai là tặng đá?”

“À, Hường Thiên Kỳ, Hường Thiên Kỳ là tặng đá!” Trương Hiểu Ba vội vàng nói dối, “Có điều Âu Dương Tấn, cậu vì sao không quen biết thiên kim tiểu thư nào? Người cậu tiếp xúc hẳn đều là dạng người như vậy chứ?”

Âu Dương Tấn tức giận trừng cậu một cái: “Trong đầu cậu có phải đều là phân không hả? Rốt cuộc là cái tên vương bát đản nào hại tôi thành như vậy?”

Trương Hiểu Ba ngu ngốc mở lớn đôi mắt thuần khiết ngây thơ, vô cùng ngây ngô hồn nhiên nhìn y: “A? Cậu trừng tôi làm gì? Trên mặt tôi có gì sao?”

Thôi đi, cứ như vậy nhất định bị cái tên vương bát đản này chọc tức chết, Âu Dương Tấn thất bại thu lại ánh mắt, cố gắng đè xuống cơn giận của mình, dù sao Trương Hiểu Ba là tên ngốc, không cần mong đợi gì nhiều ở cậu.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cậu cũng không quen, tôi tìm đâu ra một người như vậy để đuổi Trần Thi Thi đi.” Trương Hiểu Ba cảm thấy khá là nan giải.

Âu Dương Tấn kéo cậu lại, để cậu ngồi bên cạnh mình: “Yên tâm đi, tôi có cách.”

“Cách gì?”

“Tuy không có cô gái nào như vậy nhưng lại có đàn ông như vậy.”

“Gì? Cậu nói ai!” Trương Hiểu Ba hét lên, Âu Dương Tấn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu: “Cậu chẳng lẽ không thấy thư ký của tôi rất có thể đảm nhiệm công việc này sao?”

Thư ký của Âu Dương Tấn?

Trương Hiểu Ba lục lọi trong đầu mấy lượt, dần dần, hình ảnh đồng chí Lý Bố mỉm cười từ từ lớn dần, lớn dần, lại lớn dần...

Trời ơi..... Âu Dương Tấn cậu quả nhiên là người ngoài hành tinh.....

29. Chương 29

Kế hoạch tác chiến nhanh chóng được triển khai. Bạn học Lý Bố lên sàn lập tức nổi bật, nghe nói nháy mắt liền khiến cho Hường Thiên Kỳ đất trời chao đảo, cúi đầu nghe theo, mà xí nghiệp Hường thị cùng công ty BACK cũng từ đó về sau trở thành đối tác quan trọng. Về phần Trần Thi Thi kia, tất nhiên là bị cho rớt dài, dưới sự liên hợp của hai người Âu Dương Tấn và Lý Bố, việc nuốt luôn công ty bọn họ cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ có Trương Hiểu Ba trên thực tế không bỏ chút sức lực nào, lại nhận nhiệm vụ ông mối giữa Lý Bồ và Hương Thiên Kỳ. Thế là, dưới sự điều tra của điệp viên 007 đại gia Vương Nhận và cậu nhóc Tinh Võ Môn, tiểu Sủng và Tiểu Mễ dựa theo những tư liệu sống này mà khua chiêng múa trống biên soạn một vở kịch BL, vượt qua sự xét duyệt của trưởng phòng Đại Phật, cho ra bộ trọng kịch đam mỹ “Nam nam hào môn bí sử”, lại tạo nên một làn sóng tỉ suất người xem cao mạnh mẽ...

Cuộc sống mỗi ngày đều ầm ĩ không ngừng nhưng lại rất vui vẻ, Trương Hiểu Ba vào ngày Thứ Tư thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị đến công ty của Quách Phí Thập thăm anh trai mình Trương Hiểu Nghĩa.

Kết quả vừa vào công ty thiết kế nội thất của bọn họ, liền thấy anh trai cậu cau mày ngồi trước bàn làm việc, đang dùng com-pa thước kẻ đo đạc, ngồi bên cạnh là kiến trúc sư có tiếng khắp thế giới Quách Phí Thập, đang lẩm bẩm: “Tôi nói rồi, cái ngực này quá nhỏ, xúc cảm khẳng định rất kém, sao cậu không tin...”

“Anh, anh đang làm gì vậy?” Trương Hiểu Ba lại nhìn một cái, phát hiện trên bàn anh trai Trương Hiểu Nghĩa của cậu đặt một quyển tạp chí gái đẹp của Nhật, mà anh cậu cùng anh Phí Thập hình như đang nghiên cứu kích thước ngực giữa mấy cô gái, nghiên cứu đến cười nói vui vẻ.

“Hiểu Ba em đến rồi à? Lại bên cạnh ngồi đi, chờ anh nghiên cứu xong rồi nói.” Anh trai Trương Hiểu Nghĩa của cậu căn bản không định để ý cậu.

“Anh, anh dạo này có đi bệnh viện kiểm tra lại không, rốt cuộc đã có kết quả chính xác chưa?” Trương Hiểu Ba hỏi.

“Có rồi.” Quách Phí Thập cười tủm tỉm nói: “Bác sĩ nói đã không còn gì nguy hiểm, đó chỉ là u mỡ mà thôi, không có gì to tát, hoàn toàn không phải là ung thư.”

Lòng Trương Hiểu Ba cuối cùng cũng thả lỏng, thở mạnh ra một hơi, lại nghe anh cậu nói: “Ông bác sĩ kia nói, kỳ thực lần thứ hai kiểm tra đã nhìn ra không có vấn đề gì, nhưng viện trưởng vẫn yêu cầu kiểm tra lại cho anh, nói sợ là có gì ngoài ý muốn. Thật khó hiểu. Anh cũng không phải cha ông viện trưởng kia, cứ cố chấp với anh như vậy làm gì, thật là lãng phí tiền bạc...”

Quách Phí Thập ở bên cạnh nói chen vào: “Chúng ta kiểm được không ít từ cái công trình kia của tổng tài của Hiểu Ba, coi như cũng bù lại được chỗ viện phí của cậu rồi...”

Trương Hiểu Nghĩa bắt mắt lâu bầu: “Nhưng rõ ràng có thể kiểm được nhiều tiền hơn nha ~ Huống hồ tôi phải tiêm nhiều như vậy, nghĩ thế nào cũng thấy bức bối...”

“Không có việc gì là tốt rồi, anh không cần giận dữ!” Trương Hiểu Ba thật sự chịu không nổi cái tính này của anh trai cậu, vội vàng ngăn cái miệng lưỡi nhai của anh lại.

Kết quả anh trai cậu vẫn tiếp tục nói: “Hôm nay mới ngạc nhiên, anh đến bệnh viện làm thủ tục cư nhiên nhìn thấy tổng tài của bọn em, là cái tên Âu Dương gì gì kia. Chẳng lẽ cậu ta cũng bị ung thư sao?”

“Cái gì? Anh thấy Âu Dương Tấn?” Trương Hiểu Ba chấn động. Âu Dương Tấn rất khỏe mạnh, sao lại đến bệnh viện. Nhẽ nào có chuyện gì cậu không biết sao?

“Đúng vậy, anh nhìn thoáng một cái, chính là cậu ta, có điều không kịp qua chào hỏi.” Trương Hiểu Nghĩa còn đang nghiên cứu ngực của cô ả kia.

“Anh, có phải anh nhìn nhầm không?” Trương Hiểu Ba có chút nghi ngờ.

“Đương nhiên không có nhìn nhầm, bộ dạng cậu ta rất bắt mắt mà.” Trương Hiểu Nghĩa khẳng định.

Trương Hiểu Ba không nói gì nữa, ở lại thêm chốc lát liền đi xe bus về nhà, nhưng dọc đường đi tâm thần không yên chẳng hiểu vì sao, vẫn nghĩ đến chuyện Trương Hiểu Nghĩa nói. Chẳng lẽ Âu Dương Tấn bị bệnh gì mà không cho cậu biết? Đó là không thể. Hai người mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, sao cậu có thể không nhận ra? Huống hồ với trạng thái ‘tinh lực dư thừa’ kia của Âu Dương Tấn, nhìn thế nào cũng không giống có bệnh?

Cậu miên man suy nghĩ, kết quả lúc vào thang máy đụng phải một người, vừa định xin lỗi lại bị vỗ mạnh một cái vào đầu: “Này! Cậu ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Ngẩng đầu, là Âu Dương Tấn. Trương Hiểu Ba lộ ra vẻ kinh ngạc, thật khiến Âu Dương Tấn bất mãn.

“Sao nhìn tôi như nhìn quỷ vậy?” Ngữ khí rất không vui.

“Không, không không.” Trương Hiểu Ba vội vàng phủ nhận, lại không che dấu được tâm sự của mình: “Âu Dương Tấn, hôm nay cậu tới bệnh viện trung tâm sao?”

“Không có, làm sao vậy?” Âu Dương Tấn rất nhanh chối bỏ, ngữ khí cũng rất tự nhiên: “Đột nhiên hỏi thế làm gì?”

“À, anh trai tôi nói hôm nay thấy cậu, hẳn là anh ấy nhìn nhầm rồi, ha ha.” Trương Hiểu Ba rút cuộc cũng yên lòng, thở dài nhẹ nhõm nói với y: “Tôi còn lo cậu bị bệnh gì lại gạt không cho tôi biết.”

Hai người vừa nói vừa ra khỏi thang máy, bước vào nhà, giọng điệu Âu Dương Tấn rất lạnh lùng: “Tôi sẽ mắc bệnh gì? Cậu dám chửi tôi?”

“Tôi đâu dám!” Trương Hiểu Ba cười nói. Cậu phát hiện khẩu khí của Âu Dương Tấn tuy không phải nghiêm túc nhưng bộ dạng lại có chút nghiêm trọng ngoài ý muốn.

“Cậu đừng giận, là tôi suy nghĩ linh tinh.” Trương Hiểu Ba nghĩ, sẽ không vì chuyện này mà tức giận chứ?

“Hừ, tôi không có giận.” Âu Dương Tấn phản bác, mặt khác nheo mắt lại, bắt đầu không đứng đắn nhìn cậu: “Cậu hoài nghi sức khỏe của tôi, chẳng lẽ mấy ngày nay không cho cậu ăn no?”

“Không phải không phải không phải!” Trương Hiểu Ba liếc mắt xua tay. Trời ơi, người này sao lại nghĩ đến chuyện này!

“Vậy cậu nói nhìn thấy tôi ở bệnh viện là có ý gì?”

“Là anh tôi nói mà, không liên quan tới tôi!” Trương Hiểu Ba trốn ở một góc sofa, lấy đệm che đầu.

“Tôi làm việc với Lý Bố cả chiều hôm nay, cậu không tin có thể đi hỏi anh ta, căn bản chưa từng đi đến bệnh viện nào.”

Trương Hiểu Ba có chút buồn bực, Âu Dương Tấn giải thích làm cái gì vậy? Còn kêu cậu đi hỏi Lý Bố? Cũng không phải đang yêu đương vụng trộm, cần làm thật như vậy sao?

“Này! Cậu nghe tôi nói không?”

“Nghe rồi. Là anh tôi nhìn nhầm, mắt anh ấy không tốt, cậu rất khỏe mạnh, chuyện gì cũng không có!” Trương Hiểu Ba vội vàng trả lời, nhưng trong lòng cảm thấy kỳ kỳ. Sao Âu Dương Tấn ra sức muốn mình tin y như vậy?

Thôi đi, dù sao Âu Dương Tấn cũng không bình thường gì, không cần nghĩ nữa. Sau khi Trương Hiểu Ba dọn sạch đầu óc mình, không được mấy giây liền quên hết mọi việc.

Nhưng cậu không biết rằng, Âu Dương Tấn lúc này ngồi trên sofa như không có chuyện gì, lòng bàn tay lại hiem có mà ấm mồ hôi.

Sau khi Trương Hiểu Ba ngủ một giấc, thần thanh khí sảng, đã sớm vứt chuyện này ra sau đầu, sáng sớm Thứ Năm chạy vụt như bay ra khỏi nhà, làm Âu Dương Tấn vừa mở mắt ra đã ngẩn người.

Mà nguyên nhân Trương Hiểu Ba chạy đi, không có gì khác hoàn toàn là vì công việc. Lễ mừng một năm một lần của công ty BACK sắp đến rồi, trưởng phòng Đại Phật ra chỉ thị với bọn họ, bảo cả phòng phải có một tiết mục để công ty thêm vẻ vang. Đương Nhiên mấy chuyện tổ chức hoạt động này đều rơi xuống đầu chị tiểu Sủng, nhưng ai cũng biết, rơi vào tay chị tiểu Sủng, không phải là khổ bình thường, nên Trương Hiểu Ba chuẩn bị đi sớm sớm, ngàn vạn lần đừng bị bắt được.

Nhưng rất nhanh, cậu phát hiện quyết định của cậu hoàn toàn là sai lầm, vì lúc cậu vừa bước vào phòng, liền phát hiện một đám người đông nghịt tất cả đều quay đầu nhìn cậu.

“A! Hiểu Ba em đến đúng lúc lắm, bọn chị vừa bàn xong, vai chính lần này sẽ do em đảm nhiệm!” Chị Tiểu Sủng nâng cao thanh điệu mang theo ý nguy hiểm, nhất thời khiến Trương Hiểu Ba cả người lạnh run.

Lúc cậu run rẩy bước qua đám người, phát hiện chị Tiểu Mễ cũng ở đó. Chị Tiểu Mễ nở một nụ cười thiên thần với cậu, sau đó dùng chất giọng thiên sứ nói với cậu: “Hiểu Ba, nhằm để chúc mừng công ty ta, lần

này bọn chị nhất trí biểu diễn vở kịch Mỹ nam ngủ trong rừng . Tiểu Sủng với chị cảm thấy em đặc biệt hợp đóng vai chính. Em thấy thế nào?”

Trương Hiểu Ba chớp chớp mắt: “Mỹ, mỹ nam ngủ trong rừng?”

Chị Tiểu Mễ cười càng giống thiên thần: “Ừm, thế nào, được không?”

“Được.” Trương Hiểu Ba nhìn nụ cười của cô, bất giác đồng ý, sau đó đột nhiên cảm thấy sồn tóc gáy liền hỏi một câu: “Em đóng vai hoàng tử phải không?”

Chị Tiểu Mễ lại dịu dàng nhìn cậu, giọng nói như thiên sứ: “Không, em đóng vai mỹ nam ngủ trong rừng.”

“Cái gì!” Trương Hiểu Ba ré lên: “Em không làm!”

Chị tiểu Sủng âm trầm lướt tới: “Hiểu Ba, em nói gì?”

“Ồ... A... Vậy, vậy em diễn là được...” Hu hu hu, chỉ đành khóc thôi. Trương Hiểu Ba một vẻ xui xẻo vô cùng, đột nhiên có người ở bên cạnh vỗ vỗ cậu, cư nhiên là trưởng phòng Đại Phật, hiếm được khi anh bây giờ còn thức.

“Đừng buồn như vậy, đóng mỹ nam ngủ rất tốt, không cần học thuộc bất cứ lời thoại nào, chỉ cần nằm ở đó là được rồi. Hô hô ~” Trưởng phòng Đại Phật dùng giọng nói khoáng đạt an ủi cậu.

“Vậy sao anh không đóng đi, dù sao anh cũng ngủ cả ngày, không phải càng hợp sao?” Trương Hiểu Ba không vui trừng anh.

“No, no. Anh được phân vai phù thủy, là người đặc biệt đến phù phép em ngủ!” Trưởng phòng Đại Phật vô cùng cao hứng nói. Trương Hiểu Ba phát hiện anh hình như tràn ngập tình cảm với vai diễn này, không khỏi cảm thấy chảy mồ hôi lạnh.

Ngoại trừ Trương Hiểu Ba, những người khác đều vui mừng, tựa hồ đều cảm thấy hạnh phúc khi được tham gia tập diễn vở kịch này. Trong đám người, Trương Hiểu Ba nhìn thấy ba người đồng nghiệp nam lần trước đụng phải trong thang máy, ngay khi cậu nhìn thấy bọn họ, bọn họ dường như cũng nhìn thấy cậu.

Một trong ba người đồng nghiệp nam đó ngẩng ra một lúc, sau đó vội vàng nói gì với hai người bên cạnh, tiếp đó cả ba người cùng chạy lại, dọa Trương Hiểu Ba lùi ra sau một bước.

Ba vị đồng chí này, đều dùng ánh mắt sùng bái cùng nồng nhiệt nhìn cậu, một người trong đó vô cùng thân thiết nói: “Cậu là Trương Hiểu Ba sao? Nghe nói cậu với tổng tài chúng ta đang in love!”

Một người khác lập tức chen vào: “Phải phải, thế nào thế nào? Có phải feeling vô cùng tốt không? Kỹ năng trên giường của tổng tài có phải xuất quỷ nhập thần không?”

Người thứ ba mắt lóe sáng nhìn Trương Hiểu Ba: “Tôi muốn cậu muốn chết, bộ dạng cậu đúng khuôn mẫu đáng yêu đó!”

Hai mắt Trương Hiểu Ba tối sầm lại, đây là người gì a... “Mấy người là...”

“A! Bọn tôi!”

Ba người lúc này mới nhớ ra phải tự giới thiệu, sau khi nhìn nhau một cái, tiếp tục tha thiết nhìn Trương Hiểu Ba, vô cùng thân thiết đồng thanh nói: “Ba người bọn tôi đóng vai hầu nữ của cậu!”

Ngất... Trục tiếp ngã xuống đất đây. Đây là thể loại tự giới thiệu gì vậy!

~.~

Ở nơi khác, sáng hôm nay còn chưa đến mười giờ, mộng đẹp của bác sĩ tâm lý Mike đã bị Âu Dương Tấn vội vàng đến khám bệnh đập nát. Sắc mặt Âu Dương Tấn rất xấu, tinh thần cũng kém, có lẽ tối qua cũng ngủ không ngon. Nhìn người bệnh rõ ràng rất sốt ruột, Mike bất giác thở dài.

“Cậu không phải ở cùng nhà với người yêu cậu rồi sao, lần trước còn gọi điện báo với tôi hai người ở chung không tôi, lại có gì khiến cậu không hài lòng sao?” Mike dùng giọng nói rất nhẹ nhàng hỏi thăm.

Âu Dương Tấn im lặng một lúc, mang đặc trưng nổi bật của người mắc chứng cường chế, bực bội niết ngón tay, sau đó bắt đầu nôn nóng trả lời câu hỏi của Mike.

“Mike à, Mike. Tôi nghĩ tôi không tuân thủ quy định của anh... Anh từng nói tôi phải dịu dàng với cậu ấy, nhưng sau đó tôi phát hiện cậu ấy căn bản là một người cuồng bị ngược, nghĩ muốn không bắt nạt cậu ấy cùng không thể.”

Mike có chút đau đầu: “Vậy sao. Cậu đang nói, cậu vẫn đối xử với cậu ấy bằng thái độ hồi trước sao?”

“Không, không hoàn toàn như vậy. Tôi có lúc sẽ rất nuông chiều cậu ấy, như thời gian vừa rồi bọn tôi ở chung thực không tồi... Nhưng anh biết đấy, có lúc tôi sẽ không khống chế được mà ngược đãi cậu ấy... Nhưng tôi yêu cậu ấy! Tôi thật sự yêu cậu ấy! Tôi căn bản không chịu nổi cậu ấy rời xa tôi!”

“Không chịu nổi cậu ấy rời xa cậu? Cậu là nói cậu sợ hai người chia tay sao? Hay là cậu muốn đặt cậu ấy trong tầm nhìn của cậu?” Mike nhíu mày hỏi y. Có rất nhiều người mắc chứng cường chế yêu cầu người thân hoặc người yêu của mình một khắc cũng không được rời khỏi tầm nhìn của họ, nhưng Âu Dương Tấn là người có ý chí, Mike không cho rằng y sẽ có thiên về mặt này.

“Không không. Tôi là nói, tôi chịu không nổi cậu ấy không ở trong tầm kiểm soát tôi. Tuy tôi không gặp cậu ấy sẽ nhớ, nhưng tôi còn có chuyện của mình. Tôi phải ép mình không được cứ nhớ cậu ấy, huống hồ tôi quả thực cũng không thể ở mãi một chỗ với cậu ấy.” Lời trả lời này của Âu Dương Tấn có chút hỗn loạn, nhưng Mike vẫn đại khái hiểu được.

Ông nghĩ một lúc rồi hỏi: “Tầm kiểm soát mà cậu nói, là chỉ mấy chuyện nửa năm trước cậu nói với tôi sao?”

Lúc này, Âu Dương Tấn trông có vẻ vô cùng tuyệt vọng. Y hai tay ôm mặt, im lặng một lúc lâu mới nói một câu: “Tôi nghĩ sợ là như vậy.”

“Thế thì làm sao?” Mike bắt đầu nghi ngờ.

“Thế thì làm sao? Anh cứ nhiên nói thế thì làm sao? Rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng chết đi được! Nếu như cậu ấy biết mấy chuyện tôi làm! Nhất định sẽ không tha thứ cho tôi!” Âu Dương Tấn xem ra lại bắt đầu kích động.

“Thế nào, sao cậu lại nhớ đến chuyện này? Cậu ấy biết gì sao?”

“Không, cậu ấy vẫn chưa biết.” Âu Dương Tấn dồn sức ngoài lên sofa, xem ra đã bình tĩnh lại một chút: “Cậu ấy vẫn chưa biết...”

“Cậu không phải từng nói với tôi cậu ấy không thể nào biết được sao. Nói cho đúng, thái độ lúc đó của cậu, cậu ấy hoàn toàn không thể biết được, hơn nữa biết cũng không làm sao đi?” Mike đẩy kính.

“Đúng vậy, là như thế. Tôi lúc đó quá mức tự tin, chuyên quyền độc đoán... Tôi cho rằng không sao, huống hồ tôi không nghĩ cậu ấy rời khỏi tôi, tôi làm sao chịu được...”

Âu Dương Tấn lại bắt đầu ôm mặt: “Mike, anh có thể hiểu không. Cậu ấy từ lúc vào Đại học đã cùng ở chung ký túc xá với tôi, tôi mỗi ngày đều cùng ăn cùng học cùng nghỉ ngơi với cậu ấy. Cậu ấy nghĩ gì, cậu ấy đi đâu tôi đều biết. Cậu ấy không dùng đồ của người đàn ông khác, cũng không bắt chuyện lung tung với người con gái khác, vì tôi luôn ở bên cạnh, tôi không cần lo lắng cũng không cần bực bội. Nhưng lúc tốt nghiệp Đại học ai biết nửa đường lại có một con ả biến thái nhảy ra, hại cậu ấy không có bằng tốt nghiệp. Anh biết tôi vốn định chờ sau khi tốt nghiệp sẽ để cho Lý Bố đi giả làm nhân viên tuyển dụng mời cậu ấy vào công ty tôi...”

“Tôi hiểu tôi hiểu...” Mike an ủi vỗ vỗ vai Âu Dương Tấn, muốn y ổn định cảm xúc một chút. “Nên lúc cậu ấy không có bằng tốt nghiệp đi khắp nơi tìm công việc, cậu liền cho người theo dõi cậu ấy, sau đó khiến cậu ấy gặp rắc rối ở mọi nơi?”

“Tôi thừa nhận tôi có hơi quá một chút, nhưng đại bộ phận cũng không phải. Cậu ấy không có bằng tốt nghiệp nên sẽ không tìm được việc làm tốt... Nhưng lúc tôi biết chuyện anh trai cậu ấy bị bệnh từ cấp dưới, tôi đã nghĩ ra chủ ý hoang đường này. Tuy tôi không hối hận... Nhưng nếu cậu ấy biết viện trưởng bệnh

viện trung tâm là chú tôi, biến khối u bình thường nói thành ung thư, làm anh trai cậu ấy phải truyền máu bạch nước biển và đường glucozo lại còn thu mấy chục vạn tiền viện phí...”

“Cậu như vậy là để đặt bẫy cậu ấy, sau đó cậu ấy không trả được tiền cậu liền vừa hay ra tay giúp đỡ? Rồi sau khi cậu ấy vào làm trong công ty cậu lại nghĩ cách trả lại cho anh trai cậu ấy?” Mike đột nhiên có chút thông cảm cho người bệnh này.

“Anh muốn cười thì cười đi. Tôi biết chuyện đó vừa dè tiện vừa đáng cười, nhưng tôi... gặp phải quỷ rồi... đều trách tôi bị cậu ấy làm cho thần kinh căng thẳng!” Âu Dương Tấn thất bại ngả phịch ra sau sofa, vẻ mặt chán chường, đây thực là hiếm thấy.

“Nói thật, cậu không cần tính kế với cậu ấy như vậy, cậu hoàn toàn có thể mời cậu ấy đến công ty làm mà.”

Âu Dương Tấn lộ vẻ không tự nhiên, cố chấp lắc đầu: “Không được!”

Sau đó y lại nói thêm: “Mike, tôi biết lời anh có lý, tôi không nên tính kế cậu ấy! Nhưng tôi chịu không nổi! Tôi thật sự chịu không nổi! Lúc xem băng ghi hình, cậu ấy làm việc ở chỗ người khác, bị người đàn ông khác mắng, sau đó sai bảo cậu ấy làm việc nọ việc kia, trong lòng tôi như muốn bùng nổ...”

“Còn nữa, đám đồng nghiệp tạp nham của cậu ấy đều nên xuống địa ngục, có một tên trong số đó còn nói muốn dẫn cậu ấy đi chơi gái. Thằng cha đó cư nhiên dám nói mấy lời nhảm nhí ấy với Hiểu Ba của tôi! Tôi thiếu chút nữa đã cho Lý Bó sai người cắt đứt lưỡi hắn... Nếu không phải Lý Bó liều mạng bảo không được.”

“Được rồi được rồi, vậy vì sau cậu đột nhiên lại lo lắng cậu ấy sẽ phát hiện ra?” Mike phát hiện cứ tiếp tục như vậy, bệnh tình của Âu Dương Tấn sợ rằng sẽ càng nghiêm trọng.

“Hôm qua tôi đi tìm chú tôi, sau đó anh trai cậu ấy cùng ở đây, nói với cậu ấy rằng gặp tôi trong bệnh viện. Tuy tôi đã lừa cậu ấy, nhưng nếu như cậu ấy biết chuyện này. Ai! Thật là hồng bét!”

“Mà lúc đó sao tôi lại nghĩ rằng không sao đâu? Cái tên đáng chết tôi đây cho rằng kể cả cậu ấy biết cũng không sao... Nhưng không có như vậy, tôi bây giờ thực sự hoảng sợ. Chuyện này rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng đến chết! Tôi để ý cậu ấy! Mike, tôi thực con mẹ nó để ý! Vì sao tôi lại mắc cái chứng cưỡng chế vút đi này! Cứ thế dù sớm dù muộn cũng sẽ đi đời nhà ma, sau đó cậu ấy phát hiện ra tôi là tên biến thái mắc chứng cưỡng chế...”

“Cậu ấy sẽ chán ghét tôi, sẽ, sẽ, nhất định sẽ, sau đó cậu ấy sẽ sợ tôi, ghét tôi, xa lánh tôi... Tôi thật sự chịu không nổi...”

Âu Dương Tấn càng nói càng mất không chế, cuối cùng, hoàn toàn rơi vào lo lắng bất an cùng hoảng loạn. Mike đành dúc hết sức trấn an y, qua một lúc lâu, y vẫn cứ tiếp tục nói một mình như vậy. Mãi sau, Âu Dương Tấn kích động mới dần dần bình tĩnh.

Y không chịu nói tiếp, chỉ một lần nữa ôm mặt, ngồi trên sofa không hề động đậy.

Tư thế đó có chút giống con sói bị đuổi khỏi đàn.

Có một giây, Mike thật sự cảm thấy được, y hình như muốn khóc, làm một người bác sĩ, giây phút này cũng thấy khổ sở vì bệnh nhân của ông.

30. Chương 30

“Không được không được, đã nói bao lần rồi, Trương Hiểu Ba em đóng vai người đẹp ngủ, không phải xác ướp, sao có thể cứ nằm đơ ra trên giường như thế!” Chị Sùng lần thứ n không hài lòng hét lên, chỉ trích động tác của đồng chí Trương Hiểu Ba không đúng.

Đối với loại chỉ trích hoàn toàn không có căn cứ này, Trương Hiểu Ba chỉ có thể lần thứ n trợn mắt trong lòng. Rõ ràng là diễn người đẹp ngủ, không ngoan ngoãn nằm còn muốn cậu làm cái gì! Không nằm đơ ra, chẳng lẽ lại khua chân múa tay? Chị tiểu Sùng căn bản là đang cố tình gây sự!

Nhưng lý luận nguy biến của chị Sủng hoàn toàn nhận được sự ủng hộ của chị Tiểu Mễ. Con người giống thiên thần này nói: “Hiểu Ba à, người đẹp ngủ phải bộc lộ cái mỹ cảm ngủ say ra. Em cứ đuổi thẳng tay chân nằm đơ ra ở đó, hoàng tử nhìn thấy cũng sẽ không cảm giác, sao có thể hôn được!”

Trương Hiểu Ba nghe như lọt vào sương mù, đột nhiên nhận thấy không thích hợp: “Từ từ! Chị vừa rồi nói cái gì... cái gì hôn... hôn cơ?”

Chị Tiểu Mễ mở lớn cặp mắt vô tội: “Hiểu Ba em ngay cả chuyện ‘Công chúa ngủ trong rừng’ cũng không biết sao, hoàng tử đến cứu công chúa phải dùng nụ hôn để giải trừ bùa phép trên người công chúa mà!”

Hai mắt Trương Hiểu Ba tối sầm lại. Trời ơi, có phải nói đùa không vậy? Hôn? Âu Dương Tấn sẽ lột sống cậu!

“Em không làm! Không hôn!” Trương Hiểu Ba lập tức từ ‘giường đạo cụ’ nhảy lên, kiên quyết không đồng ý với ý kiến trên.

Chị tiểu Sủng dường như không tức giận cũng không lo lắng trước sự phản kháng của cậu, khí định thần nhàn bước lại, nhỏ giọng nói: “Trương Hiểu Ba, đừng tưởng là chị không biết mấy chuyện giữa em và tổng tài. Lần party trước, người nhà của tên Vương Nhận kia vì an toàn, liền cài camera mini trong phòng thay đồ. Kết quả chị vừa hay chạy tới phòng quan sát chơi, không ngờ, có thể nhìn thấy khung cảnh phần kích như vậy!”

“Cái gì!”

“Cho nên, màn kích tình đó của hai người, không chỉ bị chị thấy hết mà chị còn thu lại rồi. Em không muốn bị công khai chiếu thì ngoan ngoãn nghe lời đi!”

“Gi... ya?”

Não bộ Trương Hiểu Ba ngừng hoạt động, ngây ngốc tiêu hóa đám thông tin kinh người như pháo nổ chị tiểu Sủng vừa nói. Cậu chậm chạp nhớ lại, lần trước trong phòng thay đồ, cậu cùng Âu Dương Tấn hình như đứng làm. Không phải chứ! Cư nhiên bị nhìn thấy! Trời ơi!

Mất, mất mặt quá đi!

Nhất thời, đám người Bạch Tiểu Mễ phát hiện khuôn mặt búp bê của Trương Hiểu Ba không biết vì sao đột nhiên đỏ hồng lên như trái cà chua chín, mí mắt sụp xuống, nhìn qua cực kỳ kích thích dục vọng ngược đãi của người khác bùng phát.

Trương Hiểu Ba hoàn toàn không biết chuyện gì, vẫn còn đang không cam lòng nói thầm, chuẩn bị liều mình không theo: “Trong đó cũng, cũng có cậu ấy, cậu, cậu ấy không đồng ý... Chị, chị không dám tuồn ra...”

Chị Sủng đặc biệt gian ác mỉm cười: “Đúng vậy, chị không đắc tội nổi Âu Dương Tấn, tất nhiên sẽ không tuồn ra ngoài, nhưng đưa cho anh trai Trương Hiểu Nghĩa của em xem, hẳn là không sao đâu nhỉ?”

“Cái gì! Chị muốn đưa cho anh trai em xem! Trời ơi! Sẽ chết người đó! Em không muốn!”

Trương Hiểu Ba lập tức kêu la hoảng hốt. Anh trai cậu là người khinh bỉ đồng tính luyến ái, mức độ khinh bỉ mạnh mẽ như nước sông cuộn cuộn không dứt. Theo Trương Hiểu Ba biết, Trương Hiểu Nghĩa ngoại trừ chuyện giữa hai người bạn tốt Lộ Phi Dương và Hạ Thiên Vũ của anh là còn chấp nhận được ra, thấy người đồng tính khác là sẽ hận không thể đạp một phát cho xuống sông...

Nếu bị anh trai cậu biết... Có lẽ cậu sẽ bị nguyên rửa cả đời xui xẻo, cậu không muốn đâu!

“Hử, em diễn hay không đây?” Chị tiểu Sủng cười run bầy bặt, thật tức chết người.

Trương Hiểu Ba chán nản, đành một lần nữa leo lên ‘giường đạo cụ’ làm bằng thùng đóng gói đồ nằm đơ ra như xác ướp. Thôi vậy, tuy Âu Dương Tấn rất khủng bố cậu rất sợ, nhưng nếu dẫm phải bãi mìn của anh trai cậu, cậu sẽ bị nguyên rửa. Trong cảm nhận của Trương Hiểu Ba, không gì khủng bố hơn đáng sợ hơn có lực uy hiếp hơn bị nguyên rửa. Thế nên, Âu Dương Tấn thực xin lỗi, tha thứ cho tôi nha!

“Được rồi, Trương Hiểu Ba, em đã có giác ngộ về diễn cảnh chết! Bây giờ ngoan ngoãn mở chân ra, để hoàng tử hôn em!” Chị tiểu Sủng chống eo, đứng bên cạnh giường đạo cụ ra lệnh.

“Này! Mấy người đừng có quá đáng! Hôn thì hôn một cái là được rồi! Sao lại phải mở chân!” Trương Hiểu Ba thật sự tức giận, đám người này có phải đang đùa cậu không vậy?

“Bởi vì tiểu Sủng nói... như vậy có sức hấp dẫn hơn...” Trưởng phòng Đại Phạt lộ đầu ra, tuyệt đối công bằng nghiêm chính bình đẳng cùng có lợi nói.

“Hấp dẫn cái đầu ấy!”

Trương Hiểu Ba vừa định chửi ầm lên, đột nhiên chị tiểu Sủng vỗ tay một cái, nói: “Chị đổi ý rồi, Trương Hiểu Ba, em phải khép thật chặt chân lại!”

“Đây là làm cái gì?”

Trương Hiểu Ba khó hiểu nhìn chị Tiểu Mễ giống như làm ảo thuật lôi ra một cuộn vải trắng, dùng thủ pháp thành thạo vô cùng trối vài vòng quanh chân cậu, thắt một nút. Trương Hiểu Ba phát hiện, chân mình không thể nào cử động được.

“Chị Tiểu Mễ, chị không được nổi giáo cho giặc a!” Trương Hiểu Ba khóc nói. Cậu lúc này bị trối như tượng, ai có thể cho cậu biết, chị Sủng đang muốn chơi trò gì vậy!

“Ai nha, Hiểu Ba, em không cần lo lắng. Chị Sủng sắp xếp nhất định là tốt nhất, em cứ yên tâm đóng người đẹp ngủ của em đi!”

Có thể thấy chị Tiểu Mễ hoàn toàn không cảm nhận được sự thống khổ của Trương Hiểu Ba, nở nụ cười thiên thần, chạy đến bên cạnh làm tiên nữ tốt bụng.

“Ừm, trên cơ bản thì như thế. Rất tốt, pose này của em vô cùng tốt. Đúng rồi, người đóng hoàng tử đâu rồi? Còn chưa đến sao?”

“Đến rồi, hơn nữa còn chờ rất lâu rồi.” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trương Hiểu Ba ngạc nhiên mở to hai mắt, phát hiện người mặc bộ trang phục hoàng tử màu trắng, đội tóc giả màu vàng trước mặt, cư nhiên là Quách Phí Thập...

“Anh, anh, anh... Sao anh Phí Thập lại ở đây!” Trương Hiểu Ba không nhịu được dụi dụi mắt: “Anh không phải là người công ty bọn em mà?”

“Ha ha, anh là cố vấn kiến trúc trên danh nghĩa của công ty em, anh đến diễn vai hoàng tử cứu công chúa!” Anh Phí Thập rất dịu dàng tốt bụng mỉm cười với cậu, sau đó cúi xuống nhỏ giọng nói: “Không phải sợ, chỉ là giả vờ thôi, sẽ không hôn thật đâu.”

Người tốt nha... Anh Phí Thập tuyệt đối là người tốt nha... Trương Hiểu Ba hai mắt ngấn lệ nhìn anh Phí Thập đóng vai hoàng tử, tự động thêm vào cho gã một vầng hào quang.

Tiếp đó chị tiểu Sủng lại chỉ huy mọi người đóng những vai khác nhau, còn hai người diễn hoàng tử và công chúa thì nhàn rồi nói chuyện phiếm.

Nói rồi lại nói, liền nói đến chuyện khối u lạ kỳ của anh trai cậu, Quách Phí Thập nói: “Đúng rồi Hiểu Ba, người hôm nọ ở bệnh viện là Âu Dương Tấn sao? Cậu ta sẽ không sức khỏe tốt lại đột nhiên mắc bệnh gì chứ? Tốt nhất là đừng đến cái bệnh viện đó, không bệnh cũng bị nói thành có bệnh.”

“Cậu ấy nói cậu ấy không có đến bệnh viện.” Trương Hiểu Ba lắc đầu: “Em thấy sức khỏe của cậu ấy không có vấn đề gì, có thể là anh trai em nhìn lầm.”

“Hử? Thật không, không phải cậu ta sao?” Anh Phí Thập tỏ ra ngạc nhiên.

“Ồ! Chẳng lẽ anh Phí Thập cũng cảm thấy người kia rất giống cậu ấy sao?” Trương Hiểu Ba thuận miệng hỏi.

“Anh cũng không thấy rõ người, chẳng lẽ lúc ra khỏi bệnh viện thì thấy cái bảng hiệu chuyên gia.” Anh Phí Thập nhún vai.

Lần này đến lượt Trương Hiểu Ba không hiểu: “Bảng hiệu chuyên gia?”

“Phải, bằng hiệu chuyên gia trên cửa bệnh viện có tên viện trưởng, hình như tên là Âu Dương Giang. Anh lúc đó còn nghĩ xem có phải họ hàng xa gì của Âu Dương tổng tài hay không nữa...”

Anh Phí Thập cười giải thích: “Có điều, cô lẽ chỉ là trùng hợp thôi! Ha ha! Người họ Âu Dương cũng không ít!”

Nhưng Trương Hiểu Ba ở bên cạnh nghe lại ngẩn ngơ. Cậu từng xem ảnh chụp chung của gia đình Âu Dương Tấn, phía dưới tấm ảnh có chú thích họ tên, cha Âu Dương Tấn tên Âu Dương Hải, mà Âu Dương Tấn thật sự có một người chú tên Âu Dương Giang!

Chẳng lẽ, đây thật là trùng hợp!

Hay là, Âu Dương Tấn đang lừa cậu?

Kết thúc buổi tập kịch hỗn loạn, ngày thứ Hai lại bắt đầu làm việc. Nhưng Trương Hiểu Ba đối với tập văn kiện dày cộp này, chậm chạp không lật được một tờ, nhìn chăm chăm trang bìa trắng, giống như phía trên có viết thiên thư ẩn giấu mà người khác không thấy được còn cậu thì đang cố gắng đọc hiểu.

Nhóm đồng nghiệp trong ngoài phòng đều đang bẽ bộn công việc, tiếng điện thoại cũng tiếng giấy xột xoạt không ngừng vang lên. Ngày thứ Hai bận rộn luôn như thế. Trưởng phòng Đại Phật ngồi đối diện vừa đi họp, cốc trà uống dở trước lúc đi còn để nguyên trên bàn. Trương Hiểu Ba không có mục đích gì mà chú ý đến từng chi tiết nhỏ này, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ chuyện xảy ra hai hôm trước.

Thích một người, có phải là nên tin tưởng người đó không?

Đáp án là chắc chắn, nhưng Trương Hiểu Ba lại không thể buông xuôi chuyện ‘trùng hợp’ này được. Nếu Âu Dương Tấn thật sự đến bệnh viện, y lại không chịu cho mình biết, đó là vì sao vậy?

Không chỉ không nói, còn kiên quyết phủ nhận, nhưng như thế càng làm người ta nghi ngờ. Trương Hiểu Ba lắc lắc đầu. Cậu cũng muốn bảo mình, mấy chuyện này là có hay không, hoặc đây thật sự là sự trùng hợp?

Lý trí bảo cậu, phải tin tưởng Âu Dương Tấn, nhưng trong lòng lại thấy hoài nghi.

Là mắc bệnh gì mà không muốn làm mình lo lắng sao? Tuy lý do này có sức thuyết phục nhất, nhưng Trương Hiểu Ba đây hoàn toàn không đúng, Âu Dương Tấn tuyệt đối không có bệnh.

Vậy là đi thăm bạn bè người thân nào mà không muốn cho mình biết sao?

Đây cũng không có lý...

Tuy Âu Dương Tấn rất hung dữ với cậu, còn thường xuyên bắt nạt cậu, nhưng Trương Hiểu Ba cũng phần nào hiểu người này đối với ai cũng như thế. Nếu nói là tính tình tồi, không bằng nói y căn bản không biết làm sao đối tốt với người khác đi?

Từ từ! Chỗ này hình như thật sự có vấn đề! Có ai bị bệnh mà không cho mình biết? Trương Hiểu Ba miên man suy nghĩ, cuối cùng trực tiếp lôi bộ bài tarot từ trong ngăn kéo ra, bắt đầu bói.

Trưởng phòng Đại Phật dự buổi họp kéo dài hai tiếng trở về, thấy chính là khung cảnh này. Trên mặt bàn vốn chất đầy văn kiện lại xếp một bộ bài tarot sắc sỡ, Trương Hiểu Ba dùng ánh mắt như nuốt phải ruồi nhìn lá bài trong tay, tay còn lại thì cầm một cuốn sách hình như dùng để giải nghĩa lá bài.

“Hiểu Ba! Giờ làm em không chăm chỉ làm việc, làm trò lung tung gì vậy!” Trưởng phòng Đại Phật nghiêm khắc răn dạy cậu.

Nhưng Trương Hiểu Ba ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, hoàn toàn không vì bị mắng mà thay đổi, ngược lại còn trực tiếp đưa lá bài ra trước mặt anh.

Đại Phật làm sao có thể xem hiểu mấy thứ trên đó, khó hiểu nói: “Đây là cái gì?”

Trương Hiểu Ba ủ rũ nói: “Em bói bài, Âu Dương Tấn đến bệnh viện nhất định là để gặp tình nhân cũ của cậu ấy. Em biết mà, khẳng định là có vấn đề.”

“Gi?” Đại Phật không rõ nguồn căn vấn đề lập tức thấy hứng thú, cũng không quan tâm khung cảnh bữa bãi trong phòng làm việc, vội ngồi xuống bắt đầu nghe Trương Hiểu Ba buồn bã giải thích.

“Nói cách khác tổng tài cậu ấy đi thăm người yêu cũ nên không cho em biết?”

“Dạ.” Trương Hiểu Ba gật đầu: “Thế này thì có lý rồi, thực quá đáng...”

Đại Phật suy nghĩ: “Nhưng em chắc chắn em bói đúng chứ?”

“Sao có thể không đúng! Anh là đang xỉ nhục chỉ số thông minh của em đấy!” Trương Hiểu Ba lập tức phủ định.

Đại Phật thích ý uống một hớp trà, chậm rãi nói: “À, hóa ra chỉ số thông minh của em còn cần xỉ nhục a...”

“...”

Nhằm đề điều tra người sống chung có phải đang nhớ mãi không quên tình cũ hay không, có ngoại tình hay không, Trương Hiểu Ba cấp tốc khai triển nhiệm vụ đặc công quốc tế. Cậu lập tức liên hệ với Kỷ Tiểu Nhan, bảo tên kia chuẩn bị cho mình một bộ thiết bị theo dõi nghe trộm. Vốn không cảm thấy có gì không ổn, nhưng ba ngày sau, Kỷ Tiểu Nhan mặc bộ quần áo đen, đeo kính đen, xách cặp đen bước vào quán cà phê đã hẹn trước gặp mặt với cậu, Trương Hiểu Ba thực sự sợ đến giật bắn người.

“Nhan tử? Không phải chứ, cậu ăn mặc thế này có hơi quá.” Trương Hiểu Ba nuốt nước bọt, nhìn Kỷ Tiểu Nhan bình thường bộ dạng hết như thiên thần nay che kín mặt mày, không chút biểu tình, sau đó lạnh lùng đưa cặp tạp cho cậu.

“Mình đây là phối hợp theo điều kiện cần của công việc. Làm một nghề thì phải yêu nghề đó, chúng ta phải kỷ luật nghiêm cùng phẩm hạnh nghề nghiệp mạnh mẽ, phải tuyệt đối tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, quán triệt lịch trình công việc, không thể lơ là, không thể dao động!”

Trương Hiểu Ba tròn mắt nhìn khuôn mặt thiên thần nhỏ nhắn của Kỷ Tiểu Nhan, nửa ngày mới nói nổi một câu: “Nhan tử? Cậu uống nhầm thuốc à?”

“Không phải, hôm trước mình đi phỏng vấn, muốn đến cục điện tín làm nhân viên tổng đài, nhưng anh Húc bảo mình không phải vật liệu làm việc, Đỗ Linh Vũ nói mình không có kỷ luật nghiêm, Sâm Bân nói mình nhất định sẽ lơ là, nên mình nhất định phải làm nghề nào yêu nghề đó, sau đó để đám người kia thấy tài năng của mình!” Kỷ Tiểu Nhan nghiêm trang nói, bộ dạng nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng, làm Trương Hiểu Ba hoàn toàn ngẩn ngơ.

“Hiểu Ba, bây giờ trên TV không phải một mực cổ vũ tự thân lập nghiệp sao? Không bằng chúng ta coi đây là cơ hội, mở một phòng thám tử tư, giống như trong truyện Thám tử lừng danh: Conan ý...”

Không phải chứ... Còn tự thân lập nghiệp? Trời của tôi ơi! Nhan tử cậu có phải xem Conan nhiều quá không vậy...

Tự mình cùng Kỷ Tiểu Nhan mở phòng thám tử tư đi theo dõi Âu Dương Tấn? Ngay cả Trương Hiểu Ba cũng cảm thấy ý tưởng này quá điên cuồng. Bản thân cậu không nói, cái tên nhóc Kỷ Tiểu Nhan kia, cả ngày bị ba tên đẹp trai của Đại học HB giữ trong lòng bàn tay, còn sợ bị nóng, ra cửa thì sợ gió thổi. Nếu như Kỷ Tiểu Nhan thiếu mất một cọng tóc, Trương Hiểu Ba tin chắc ba tên đàn ông kia sẽ đảo lộn trời đất...

Nhưng sự bướng bỉnh cùng nhiệt tình của Kỷ Tiểu Nhan làm Trương Hiểu Ba căn bản không xử lý nổi, huống hồ cậu cũng thực sự cần người giúp đỡ, nên quyết định như vậy đi.

Chờ đến lúc Kỷ Tiểu Nhan mở cặp ra, Trương Hiểu Ba mới coi như là được mở rộng tầm mắt. Toàn bộ đều là thiết bị điện tử mới nhất tiên tiến nhất, cái gì mà máy theo dõi định vị toàn cầu, thiết bị ghi hình mini, ngay cả máy kiểm tra nói dối cũng có...

Trương Hiểu Ba không nói gì nhìn trời, choáng váng nửa ngày, hỏi Kỷ Tiểu Nhan: “Cậu lấy đâu ra vậy?”

Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không để ý nói: “Mình lấy từ trong két bảo hiểm của Sâm Bân ra. Trong ngăn tủ của anh ấy đều là mấy thứ đồ này, mình tùy tiện cầm mấy thứ nhỏ đi, mấy thứ quá nặng mình lười cầm.”

“Hả?” Trương Hiểu Ba đơ người. Cậu biết gia đình Sâm Bân làm ăn cả hai giới hắc bạch, nhưng Kỷ Tiểu Nhan lại nói thoải mái như vậy.

“Vậy, vậy anh, anh ta không biết sao?”

“Đương nhiên không biết, anh ấy bình thường sẽ không cho mình đụng vào đâu, đúng là quỷ hẹp hòi!” Trên mặt Kỷ Tiểu Nhan lộ ra vẻ tức giận bất bình.

“....”

Trương Hiểu Ba thực vui sướng, xem ra rốt cục cũng có người có chỉ số thông minh thấp hơn cậu rồi...

31. Chương 31

Sự thật chứng minh, cẩn thận chọn bạn là một chuyện rất quan trọng của đời người, Trương Hiểu Ba lúc này đã cảm nhận được trọn vẹn điểm này. Từ lúc Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu giúp đỡ, hiệu suất không còn nhanh bình thường nữa, qua sự thăm dò tỉ mỉ với số điện thoại của Âu Dương Tấn, cùng với sự tìm kiếm của Kỷ Tiểu Nhan, cuối cùng cũng phát hiện ra một vài dấu vết.

Viện trưởng bệnh viện vô lý kiểm tra đi kiểm tra lại khối u của Trương Hiểu Nghĩa quả thực là chú của Âu Dương Tấn, nhưng trong bệnh viện không có ai quen biết Âu Dương Tấn, giả thiết ngoại tình hoàn toàn bị bác bỏ.

Căn cứ vào điều tra của Kỷ Tiểu Nhan, trong bản ghi chép đến thăm của bệnh viện, Âu Dương Tấn cũng thực sự có đến tìm người chú kia của y, mà trùng hợp chính là, thời điểm Trương Hiểu Nghĩa đến khám bệnh lần thứ hai, có ghi chép lần đầu Âu Dương Tấn đến thăm, tiếp đó chính là Trương Hiểu Nghĩa chẩn bệnh sai. Kể cả hôm Trương Hiểu Nghĩa xuất viện, cũng có ghi chép về việc Âu Dương Tấn tới. Nói cách khác, Âu Dương Tấn thực sự là gạt cậu, điều này đã có chứng cứ xác thực, nhưng rốt cuộc là vì lẽ gì?

Sau hai tuần, Trương Hiểu Ba một lần nữa ngồi trong quán cà phê nghĩ thế nào cũng không rõ: “Coi như cậu ấy lừa mình đi, lẽ nào là cậu ấy nhờ chú chăm sóc cẩn thận anh mình sao? Vậy không thể có chuyện chẩn đoán sai bệnh!”

Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu: “Mình không cảm thấy như vậy, cậu nghĩ xem, lúc anh cậu bị chẩn đoán nhầm thành mắc ung thư, cậu hình như còn chưa đến công ty Âu Dương Tấn làm đi? Theo như tình hình mà cậu nói với mình, quan hệ giữa hai người lúc đó rất kém?”

Trương Hiểu Ba rầu rĩ gật đầu: “Ừm, có thể chúng ta đều nghĩ nhầm, cậu ấy chỉ là đến thăm chú mà thôi. Cũng hoặc vì chuyện chẩn đoán nhầm mà nương cho mình biết.”

Kỷ Tiểu Nhan suy nghĩ, lôi laptop ra đưa cho Trương Hiểu Ba: “Hiểu Ba, mình còn phát hiện ra một chuyện khác của Âu Dương Tấn. Cậu ta hình như luôn đến gặp vị bác sĩ này, có điều cụ thể thế nào thì mình cũng không rõ.”

Mike Schneider, bác sĩ tâm lý nổi tiếng

Trương Hiểu Ba cúi đầu nhìn, nửa ngày không nói gì, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Tiểu Nhan, cậu đang nói cậu ấy luôn đi khám bác sĩ tâm lý sao?”

Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu: “Mình cũng không rõ. Nhật ký điện thoại của Âu Dương Tấn lần trước cậu đưa cho mình, mình đã cẩn thận kiểm tra nhật ký điện thoại đó trên máy tính Sâm Bân, Âu Dương Tấn cứ cách một thời gian lại gọi cho số điện thoại này, mà người này là một bác sĩ tâm lý rất có tiếng, không thể loại trừ khả năng này.”

“Áp lực của cậu ấy rất lớn, đi khám bác sĩ tâm lý cũng là bình thường.” Trương Hiểu Ba không để mình nghĩ nhiều.

Kỷ Tiểu Nhan thấy cậu như vậy cũng không nói gì thêm. Hai người chuyển chủ đề khác rồi tán gẫu một chút, sau đó tự trở về nhà của mình.

Trương Hiểu Ba trở về căn hộ của Âu Dương Tấn, vừa mở cửa ra, chợt nghe thấy bên trong có tiếng gọi điện thoại truyền tới, là Âu Dương Tấn.

“Rồi, rồi, tôi biết rồi, Mike. Nghe này, tình hình của tôi vẫn chưa quá mức nghiêm trọng, gần đây công ty đang bận làm lễ kỷ niệm, thật sự không có thời gian tới chỗ anh.”

Trương Hiểu Ba có chút ngây người. Mike? Âu Dương Tấn đang gọi điện cho vị bác sĩ tâm lý kia?

Rất nhanh, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, tim Trương Hiểu Ba đập rất nhanh. Cậu không bước tiếp vào trong phòng mà đứng im ngoài huyền quan.

“Không, cậu ấy bây giờ vẫn chưa biết... Đúng vậy, đúng vậy... Tôi có thể bình tĩnh, nhưng anh phải hiểu đây là bom hẹn giờ, tôi sao có thể không căng thẳng!”

Trương Hiểu Ba không hiểu cái gì. Âu Dương Tấn đang nói gì vậy? Sao giống như có chuyện khủng bố gì sắp xảy ra?

“Tôi biết cậu ấy không thể biết, nhưng anh muốn tôi thuyết phục mình thế nào đây...”

“Rồi, tôi có uống thuốc, không có tác dụng gì mấy...”

“Mike, tôi đang ở nhà, cậu ấy bất cứ lúc nào cũng sẽ về, chúng ta không thể ở đây nói chuyện này được.”

Đột nhiên giật mình, Trương Hiểu Ba ngộ ra, ‘cậu ấy’ mà bọn họ đang nói là chỉ cậu! Âu Dương Tấn rốt cuộc muốn gạt mình cái gì? Chuyện đây có liên quan gì đến vị bác sĩ tâm lý kia?

Giống như kiến bò trong chảo nóng, Trương Hiểu Ba phát hiện bản thân chỉ đứng ở huyền quan đã mướt mồ hôi. Âu Dương Tấn dường như bước vài bước về phía cửa phòng khách bên này, Trương Hiểu Ba theo bản năng mà trốn sau tủ giày. Tiếng bước chân dần xa, Trương Hiểu Ba đoán được y là đang kiểm tra xem mình đã về hay chưa.

“Được rồi... Cậu ấy giờ vẫn chưa về... Tôi có đang làm, anh cho rằng tôi không làm gì cứ ngồi đó đợi cậu ấy phát hiện ra sao?”

“Tôi sẽ không để cậu ấy biết chuyện anh trai cậu ấy tôi có nhúng tay vào, chú tôi bên đó tôi cũng đã gọi điện rồi... Phải, phải, Hiểu Ba cái gì cũng không biết, vĩnh viễn sẽ không biết, tôi sẽ an ủi mình như vậy...”

Trương Hiểu Ba đứng sau tủ giày, máu cả người đều lạnh. Cậu vừa nghe thấy gì vậy? Mấy sự trùng hợp mà Kỷ Tiểu Nhan tìm ra được, hóa ra căn bản không phải là trùng hợp sao?

Tuy không nghe thấy vị bác sĩ bên kia đang nói cái gì, nhưng từ lời của Âu Dương Tấn Trương Hiểu Ba có thể hiểu được, chuyện anh trai mình hư hư thực thực bị chẩn đoán nhầm mắc bệnh ung thư, là do Âu Dương Tấn thông đồng với chú y, hơn nữa y còn tính tiếp tục lừa mình.

Còn một điểm nữa, Âu Dương Tấn hình như rất sợ cậu biết chuyện này, còn nhắc đến chuyện uống thuốc, y có vấn đề tâm lý, đến gặp bác sĩ tâm lý cũng là có thể hiểu.

Tất cả mọi chuyện đều dẫn Trương Hiểu Ba đến hướng bất ngờ nhất không thể nghĩ tới nhất, nhưng cho dù là ngụy biện, cũng không có con đường nào phù hợp với hiện thực hơn suy nghĩ lúc này.

Nếu nói mục đích Âu Dương Tấn làm như vậy...

Cho dù ngốc hơn nữa, Trương Hiểu Ba cũng chậm chậm nghĩ ra. Mục đích của y là mình đi, cái gì mà thiếu nợ thì đi làm bù vào, căn bản đều là cái bẫy Âu Dương Tấn bày ra đi? Chờ cậu ngoan ngoãn lọt vào sao?

Trong đầu thực rối loạn, nhưng lại không chế được tiếp tục nghĩ, một khi mở được nút thắt, những chuyện phía sau liền càng ngày càng rõ.

Tối hôm đó Âu Dương Tấn thừa lúc say rượu nảy sinh quan hệ với cậu, rồi đề cập đến chuyện kết giao, sau đó mời công ty anh trai cậu đến thiết kế nội thất, tiền công hoàn toàn tiêu tốn trên phí tổn khám bệnh, tiếp đó hai người ở cùng nhau cho đến lúc này cả trái tim cậu đều đặt trên người y, ‘bệnh’ của anh trai liền ‘khỏi’.

Trương Hiểu Ba cắn môi, cố ép mình không thể tiếp tục run rẩy, nhưng nước mắt không khống chế được, không ngừng rơi xuống.

Nếu cậu cùng Âu Dương Tấn không đi đến bước này, Âu Dương Tấn có phải sẽ luôn nắm lấy lợi thế anh trai kia mà giết dây cậu?

Hai người yêu lẫn nhau, nhẽ nào cũng cần tính toán như vậy sao?

Hay là nói, y căn bản chưa từng tin mình?

Giờ này phút này, cảm giác khó chịu trong lòng Trương Hiểu Ba thực sự không cách nào hình dung được. Loại cảm giác nghẹn chặt, bức bối, không thể nói ra đó, chỉ có thể quay cuồng trong lòng. Đây tính là gì?

Tính là lừa gạt sao?

Cậu không lừa nổi mình, cậu yêu Âu Dương Tấn, chuyện này dù thế nào cũng không thể thay đổi.

Cậu cũng không nghi ngờ, Âu Dương Tấn thật sự cũng yêu cậu.

Nhưng rốt cuộc là yêu thế nào?

Loại có bấy rập? Loại có mưu đồ? Loại có toan tính?

Cậu chỉ cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cảm thấy thất bại.

Trương Hiểu Ba cứ đứng sau tủ giày, bất động, cũng không nói gì, nhưng sau khi Âu Dương Tấn đập điện thoại, thực dễ dàng nghe thấy tiếng hít thở trở nên nặng nề vì khóc.

Tuy mỗi ngày mỗi ngày đều lo loại tình huống này sẽ phát sinh, đến lúc thực sự phải đối mặt, đầu óc Âu Dương Tấn chỉ vang lên tiếng ong ong. Nhưng như vậy, y vẫn nhanh chóng nắm chặt tay bước lại, quả nhiên, nhìn thấy Trương Hiểu Ba mặt đầy nước mắt trốn sau tủ giày.

Hối hận, đau lòng, kích động...

Tâm trạng khó thể nói rõ, Âu Dương Tấn hít sâu một hơi, kéo Trương Hiểu Ba vào trong lòng y.

“Cậu nghe thấy hết rồi?”

Trương Hiểu Ba tựa vào lòng y không nói gì, nhưng có thể nghe thấy rõ tiếng trái tim y đập thành thịch. Âu Dương Tấn đang căng thẳng sao?

“Thực xin lỗi.”

Âu Dương Tấn theo bản năng thốt ra câu này, nhưng cũng không nói được thêm lời giải thích nào. Mấy ngày nay y căng thẳng vô cùng, đều vì lo lắng chuyện ngày hôm nay, cũng đã nghĩ ra mấy nghìn lý do để bào chữa cho bản thân, nhưng con người luôn mạnh mẽ như y, nhìn thấy khuôn mặt yên lặng rơi lệ của Trương Hiểu Ba liền phát hiện mình viện cớ thế nào cũng không cần thiết nói ra.

Cuối cùng vẫn làm cậu tổn thương. Lúc trước luôn làm cậu đau, lần này lại làm tổn thương trái tim cậu đi?

Y chỉ muốn yêu thương một người, nhưng vì sao tình yêu y dành cho cậu lại luôn khiến cậu bật khóc?

Âu Dương Tấn chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Nếu Hiểu Ba không chịu tha thứ cho y, vậy... Y thực sự không cách nào tưởng tượng được loại kết cục này.

Hai người cứ như vậy tựa vào nhau ở huyền quan, rõ ràng có thể cảm nhận hơi thở của đối phương, nhiệt độ cơ thể của đối phương, nhưng tim lại luôn run rẩy.

Cuối cùng, Trương Hiểu Ba đẩy Âu Dương Tấn ra, đi vào phòng khách, ngồi lên sofa, kích thích quá mức làm cậu không chống đỡ nổi, nhưng suy nghĩ lý trí thúc giục cậu làm rõ mọi chuyện.

“Âu Dương Tấn, chúng ta cần nói chuyện.”

Âu Dương Tấn không nói gì, nhìn cậu trong chốc lát rồi ngồi xuống bên cậu, gật đầu nói: “Được.”

Trương Hiểu Ba suy nghĩ, bắt đầu hỏi: “Viện trưởng bệnh viện kia là chú của cậu, anh trai tôi bị chẩn đoán nhầm mắc ung thư là do cậu tính kế đúng không?”

Âu Dương Tấn nhìn cậu, không hề nói dối, trả lời rất rõ ràng: “Đúng vậy.”

“Vậy mục đích cậu làm vậy là để khiến tôi đi vay tiền người khác?” Giọng nói Trương Hiểu Ba mang ý tức giận.

Âu Dương Tấn vẫn nhìn chăm chăm cậu, lên tiếng nói, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh: “Tôi nghĩ cậu sẽ đến mượn tiền tôi, nhưng cậu lại không đến.”

Trương Hiểu Ba cảm thấy đầu mình bắt đầu đau: “Chuyện tôi đi vay nặng lãi người khác cậu đều biết? Làm cách nào vậy? Theo dõi? Sau đó tiền cho tôi vay đều là cậu sắp xếp?”

Trương Hiểu Ba tâm tình phức tạp nhìn Âu Dương Tấn bên cạnh nặng nề gật đầu.

Hai người đều im lặng.

“Âu Dương Tấn, cậu có từng nghĩ tới tâm trạng tôi lúc anh trai tôi bị nghi ngờ mắc ung thư là như thế nào không? Tâm trạng của anh trai tôi nửa năm nay như thế nào không?”

Trương Hiểu Ba đang tức giận, vô cùng vô cùng tức giận.

“Tôi mặc kệ cậu có lý do gì, cậu lừa dối tôi như vậy, đặt bẫy tôi, còn đặt bẫy anh trai tôi, cậu chưa từng thử nghĩ xem tôi sẽ thế nào sao?”

“Cho dù anh trai tôi không có vấn đề gì, tiền cậu cũng đã bù hết, nhưng nếu tôi làm thế với cậu, cậu sẽ nghĩ thế nào? Âu Dương Tấn cậu rốt cuộc có suy nghĩ chút nào về cảm nhận trong lòng tôi không?”

Đối mặt với lời trách cứ lửa giận ngút trời của Trương Hiểu Ba, Âu Dương Tấn vẫn trầm mặc, nhưng từ trong ánh mắt y, càng ngày càng lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

Đối với Âu Dương Tấn mà nói, không có chuyện gì đáng sợ hơn những gì trước mắt. Đối với y, Trương Hiểu Ba là điều mà y cố chấp nhất. Trương Hiểu Ba có thể ngốc nghếch, có thể không biết y thích cậu, nhưng y chịu không nổi Trương Hiểu Ba ghét bỏ y. Mà ánh mắt Trương Hiểu Ba nhìn y lúc này, là cảm giác xa lạ cùng thất vọng mà trước nay chưa từng có. Bị ánh mắt đó lăng trì, tim Âu Dương Tấn đau đớn giống như bị xé ra thành trăm mảnh, máu chảy đầm đìa...

Hiểu Ba... Thực xin lỗi...

Đừng ghét tôi như vậy...

Cầu xin cậu...

Trong lòng sớm đã hối hận vô cùng nhưng không cách nào nói ra được. Y giống như một tên tội phạm, rõ ràng sợ hình phạt của pháp luật nhưng vẫn vì chấp niệm mà phạm phải tội ác không thể bù đắp.

Trương Hiểu Ba chưa từng giận dữ đến như vậy, sau khi gào mắng nửa tiếng đồng hồ, phát hiện Âu Dương Tấn không nói tiếng nào, vốn cứ nhìn chăm chăm cậu, lúc này chỉ cúi gằm mặt, nhìn không ra nét mặt thế nào.

Điều này càng khiến cậu cảm thấy cáu kỉnh.

Vì thế, Trương Hiểu Ba hung hăng nói: “Tôi với cậu ở cùng một chỗ, thậm chí... thậm chí còn có quan hệ thân mật với cậu, càng lạ lùng hơn là tôi còn yêu cậu. Cậu thấy thế nào? Chúng ta là đang quan hệ yêu đương? Nhưng lúc này đây tôi thế nào cũng không thể không nghi ngờ liệu đây có lại là một trò chơi bắt nạt tôi của cậu hay không nữa! Cậu căn bản là đang đùa giỡn tôi!”

“Không phải!” Âu Dương Tấn gào lớn một tiếng: “Tôi không có! Cho tới bây giờ đều không có đùa giỡn cậu!”

Trương Hiểu Ba trừng y, Âu Dương Tấn cũng nhìn lại cậu, trong ánh mắt có nét khuất nhục.

“Tôi thừa nhận cách làm này của tôi quá dễ tiện, tôi cũng luôn hối hận. Nhưng lúc đó cậu hoàn toàn mất liên hệ với tôi, cho người theo dõi cậu thì phát hiện cậu giống như đã quên sạch tôi rồi, cho nên lúc biết anh trai cậu đến bệnh viện chú tôi, tôi mới có chủ ý này.”

“Tôi biết tôi làm như vậy đối với cậu mà nói là hoàn toàn không thể chấp nhận được, nhưng tôi tuyệt đối không có ý đùa giỡn cậu, đây cũng không phải trò chơi gì...”

Âu Dương Tấn nói xong, đột nhiên dừng lại. Trương Hiểu Ba nhìn y, kỳ thật cậu biết, Âu Dương Tấn không phải đang đùa giỡn cậu, tuy trong quá trình có chút thô lỗ, nhưng sự quan tâm chăm sóc cùng những dịu dàng ngọt ngào kia, cho dù cậu có ngu ngốc hơn đi chăng nữa, sao có thể không phân rõ thật giả?

Nhưng bị người yêu mình lừa dối, gài bẫy, loại chuyện này, cậu vẫn không thể đơn giản nói một câu tha thứ. Phải làm thế nào cậu cũng không biết, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn hy vọng Âu Dương Tấn cho cậu một lời giải thích đi?

Âu Dương Tấn ở bên này lại không như vậy, vừa đối mặt với ánh mắt của Trương Hiểu Ba, tim y đã sớm vỡ vụn, nhưng vẫn một mực chống đỡ cho chính mình, mà lúc này Trương Hiểu Ba nhìn chằm chằm y, Âu Dương Tấn căn bản không dám đối mặt với cậu.

Chắc chắn là ánh mắt ghét bỏ đi?

Y cam chịu nghĩ.

Bị Trương Hiểu Ba ghét bỏ, đối với y mà nói, chẳng khác nào bầu trời sụp xuống.

Nếu đã tới bước đường này, dù nói thế nào cũng không có tác dụng đi?

Giải thích cái gì...

Chỉ có thể làm mình càng thêm khó coi...

Tim thực đau...

Âu Dương Tấn cúi đầu, trong lòng nói với bản thân đây là tự làm tự chịu. Chuyện làm tổn thương Trương Hiểu Ba y cũng rất đau khổ, mà sự thật Hiểu Ba ghét y, khiến tất cả sắt thép trên người y đều hóa thành bột phấn.

“Tôi mắc chứng cưỡng chế, hơn nữa rất nghiêm trọng, vẫn không nói cho cậu biết, tuy có đi khám bác sĩ nhưng vẫn không có hiệu quả gì.”

Âu Dương Tấn đột nhiên nói như vậy dọa Trương Hiểu Ba sợ, tuy đoán được y có vấn đề về tâm lý nhưng không nghĩ sẽ như vậy.

“Chuyện anh trai cậu, tôi rất xin lỗi... Ở cùng một chỗ với người không bình thường như tôi, khiến cậu buồn phiền... cũng rất xin lỗi...”

Âu Dương Tấn giọng bằng bằng nói, Trương Hiểu Ba ngồi trên sofa không động đậy lấy một cái.

Hai người yên lặng gần một tiếng đồng hồ, mỗi người đang suy nghĩ tâm sự của riêng mình.

Sau đó Âu Dương Tấn đứng dậy mặc áo khoác, trên mặt đã đeo vào mặt nạ lạnh lùng, lời nói ra vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Đêm nay tôi trở về căn nhà hồi trước, nơi này để cậu ở... Công việc không dễ kiếm, cứ làm ở BACK đi, coi như tôi nợ cậu.”

Nói xong, y dừng lại một chút, đi giày da vào, lại do dự trong chốc lát, lòng bàn tay cả hai tay đều là mồ hôi lạnh.

Trương Hiểu Ba nhìn y đứng ngoài cửa, trong lòng rối bời, tuy muốn giữ y lại nhưng lại không nói nổi một câu.

Mới Âu Dương Tấn khẽ động, cuối cùng thốt ra một câu: “Ngủ ngon.”

Trương Hiểu Ba nhìn y mở cửa bước ra, suy sụp ngồi trên sofa, hai mắt khép chặt, lại không có tiền đồ mà bật khóc nức nở...

32. Chương 32

Sau khi hai người cãi nhau, Âu Dương Tấn liền không tới căn hộ này nữa. Mỗi ngày Trương Hiểu Ba một mình ở trong căn phòng lớn trống không, vừa quanh quẩn vừa cô đơn. Mà chuyện Âu Dương Tấn lừa anh trai cậu, cậu cũng không nói với Trương Hiểu Nghĩa. Bạn tốt Kỷ Tiểu Nhan bị ba tên tình nhân của cậu ta bắt đi rồi, nên Trương Hiểu Ba lúc này, vô cùng vô cùng vô cùng cô quạnh.

Nếu một người cô đơn đến một mức độ nhất định nào đó, hơn nữa còn có nhiều tâm sự, người đó nhất định sẽ chọn một cách để giải tỏa.

Mà đồng chí Trương Hiểu Ba tất nhiên cũng có cách giải tỏa, vì tức giận Âu Dương Tấn gạt cậu chuyện kia, dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy giận dữ vô cùng, không cần nói lo đến chết bệnh tật của anh trai, còn có sự chua xót liều mạng cố gắng tích tiền, cùng với nỗi buồn bực không nở ăn không nở tiêu.

Trương Hiểu Ba ở trong căn hộ trống trải kia, nghĩ được vài ngày, càng nghĩ càng buồn. Cuối cùng, cậu chạy đến ngân hàng, rút hết tiền lương cậu nhận được từ công ty BACK trong nửa năm nay, tính ra cứ nhiên cũng được hơn 3 vạn.

Thế là, đồng chí Trương Hiểu Ba ôm 3 vạn tiền này, chạy đến ngã tư đường cái, bắt được một vị cảnh sát giao thông, kéo tay người ta, nghiêm túc nói: “Chú cảnh sát, cháu là người tốt, tiền tìm được nộp cho chú.”

Nói xong, nhét đồng tiền vào lòng người ta, quay đầu định chạy, kết quả bị chú cảnh sát giao thông giữ lại đưa đến đồn cảnh sát. Hóa ra người ta vốn không tin chỗ tiền này là nhặt được, trực tiếp liên hệ với anh trai cậu Trương Hiểu Nghĩa, đem tiền và người giao hết lại cho Trương Hiểu Nghĩa.

Chú cảnh sát tốt bụng còn dặn dò: “Bệnh nhân tâm thần phải cẩn thận coi chừng, không được để cậu ta chạy loạn ra ngoài như thế này nữa!”

Trương Hiểu Ba một đầu hắc tuyến, nhìn chằm chằm chú cảnh sát, buồn a buồn. Đưa tiền mà không nhận, chú cảnh sát chú không thể tham lam một lần sao? Sao cứ chống đối lại cháu vậy!

Ra khỏi đồn cảnh sát, Trương Hiểu Ba mới phát hiện cậu đối mặt với một chuyện rất không ổn, vì anh trai cậu Trương Hiểu Nghĩa đang dùng ánh mắt nhìn thế lực xấu xa để nhìn cậu, sau đó quả nhiên lôi từ trong túi ra một pho tượng Phật tổ nhỏ, đưa đến trước mặt Trương Hiểu Ba: “Hiểu Ba, Phật pháp vô biên, quay đầu là bờ!”

Trương Hiểu Ba: “...”

Trương Hiểu Nghĩa: “Em còn tiếp tục u mê không tỉnh thế này, đừng trách anh xuống tay vô tình!”

Trương Hiểu Ba: “...”

Trương Hiểu Nghĩa: “Nếu còn để anh phát hiện ra em đưa tiền cho người khác ngoài anh trai em, anh sẽ trực tiếp khiến em viên tịch!”

Trương Hiểu Ba: “...”

Hai anh em cuối cùng vào ngồi trong một quán Pizza Hut, Trương Hiểu Ba anh dừng tranh trả tiền, anh trai cậu Trương Hiểu Nghĩa lại một lần nữa khinh bỉ nhìn cậu.

Đồng chí Trương Hiểu Ba đến trước mặt người phục vụ, khịt khịt mũi, đặc biệt khí phách nói: “Làm tất cả những món mấy người có thành hai phần cho tôi.”

Sau đó hào khí ngất trời quay lại, ngồi xuống đối diện anh trai cậu: “Anh, em cuối cùng đã thể nghiệm cảm giác người giàu gọi tất cả rồi!”

Anh trai cậu không nói gì, trực tiếp cầm lá bùa dán bẹp một cái lên trán cậu, lẩm bẩm: “A di đà phật, người thăng thiên đi!”

....

“Hiểu Ba, em rốt cuộc là có chuyện gì, thành thực khai báo, đừng lừa anh.” Trương Hiểu Nghĩa rất lo cho em trai mình.

Trương Hiểu Ba xụ mặt lắc lắc đầu: “Nói cũng chẳng ích gì.”

“Không nói thì sao biết có ích hay không?” Trương Hiểu Nghĩa không cho là như vậy.

Trương Hiểu Ba nhìn nhìn anh trai cậu. Thôi đi, tình trạng thối nát trước mắt của cậu cùng Âu Dương Tấn căn bản cũng giống như chia tay rồi, cho dù anh trai cậu biết cũng không có gì để chửi mắng, anh trai cậu dù sao cũng là người bị hại, nói thì nói vậy.

Thế là, Trương Hiểu Ba bắt đầu kể chuyện của cậu và Âu Dương Tấn, nói hết tiền căn hậu quả ra. Quả nhiên Trương Hiểu Nghĩa biết chuyện cậu là đồng tính thì rất kinh ngạc nhưng vẫn tiếp tục nghe tiếp. Lúc kể đến truyện Âu Dương Tấn lừa cậu cùng anh trai, anh cũng một vẻ giận muốn chết.

“Con người cậu ta rất tệ đi? Không cần anh mắng, em đã sớm mắng mấy lần rồi... Nhưng anh, anh bảo em sao lại hèn hạ như này, bây giờ mỗi ngày đều giống một hồn ma, giống như rời khỏi cậu ta thì không thể sống nổi, nhưng em không muốn như vậy...”

“Hiểu Ba, cậu ta mắc chứng cưỡng chế, em ở cùng cậu ta không có tốt.” Trương Hiểu Nghĩa lên tiếng khuyên cậu.

Trương Hiểu Ba liếc mắt lắc đầu: “Em không để ý, từ trước đến nay đều không để ý. Cậu ấy mắc chứng cưỡng chế, em có thể cùng cậu ấy chữa trị... Nhưng sao cậu ấy lại lừa em...”

Trương Hiểu Ba nói rồi lại nói, nhớ đến sự đáng hận của Âu Dương Tấn, nhớ đến sự đáng ghét của y, nhớ tới khuôn mặt y, kết quả mũi chua chua, lại bắt đầu khóc.

“Em mỗi lần nghĩ đến chuyện cậu ấy lừa em bắt nạt em, liền sẽ nhớ tới việc cậu ấy giúp đỡ em bảo vệ em. Em thích cậu ấy, nhưng cậu ấy làm như vậy em sao có thể tha thứ cho cậu ấy...”

Trương Hiểu Nghĩa ngồi đối diện cậu, vẻ mặt hiền lành. Hai anh em cứ ngồi như thế trong quán Pizza Hut, một người khóc, một người nhìn, ngây người tròn một buổi chiều.

Buổi tối sau khi đưa Trương Hiểu Ba khóc đến trời long đất lở trở về, Trương Hiểu Nghĩa sắc mặt phức tạp, cầm di động, gọi một cú điện thoại...

~.~

Hôm sau là lễ kỷ niệm mà công ty chuẩn bị đã lâu. Mắt Trương Hiểu Ba sưng lên như quả đào, lúc đến công ty liền dọa tất cả mọi người nhảy dựng, sau đó người lại an ủi đều bị chị tiểu Sủng cùng chị Tiểu Mễ đuổi trở về. Đáp án mọi người được biết là, mắt Trương Hiểu Ba bị viêm nên không ngừng chảy nước mắt, mắt tự nhiên sẽ sưng. Có điều không có vấn đề gì, chỉ cần hóa trang một chút, lập tức có thể diễn vai người đẹp ngủ.

Trương Hiểu Ba ngây ngốc mặc bọn họ lăn qua lăn lại, mặc đồ công chúa vào, đội tóc giả xoắn xoắn lên, trang điểm, đi đôi giày cao gót, ngơ ngác ngồi trong phòng hóa trang.

Các diễn viên khác đều lần lượt lên sân khấu, trong phòng hóa trang chỉ còn lại mình cậu, Trương Hiểu Ba đang ngẩn ngơ đột nhiên cảm thấy má đau đau.

Hóa ra có người véo má cậu. Trương Hiểu Ba ngạc nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện trước mặt có chị tiểu Sủng khoanh tay cùng Vương Nhận lộ ra nụ cười xấu xa gian tà đang đứng, còn có anh Phí Thập mặc trang phục hoàng tử, đội tóc giả màu vàng kim.

“Ồ?” Trương Hiểu Ba không hiểu gì.

Chị tiểu Sủng nói trước: “Hiểu Ba em nghe rõ cho chị, lát nữa sau khi em lên sân khấu nằm trên giường công chúa, cho dù như thế nào cũng không được mở mắt ra, dù sao tay và chân em cũng bị dây thừng trói lại, nên cũng không cần động đậy. Cho đến lúc hoàng tử đến hôn em, em liền mở mắt nói lời thoại, hiểu chưa?”

Trương Hiểu Ba gật đầu: “Nhớ rồi ạ.”

Chị tiểu Sùng dường như rất thỏa mãn với bộ dạng nghe lời của cậu. Vương Nhận tiếp lời nói, hần được phân vai người hầu bên cạnh công chúa, nhưng không có chút dịu dàng đáng yêu nào, toàn cười gian: “Hiếu Ba, lời thoại cậu còn nhớ chứ? Một chữ cũng không được sai! Đừng làm cho bốn đại gia mất mặt!”

Trương Hiếu Ba hừ một tiếng, liếc y một cái khinh bỉ: “Có mỗi một câu thoại, tôi còn có thể quên sao?”

Cuối cùng đến lượt anh Phí Thập, anh Phí Thập cười híp mắt nói: “Hiếu Ba à, nếu lúc đó trên sân khấu có chuyện hỗn loạn gì em cũng phải kiên trì. Có điều anh vẫn sợ em chịu ảnh hưởng, đặc biệt chuẩn bị cho em một vũ khí bí mật!”

Trương Hiếu Ba không rõ: “Vũ khí bí mật gì?”

Anh Phí Thập lôi một tai nghe không dây mini ra, dẫn dò cậu: “Mang tai nghe vào, em nằm ở đó cũng rất chán, nghe một vài bài hát đang nổi cũng được. Chờ đến khi anh đến hôn em sẽ nắm tay em trước, như vậy em liền biết là đến lúc rồi.”

Trương Hiếu Ba nhận lấy đeo vào, rất cảm kích gật đầu với anh Phí Thập, sau đó mặc váy công chúa, nhảy từng bước giống xác chết dưới sự dìu đỡ của Vương Nhận lên sân khấu...

Trong phòng hóa trang chỉ còn lại hai người chị tiểu Sùng cùng anh Phí Thập. Hai người này cùng nhìn đối phương một cái, đồng thời nở nụ cười gian.

“Ahaha, cuối cùng có kịch hay để xem rồi!”

Vở kịch “Người đẹp ngủ” bắt đầu diễn rồi, lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều khách tới. Âu Dương Tấn vì cuộc gọi tới qua của Trương Hiếu Nghĩa mà tới qua không ngủ được lại không vui vẻ, chỉ ngồi ở chỗ ngồi đặc biệt, mắt không nhìn mấy diễn viên trên sân khấu.

Mãi cho đến lúc công chúa lên sân khấu, tất cả mọi người đều nhiệt liệt vỗ tay, y mới ngẩng đầu lên nhìn, không có gì đặc biệt. Cái người đóng công chúa đó cũng không biết vì sao, cứ nhiên nhảy kiểu xác chết lên sân khấu, cách làm kỳ quái này rất mới mẻ, có điều không có gì thú vị.

“Oa! Đó là Hiếu Ba sao! Thực quyến rũ thực xinh đẹp nha!”

Đột nhiên, một câu nói như vậy đập vào tai, sắc mặt của Âu Dương Tấn lập tức trở nên dữ tợn, vươn tay nắm lấy cổ áo của Hướng Thiên Kỳ ngồi bên cạnh: “Cậu nói cái gì? Hiếu Ba ở đâu?”

“Này này này! Cậu dữ tợn như vậy làm gì!” Hướng Thiên Kỳ một vẻ không chịu được. Hần vì mối quan hệ với Lý Bố và Trương Hiếu Ba mới miễn cưỡng hòa hảo với Âu Dương Tấn. Chuyện y ám hại hần trong nhà vệ sinh hần sao có thể quên được!

“Hiếu Ba ở đâu?” Mắt Âu Dương Tấn bốc lửa rồi, thực dọa người!

“Không phải trên sân khấu sao, mắt cậu to thế mà không biết nhìn à!” Hướng Thiên Kỳ tức giận nói. Người này không tốt cũng chẳng thú vị, sao Hiếu Ba lại thích cậu ta chứ?

Lực chú ý của Âu Dương Tấn lập tức chuyển lên sân khấu, cũng không tính toán lời nói không chút hòa khí của Hướng Thiên Kỳ. Y nhìn chăm chăm diễn viên trên sân khấu tầm chục giây, cuối cùng mắt trừng lớn mồm hóa chữ O.

Hiếu Ba của y.....

Hiếu Ba của y.....

Hiếu Ba của y cứ nhiên mặc váy công chúa diễn kịch?!

Hỗn đản!

Dục hỏa độc chiếm của Âu Dương Tấn dâng trào. Biết bao người đàn ông trong đại sảnh này, ánh mắt đều dán lên sân khấu! Đều nhìn bảo bối của y! Không có cửa đâu!

Âu Dương Tấn lửa giận bùng bùng, ngay cả Hướng Thiên bên cạnh cũng cảm thấy được sát khí toàn thân y, lập tức trốn ra sau. Trời ơi, cái tên Âu Dương Tấn này sẽ không nể nang nắm đấm lên đánh người chứ?

Lúc này, Đại Phật đóng vai phù thủy lên sân khấu, một câu thần chú làm công chúa chìm sâu vào giấc ngủ. Trương Hiểu Ba nằm thẳng trên giường công chúa, Vương Nhận vào vai hầu nữ liều mạng gào khóc.

Sau đó vở kịch tiếp tục. Ánh mắt Âu Dương Tấn nhìn chăm chăm vào người nằm trên giường công chúa kia, trong đầu hiện lên lời Trương Hiểu Nghĩa gọi điện đến tối qua.

“Hiểu Ba yêu cậu, không có cậu nó sống không vui vẻ gì.”

Hiểu Ba, không có cậu, tôi sống không khác nào chết...

“Nó nói nó không để ý cậu mắc chứng cưỡng chế, chuyện nó để ý là việc cậu lừa nó!”

Xin lỗi... Thực xin lỗi...

“Cậu yêu Hiểu Ba sao?”

Phải, cậu ấy là người suy nhất tôi yêu!

“Vậy, vì sao không cho nó biết?”

Lúc này Vương Nhận cuối cùng cũng lên sân khấu. Hoàng tử tóc vàng ăn mặc hoa lệ vừa xuất hiện liền khiến quan khách nhiệt liệt vỗ tay. Hoàng tử biết được muốn giải ma pháp khiến mỹ nam ngủ thì phải hôn công chúa, thế là gã liền đến cạnh giường công chúa...

Trương Hiểu Ba nằm trên giường công chúa, bên tai đều là tiếng nhạc rộn ràng. Cậu nhắm mắt không hề cử động, hoàn toàn không biết tình huống lúc này, tổng tài Âu Dương Tấn của công ty BACK đột nhiên từ chỗ ghế khán giả nhảy ra, cư nhiên chạy lên sân khấu, sau đó dùng tư thế hung tợn, một đấm hạ đo ván hoàng tử Quách Phí Thập đang chuẩn bị hôn công chúa!

Toàn thể quan khách đều kinh hô Oh My God! Sau đó tất cả diễn viên cũng không nhúc nhích, chỉ có hai người tiểu Sủng và Vương Nhận bên cạnh trông mắt chuyển động xoay tròn, chờ kịch hay bắt đầu. Hướng Thiên Kỳ ở chỗ ngồi khán giả há to miệng, nhìn đến đờ đẫn, đồng chí Lý Bố không biết đứng sau lưng từ lúc nào khê cong khoe miệng, Đại Phật và Tiểu Mễ đều lộ ra nụ cười rất thiện lương rất thiện lương, cậu nhóc Tinh Võ Môn phụ trách an toàn ngay thơ chớp chớp mắt, làm như không thấy gì cả...

Âu Dương Tấn đến bên giường, tim đập rất nhanh. Y nhìn chăm chú Trương Hiểu Ba nằm ở đó, mặc đồ công chúa, tay và chân đều bị trói, nhìn thế nào cũng là một bộ dạng đáng thương. Trong lòng Âu Dương Tấn vừa hối hận vừa tự trách liền càng đau đớn càng khó chịu.

Âu Dương Tấn đột nhiên quỳ xuống, dọa tất cả mọi người, hội trường trong giây lát lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy giọng nói đầy trù ẻo của Âu Dương Tấn:

“Xin lỗi... Anh yêu em!”

.....

Cả hội trường yên lặng, sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền. Khách khứa không biết đều cho rằng đây là tiết mục được sắp xếp, tổng tài của BACK đích thân biểu diễn, hơn nữa Âu Dương tổng tài bình thường như tòa núi băng cư nhiên lại nặng tình như thế, chân thật như thế, thực quá cảm động! Thực quá đặc sắc!

Mấy tên xem kịch hay đã sớm ở bên cạnh cười sái quai hàm, ngay cả Quách Phí Thập bị hạ đo ván cũng hắc hắc cười lớn.

Sau đó mọi người ôm tâm tình sốt ruột, chuẩn bị nhìn cảnh đẹp Âu Dương tổng tài cúi người hôn đánh thức công chúa dậy.

Trương Hiểu Ba nằm ở đó, tiếng nhạc đình tai nhức óc, đừng nói lời tỏ tình nồng thắm của Âu Dương Tấn, ngay cả tiếng vỗ tay của mọi người cậu cũng không nghe thấy, nhưng cậu vẫn cảm thấy được có người áp lại gần, hơi thở phả lên mặt cậu. Nhẽ nào anh Phí Thập quên ám hiệu đã quy định lúc trước sao?

Không được, không thể phá hỏng buổi diễn, Trương Hiểu Ba trong hoảng loạn vội hét lớn lời thoại: “Em yêu anh cả đời không đổi!”

.....

Thế là, một vở kịch vốn thành công cuối cùng biến thành hài kịch, vì sau khi Trương Hiểu Ba mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện Âu Dương Tấn vẽ mặt tức giận nhìn cậu, chửi một câu: “Mike, cái ám hiệu thôi miên x của anh...”

Sau đó lăn đùng ra hôn mê...

Cả hội trường xôn xao, diễn viên bên cạnh cũng đỡ ra, sau khi phản ứng lại mới ba chân bốn cẳng lại giúp tổng tài. Trương Hiểu Ba đáng thương tay chân bị trói giống xác chết giãy dụa nhưng cũng không có ai đến cởi trói cho cậu. Quách Phí Thập xui xẻo không kịp leo lên đã bị Đại Phật đập cho một cái...

Nhìn cảnh tượng loạn đến không thể loạn hơn trước mắt, Lý Bồ thở dài một hơi: “Cách mạng chưa thành công, các đồng chí vẫn cần cố gắng!”

Cuộc sống hạnh phúc của cậu và Âu Dương Tấn mà Trương Hiểu Ba chờ mong, sắp đến rồi...

| T H E E N D |

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-den-tu-ngoai-hanh-tinh>